COLECȚIA ROMANTIC

Mary Lynn Dille 429

FATA DE LA ORAȘ

editura alcris

MARY LYNN DILLE
FATA DE LA ORAŞ

Titlu original: *CITY GIRL*
Traducător: Mihnea Columbeanu

Kate Templeton avea nevoie disperată de o vacanţă. Dar, după două pene de cauciuc şi un drum lung şi cu hopuri printre colinele din Tennessee, se întreba cum de-şi putuse închipui că aceea avea să fie o escapadă plăcută. Mai ales după ce l-a cunoscut pe Sam Buchanan, proprietarul debarcaderului şi al magazinului general, un ditamai ursul de om, blond şi cu ochi întunecoşi, care-i dădea clar de înţeles că n-avea ce căuta acolo.

Din clipa în care a văzut-o, Sam a ştiut că orăşeanca aceea tânără şi răsfăţată, cu ochii verzi ca smaraldele, avea să-i aducă necazuri. Trebuia neapărat să fie atât de-al dracului de atrăgătoare? Dar Kate pur şi simplu nu era croită pentru viaţa la munte şi, în pofida inexplicabilei dorinţe de a o cuprinde în braţe ca s-o ţină acolo pentru totdeauna, Sam ştia că avea să sosească ziua când trebuia s-o lase să plece…

Pentru familia mea – în primul şi-n primul rând. Şi pentru grupul meu literar, The Byliners. Vă mulţumesc pentru toate încurajările şi sprijinul vostru.

Capitolul 1

Kate Templeton încerca disperată să-şi tragă mica Honda Civic roşie pe marginea drumului – dacă drum se putea numi. Dar trecătoarea montană prăfuită, pe care abia încăpea o maşină, era îngustată şi mai mult de copacii, stâncile şi tufişurile dese de pe margini. Nu avea *pe ce* margine să tragă.

Ce s-ar fi întâmplat dacă din partea opusă apărea alt autovehicul? Nici vorbă să aibă loc pentru a trece pe alături, sau a întoarce maşina. Nu-i mai rămânea decât să se retragă în marşarier.

— Te rog, şopti ea, cu vocea sunându-i straniu în tăcerea din maşină.

Închisese radioul când îşi dăduse seama cât de concentrată trebuia să fie pentru a conduce prin munţi.

— Te rog, ajută-mă să ajung cât mai repede la debarcader.

Cel mai mult îşi dorea să oprească maşina şi să consulte harta pripită şi în mare parte imprecisă pe care i-o dăduse *scumpa* ei prietenă, Hannah. Trebuise să se întoarcă din drum de trei ori – o dată în Ohio, a doua oară în Kentucky, iar a treia, în Tennessee. Iar „podeţul ăla

dulce de lemn” din urmă cu câteva zeci de metri nu era decât o alcătuire de bârne putrede peste o râpă destul de adâncă. Desigur, prietena ei *spusese* că nu mai trecuse pe-acolo de ani de zile. Dar Kate nu putea să nu se întrebe ce o aştepta la „pitoreasca şi fermecătoarea cabană de la munte” pe care i-o descrisese tot Hannah.

Sunetul înfundat al unei explozii o smulse din gânduri. Îşi ţinu respiraţia, sperând cu îndărătnicie… dar, nu: peste câteva secunde, maşina încetini, şchiopătând.

Kate strânse din dinţi, cu lacrimi de frustrare şi frică umplându-i ochii verzi ca smaraldele, în timp ce lovea cu pumnul în volan. Acum ce să facă?

— Fir-ai a dracului! mormăi ea printre dinţi, stăpânindu-şi imboldul de a sări din maşină pentru a striga aceeaşi urare de să răsune toţi munţii. Minunată vacanţă, Hannah! Mii de mulţumiri! Chestia asta *sigur* o să-mi calmeze nervii!

Abia stăpânindu-şi furia, apăsă cu prudenţă pe pedala acceleratorului, scoţând pe jumătate maşina de pe drum, cu botul în tufişuri.

Mă rog, îşi spuse ea după câteva clipe de tăcere liniştitoare, *măcar acum pot să mă uit ca lumea la harta aia.*

Luă hârtia de pe scaunul alăturat, iar ochii i se opriră un moment spre sticluţa din poşetă. Ezită, dar… nu, era atât de încordată încât, fără apă cu care să înghită pastilele, probabil s-ar fi înecat. Îşi descheie centura de siguranţă şi încercă să deschidă portiera. Fu nevoită s-o împingă cu putere spre crengile dese ale arbuştilor,

întrebându-se în acelaşi timp ce efect avea asupra vopselei.

— E mijlocul lui noiembrie, pentru numele lui Dumnezeu! morm i ea, înghesuindu-se prin deschizătura îngustă. N-ar fi trebuit ca toate verziturile astea să se ofilească pân-acum?

După ce ocoli până în partea maşinii care rămăsese pe drum, se rezemă de capotă şi ridică harta desenată manual. Desigur, n-avea cum să ştie cât mai era până la debarcader, dar trecuse pe lângă toate semnele de reper pe care i le indicase Hannah, până la ultima bifurcaţie. Deci, presupunea că distanţa era destul de mică pentru a o parcurge pe jos. Şi-n plus, n-ar fi putut să schimbe singură cauciucul nici dacă ar fi vrut. Era a doua pană în două ore. Tocmai îşi spărsese şi pneul de rezervă.

Flămândă şi obosită de drum, Kate ştia că lângă debarcader o aşteptau cabana, mâncarea şi odihna. Făcând un efort să se ţină pe picioare, îşi luă poşeta de pe scaunul din faţă şi încuie portierele maşinii, înainte de a porni la drum.

După numai zece minute, începură s-o doară picioarele. Purta o pereche de ghete din piele cu tălpi plate, confecţionate mai mult după modă decât pentru comoditate. De fapt, după standardele ei, Kate se îmbrăcase sport pentru acel voiaj: blugi, o bluză de mătase şi un blazer de lână. Dar soarele apunea, iar în jur se răcea rapid. Devenea tot mai clar că mult mai de folos i-ar fi fost un trening şi o canadiană. Şi nicio căciuliţă nu i-ar fi stricat.

Nu negase niciodată că avea nevoie de o vacanţă, dar nu reuşea să găsească momentul potrivit. Desigur, judecând după împrejurările actuale, nici această „escapadă la munte” n-avea să fie călătoria potrivită.

Şi de ce acceptase să se ducă la munte în noiembrie?

Kate privi în jur, la copacii desfrunziţi. Era prea devreme pentru ca zăpada să decoreze peisajul, iar fără barcă, lacul nu-i folosea la nimic.

După ce trecu de trei bifurcaţii separate – dar identice – ale drumului, Kate ajunse în sfârşit într-un loc de unde destinaţia ei era vizibilă. Drumul se bifurca din nou, o parte ocolind versantul muntelui din dreapta. Partea din stânga cobora o scurtă pantă, spre lac şi debarcader.

În lumina roşiatică a soarelui care apunea dincolo de munţii îndepărtaţi de pe malul opus al apei, priveliştea era magnifică. Un moment, Kate uită complet de picioarele umflate, cauciucul spart şi oboseala nervoasă. Amplasat pe un loc neted de la marginea lacului, debarcaderul era mult mai frumos decât se aşteptase. Clădirea de lemn, vopsită în roşu şi alb, arăta dacă nu nouă, în orice caz curată şi bine întreţinută. Câteva bărci aliniate se legănau uşor în lungul pontonului, adăpostite pentru iarbă sub o copertină de tablă ondulată. Parcarea era goală, cu excepţia câtorva autovehicule care purtau emblema Mear Loop Marina. Kate speră ca localul să fie încă deschis.

Clinchetul unor clopoţei agăţaţi deasupra uşii îi anunţă intrarea în clădire. Mirosul de cedru şi lemn proaspăt tăiat se combina cu arma mai puternică de peşte. Două femei, una tânără, cealaltă foarte bătrână, stăteau în

spatele tejghelei din dreapta, ambele citind acelaşi ziar. La auzul clopoţeilor, ridicară capetele, Kate zâmbi, dar aşteptă un moment să privească în jur, înainte de a le vorbi.

Fu surprinsă să vadă cât de mare era camera principală şi cât de multe produse conţinea. Se vedea clar că debarcaderul mai servea şi drept magazin de scule, pescuit, vânătoare, îmbrăcăminte şi băcănie. Un magazin universal în miniatură. La stânga, în capătul opus al încăperii, unde erau puse unele dintre articolele mai mari, stăteau doi bărbaţi, întorşi cu spatele. Purtau salopete identice, de culoare oliv ştearsă. Dar asemănarea se oprea aici. Unul era slab, cu părul şaten-cărunt neîngrijit, lung până peste guler. Când întoarse capul spre celălalt, Kate observă o mustaţă lăţoasă care avea mare nevoie de pieptene şi foarfece. Bărbatul al doilea era uriaş, cu umeri laţi. Lumina părea să strălucească auriu în părul lui blond, cârlionţat.

Kate se opri, uitându-se de la cei doi bărbaţi în uniforme ale debarcaderului la cele două femei de la tejghea şi înapoi. Câteva momente, nu ştiu cui să se adreseze.

— V-aţi pierdut, domnişorică?

Cea care o întrebase era femeia cea mai vârstnică de după tejghea. Kate rămase tăcută, cu senzaţia că tocmai intrase într-un coşmar care nu-i aparţinea.

— E cam târzior să rătăciţi singurică prin munţi. Acuşica se lasă frigul şi-ntunericul.

Kate făcu câţiva paşi spre tejghea, îngreunată şi

prostită de căldura din încăpere. Accentul regional al femeii îi făcea vorbele greu de înţeles şi, pe deasupra, bătrâna părea să nu mai aibă niciun dinte în gură. Părul ei alb era rar şi sârmos, şi-i stătea pe cap zbârlit care-ncotro.

Stânjenită, Kate îşi ridică o mână la păr, potrivindu-şi după ureche o şuviţă blondă. Observă că mâna îi tremura şi se întrebă dacă de foame sau de nervi.

— Eu ăă… eram în drum spre cabana unui prieten. Cabana lui Jack Malone. Şi am avut nişte probleme cu maşina. Mi s-a spart un cauciuc, şi nu mai am niciunul de rezervă.

Îşi auzi ezitarea din voce. Era o femeie obişnuită să fie stăpână pe situaţie.

— Cum te strigă, drăguţă?

— Kate Templeton.

— Ei, eu mi-s Mamaia Lou. Da oamenii de p-acilea-mi zice Mamaia şi-atâta.

Îi întinse o mână zbârcită, iar Kate îi observă imediat unghiile roase.

— Pari gata să cazi de pe picioare, drăguţă. Ce-ar fi să şezi tu binişor acilea, o invită ea, dându-şi jos trupul durduliu de pe un taburet vechi de bar, şi Annie o să-l puie pe Sam să te-ajute.

Se întoarse spre adolescenta timidă de lângă ea.

— Ia, fată. Tuleo! îi prea departe ca să-i dai o urlare.

Annie se grăbi spre celălalt capăt al magazinului, rămânând cu ochii spre Kate până în ultimul moment, când în sfârşit trebui să se întoarcă spre cei doi bărbaţi pe care aceasta îi observase la început.

— Acuşica, cu iarna care bate la uşă, nu mai e nimenea p-acilea, comentă Mamaia Lou într-o doară, mijind ochii spre Kate. Ar fi fost mai frumuşel pentru mata 'n-altă lună a anului, socot.

Kate nu avea senzaţia că bătrâna ar fi descusut-o, aceasta părând doar să converseze prieteneşte.

— E foarte bine şi acum, răspunse ea, reuşind să zâmbească; pentru a evita o discuţie prelungită, refuză să se aşeze pe scaunul eliberat. Mi-e puţin sete, adăugă ea, îndreptându-se spre automatul de lângă uşă.

Introduse monedele în fantă, înainte de a observa că deasupra primelor trei sortimente erau aprinse luminile cu inscripţia „gol”. Mulţumindu-se cu un suc dietetic de portocale, îşi puse abătută restul de bani la loc în portofel. Întorcându-se cu faţa spre sala magazinului, se rezemă obosită de aparat. Stomacul îi ghiorăia fără milă, şi era cam ameţită. *Ar fi trebuit să-mi iau ceva cu zahăr,* îşi spuse ea abătută. Inima părea să-i bată neregulat în piept, iar mâna îi tremura în timp ce ridica cutia rece la buze.

De ce se simţea încă atât de neliniştită? În fond, era în vacanţă. În vacanţă, în plină pustietate, în mijlocul unor străini. Îi trecu prin minte o secvenţă din filmul *„Deliverance”.*

— Eşti o proastă, îşi spuse Kate sieşi printre dinţi, în timp ce scotea flaconul din poşetă. Rezistase fără să ia pilulele împotriva anxietăţii pe care i le recomandase medicul cu câteva săptămâni în urmă. Până acum, supravieţuise fără ele. Dar, ce naiba, de ce n-ar fi început chiar din prima zi de vacanţă?

Aşteptă până când Mamaia Lou nu mai fu atentă la ea, şi-şi aruncă în gură pastila. Tocmai ridicase cutia la buze, când un glas foarte masculin, răsunând în imediata ei apropiere, aproape că o făcu să-şi ia zborul prin acoperiş.

— Înţeleg că ai uitat să-ţi iei vitaminele de dimineaţă?

Kate ridică privirea, pentru al vedea pe blondul cel înalt venind spre ea. Părea să umple toată încăperea, încolţind-o şi apoi ţintuind-o locului cu ochii lui întunecoşi. Un zâmbet complice îi arcuia colţurile gurii. Se oprise prea aproape, dar automatul de băuturi din spatele ei o împiedica pe Kate să se retragă mai departe de el.

Cu un sentiment de vinovăţie, ca şi cum ar fi fost prinsă făcând un lucru reprobabil, Kate făcu o pauză puţin cam prea lungă înainte de a accepta să-i răspundă. Dintr-odată, deveni conştientă de gustul amar al pastilei care i se dizolva încet pe limbă. Sorbi repede din sucul de portocale dar, întrucât era atât de stânjenită, se înecă şi începu să tuşească.

Deşi blondul nu schiţă niciun gest de a o ajuta, expresia din ochii lui deveni mai blândă. Se citea acolo o anumită bunătate, dar Kate nu se simţea deosebit de generoasă după felul cum o făcuse să se simtă. Pe de altă parte, nu voia decât să ajungă la cabană. Dacă omul acesta putea s-o ajute, era mai bine să se stăpânească. Şi-n plus, se afla pe un teritoriu nefamiliar.

Pe teritoriul lui.

Îi simţi ochii măsurând-o. Blondul ridică o sprânceană.

— După cum arăţi, pari să fi avut o zi grea.

Zâmbea, cu două gropiţe care-i îndulceau cumva

suprafaţa altminteri aspră a obrajilor, dar cuvintele lui erau totuşi usturătoare.

Bărbia lui Kate se ridică puţin, sfidător.

— Ai dreptate, replică ea, cu judecata în sfârşit întunecată de furia pe care i-o provocau toate aspectele dezastruoase ale acelei călătorii nenorocite. Se vede clar că nu corespund exigenţelor dumitale.

Blondul nici măcar nu clipi.

— Aveai nevoie de ajutor?

Kate înghiţi în sec. Ochii i se îndepărtară de ai lui, şi se pomeni privind dincolo de tejghea, în ochii Mamaiei. Anne şi bărbatul cel slab i se alăturaseră la tejghea. Fără îndoială, auziseră tot schimbul de replici.

Un moment, Kate îşi dori să fie genul de femeie pe care o ia cu leşin. Dintr-odată, i se părea cel mai necomplicat mod de a distrage atenţia tuturor dinspre comportamentul ei de neiertat. Îşi coborî bărbia la loc, şi mai jos decât şi-o ţinuse când intrase în magazin.

— Te rog să mă scuzi, spuse ea. Am fost nepoliticoasă. Într-adevăr, am nevoie de ajutor.

Ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui. Erau la fel de blânzi şi îngăduitori. Parcă nici nu i-ar fi auzit comentariul sarcastic. Kate trase adânc aer în piept, încurajată de faptul că era atât de înţelegător.

— Am venit aici, în munţi, într-o vacanţă, ca să mă relaxez. Se pare că am mai multă nevoie de aşa ceva decât credeam. Drumul a fost un coşmar, iar acum tocmai mi s-a spart şi cauciucul de rezervă.

— Eu sunt Sam Buchanan, se prezentă el simplu.

— Iar eu, Kate. Kate Templeton, completă ea, strângându-i mâna.

Degetele lui calde le cuprinseră pe ale ei. Şi, deşi strânsoarea nu era mai puternică decât se aşteptase, Kate putu aproape să-i simtă forţa crudă scurgându-se prin trup şi braţ, până în făptura ei. Respiraţia i se opri în gât şi simţi că i se înmuiau genunchii, ca şi cum trupul ei n-ar fi fost complet pregătit să primească o asemenea energie.

— Ei bine, Kate, bine ai venit la Bear Loop Marina. Ce-ar fi să sărim în jeep şi să aruncăm o privire? Probabil că nu putem face prea multe în seara asta, dar am să te duc oricum la cabană. Aşteaptă să iau un rând de chei de la Leonard… S-a întâmplat ceva?

Kate clătină încet din cap, cu un calm straniu la gândul că tocmai îşi pusese soarta în mâinile unui necunoscut. Sam îi eliberă în sfârşit mâna şi, întorcându-se, porni spre tejghea. Într-adevăr, *era* diferit de ceilalţi. Mai isteţ? Mai inteligent? Nu, nu asta… Era ceva mai greu de definit.

Kate era atât de absorbită în gânduri, încât nu-şi dădu seama că se uita fix la el, până când Annie se mişcă uşor. Clipind din ochi, Kate îşi focaliză privirea asupra feţei. Aceasta îi zâmbea, cu o expresie delicată, ezitantă, modestă. Kate îi zâmbi şi ea, întrebându-se însă ce făcuse ca să merite o asemenea atenţie admirativă.

— Kate? o strigă Sam. Ai avut ocazia să faci cunoştinţă cu ceilalţi?

Kate clătină din cap, în timp ce picioarele i se puneau deja în mişcare, ca răspuns la invitaţia subînţeleasă. Jură

în sinea ei să nu mai facă nicio gafă în seara aceea. Dar era frântă de oboseală…

— Înţeleg că pe Mamaia Lou şi Annie le-ai cunoscut. Ele lucrează cu rândul în magazin. Mai bine zis, când Annie nu-i la şcoală.

Kate le zâmbi din nou amândurora. Avea buza de sus atât de uscată, încât i se lipea de gingie.

— Te vor putea ajuta cu orice cumpărături ai de făcut în timpul zilei. Locuiesc în cabana de vizavi. Se vede din uşă. Dacă e noapte, şi ai vreo urgenţă, eu stau în camerele din spatele magazinului. Ajunge să baţi la fereastră.

Kate nu fusese pregătită pentru neaşteptatul bombardament de instrucţiuni şi informaţii. Mintea ei îşi încetinea rapid procesele, dar nu putea să nu se întrebe de ce Dumnezeu avea nevoie să ştie toate acele lucruri.

— Iar el e Leonard.

Nemaiavând încredere în propria-i gură, Kate se mulţumi să dea din cap.

— Leonard e mecanic şef şi expert sportiv la toate.

În tăcerea care se lăsă, Kate se întrebă dacă aşteptau să spună ceva.

— Mă, ăă, bucur că te cunosc, Leonard.

Tăcerea, însă, continua. Leonard o privea mai departe, fără nicio expresie, cu un cocoloş de tutun umflându-i obrazul stâng. Cu siguranţă, îşi spuse Kate, omul nu putea fi atât de bădăran pe cât părea.

Îşi căută cuvintele.

— Lucrezi… ăă… de mult aici?

Nu primi niciun răspuns.

— Leonard nu-i prea vorbăreţ, drăguţă.

Mamaia ocoli de după tejghea şi o cuprinse pe Kate cu un braţ pe după umeri, trăgând-o spre uşă.

— Hai, că eşti gata să cazi de pe picioare.

Apoi strigă peste umăr:

— Sam, mişc-acilea şi du-o la cabana Malone.

Kate se lăsă condusă afară, în noapte. *Iar am făcut-o,* îşi spuse ea. *Am avut dreptate – e un coşmar. Ce-o fi vrut Mamaia să spună cu „nu-i prea vorbăreţ”? O fi expresia din argoul muntenesc pentru „mut”? Poate asta e. Dar n-a fost în stare nici măcar să zâmbească politicos. O fi şi surd, te pomeneşti…*

În timp ce mergeau, Kate se aplecă spre Mamaia, spunându-i încet:

— Îmi pare rău, n-am ştiut. E şi surd?

— Cine, drăguţă?

— Leonard?

— Nu, de-auzit, aude bine.

— E doar mut?

Mamaia păru nedumerită, iar Kate continuă:

— Nu vorbeşte, doar? Atunci, cum comunică?

Nu observase niciun limbaj prin semne.

— Nu-ţi face griji, şopti Mamaia bătând-o pe braţ. Leonard se descurcă straşnic pe alte căi. O să te deprinzi cu el.

Kate se cam îndoia. Simţea cum o părăseau ultimele urme de energie. Cui îi păsa? Nu-şi dorea decât un pat cald şi moale. Ducă-se masa caldă, putea să ronţăie crenguţele şi scoarţa de copac pe care le găsea pe drum.

* * *

Sam trecu pe lângă locul unde Kate îşi parcase maşina şi, fără să-i pese de pericol, făcu o întoarcere din trei timpi perfectă, oprind în spatele maşinii ei.

— Ei, spuse el, risipind tăcerea, mă bucur c-ai tras-o pe margine, fiindcă până mâine dimineaţă n-o să se mişte de-aici. Mai bine dă-mi cheile, ca să-ţi scot bagajul.

Kate îşi căută cheile în poşetă, întrebându-se cum să-şi exprime îngrijorarea fără a-l jigni. Singurele clădiri pe lângă care trecuse erau nişte locuinţe dărăpănate. Majoritatea curţilor arătau sordid, câteva conţineau unele animale domestice, şi prin prea multe se vedeau piese de maşini uzate.

— Crezi că e în siguranţă? întrebă ea.

Chiar şi în lumina slabă din jeep, văzu zâmbetul şi sprâncenele ridicate ale lui Sam.

— Vreau să zic, dacă trece cineva şi…

— Nu, eu sunt de vină, interveni el, văzând-o că ezita. O clipă, am uitat că tocmai ai venit de la oraş.

Prea obosită ca să se mai înfurie, Kate nu făcu decât să ofteze.

— Totuşi, spuse ea, furturile de maşini nu au loc numai în oraşe, să ştii. Şi la ţară, li se pot sustrage piesele la fel de repede.

— Sigur că da, zâmbi el. Voiam să spun că, dacă era să-ţi pierzi maşina, până acum ar fi dispărut de mult.

— Mda, sigur.

— Vorbesc serios, insistă Sam, ridicând o mână. Îţi garantez că ai fost privită de la cel puţin jumătate din ferestrele prin dreptul cărora ai trecut în seara asta. Oamenii ştiu deja că a venit o străină pe munte. Singurul lucru care te-a salvat a fost faptul că-s obişnuiţi cu oamenii care merg la cabane. Ştiu că eşti turistă.

Kate privi afară, studiind contururile negre ale copacilor în noapte.

— Vrei să spui că…

— Ştiu că eşti aici, spuse încet şi calm Sam. S-ar putea ca unii să se uite chiar acum. În fond, sunt la ei acasă.

Kate simţi un fior pe şira spinării. Avea impresia că tocmai intrase într-un fel de zonă crepusculară. De ce-i făcuse asta, de ce o speriase? Sau, poate, o tachina doar? Se întoarse cu faţa spre el, dar nu-i văzu decât ceafa, căci Sam tocmai stătea în bălării. Porni spre portbagaj, iar Kate deveni dintr-odată foarte conştientă de faptul că rămăsese singură.

În clipa aceea, îşi aminti că ar fi trebuit s-o sune pe Hannah de la debarcader, ca să-i spună că ajunsese cu bine. *A, da,* îşi spuse ea sarcastic. *Am să te sun, Hannah. Dar aştept până ajung la cabană. O să ai ce auzi de la mine, iubito!*

Kate îşi strânse blazerul pe trup, privindu-l pe Sam cum deschidea portbagajul. Îi scoase trusa de machiaj, ţinând-o de toartă, cu două degete, ca şi cum ar fi fost cine ştie ce scârboşenie. Întoarse capul spre ea, cu un zâmbet ciudat, aproape batjocoritor. Kate se întrebă ce putea să-l amuze. Trusa era o splendoare, Louis Vuitton, deci nu

aceea putea fi cauza… *Of, cui îi pasă?* îşi spuse ea, în timp ce Sam se întorcea să mai ia şi alte lucruri.

Ochii lui Kate îl urmăriră în timp ce se întorcea spre jeep. Deodată, îşi aminti de pachetul pe care-l trimisese Hannah. Îl pusese pe bancheta din spate, pentru că portbagajul se umpluse. De fapt, avea şi alte bagaje acolo. Uitase şi de ele.

Când coborî din jeep, pornind spre maşina ei, Sam ridică privirea.

— Stai înăuntru, la căldură, Kate, îi spuse el. Le aduc eu pe toate.

— E-n regulă, răspunse ea peste umăr. Mai am doar câteva valize.

— Mai ai *câteva* valize? repetă el, pe un ton şocat. Plănuieşti să stai până la primăvară?

Kate îşi ţinu gura, în timp ce se chinuia să ia cutia lui Hannah de pe bancheta din spate. *Las să râdă cât poftește,* îşi spuse ea cu ostilitate. *După ce mă duce cu bine la cabană, am să-i spun vreo două.* Apoi îşi aminti de cauciucul spart.

— Mâine, se corectă ea, printre dinţi.

După ce toate fură în sfârşit încărcate, iar Sam comentă ceva în legătură cu vreo două aspirine pentru durerile de spate, porniră înapoi în jurul muntelui. Dincolo de debarcader mai ardeau doar puţine lumini. Restul regiunii era cufundat în întuneric. Kate se pomeni ţinându-şi respiraţia de câteva ori, în timp ce jeep-ul urca pe câte un povârniş abrupt – pentru ca imediat, dintr-odată, să ajungă în vârf şi să coboare vertiginos pe partea cealaltă,

derapând.

— Ajungem în câteva minute, spuse Sam.

Probabil îi observase pumnii strânşi, căci mâna lui dreaptă părăsi un moment schimbătorul de viteze, acoperind-o pe ai ei.

— E totul în ordine? o întrebă, bătând-o uşurel pe mână. Recunosc că drumul ăsta poate fi puţin cam enervant prima dată, mai ales pe întuneric. Dar, de fapt, e floare la ureche. După ce-ţi reparăm maşina, ai să-l străbaţi ca un pilot de curse, cât ai bate din palme.

Să meargă cu maşina ei pe-acolo? Nici nu se gândise la aşa ceva. Dar Sam avea dreptate. Până la urmă, trebuia să facă acelaşi drum, fie şi numai o dată. La plecare. Adică, foarte posibil, a doua zi dimineaţă, în clipa când îi dădea maşina în primire.

— Şi zi aşa, reluă el, eşti prietenă cu Jack Malone.

— Ăă… nu. Cu nepoata lui… Hannah… Suntem colege… noi două…

Kate clătină din cap. Calmantul o adormea. Nici măcar nu mai putea construi propoziţii complexe.

— Îi cunoşti?

— Sigur, răspunse el zâmbind. Jack încă îşi mai petrece aici fiecare vară. Am vorbit cu Hannah la telefon, chiar azi, de fapt, dar n-am mai văzut-o de… ei, să tot fie vreo zece ani şi ceva, cred. Obişnuia şi ea să vină în vizite, din când în când. Deci, lucrezi cu ea? Cu ce se mai ocupă în ultima vreme?

Kate trase adânc aer în piept. Ajungeau *odată* la cabana aia?

— Conducem amândouă un centru de îngrijire cu ziua. De la un timp, am ajuns să lucrăm câte şapte zile pe săptămână. Ea a fost cu ideea să-mi iau o scurtă vacanţă. De fapt, cred că aveam de ales între vacanţă şi spitalul de boli nervoase.

Sam râse înţelegător.

— Mda, cred că a avut dreptate. Hannah se pricepe la multe, şi când ai apărut la debarcader arătai, într-adevăr, cam cu nervii în pioneze.

Începu să râdă din nou, puţin mai tare de astă dată.

Buzele lui Kate se strânseră într-o linie aspră. Comentariul lui atinsese nu punct sensibil.

— Ajungem odată?

La auzul tonului ei iritat, Sam deveni pe loc serios, dar licărirea poznaşă din ochi nu i se stinse.

— Da, să trăiţi. De fapt, asta care urmează e chiar aleea ta. Va trebui să ai grijă când îţi aduci maşina aici. În dreapta e o prăpastie adâncă.

Kate trase adânc aer în piept, când Sam coti din scurt pe lângă un taluz abrupt, la stânga. După încă vreo cincisprezece-douăzeci de metri, opri motorul şi trase frâna de mână.

— E bine să foloseşti şi frâna de mână. Las farurile aprinse, până montez siguranţele în cabană.

Sam se întorsese deja să coboare din jeep, când Kate îl apucă de braţ.

— Unde e? întrebă ea, cu voce tremurătoare.

Sam păru sincer nedumerit.

— Unde e ce?

— Cabana!

— Chiar acolo! arătă el spre dreapta.

Kate privi prin întunericul de cerneală care-i înconjura. Inima îi bubuia în piept. Urma să rămână singură în bezna aia. Complet singură. Nu era nicio lumină, niciun sunet – nimic.

Se agăţă cu disperare de braţul lui. Era singurul lucru de care putea să se ţină.

— Sam?

— Da?

— Îţi dau toţi banii pe care-i am la mine, dacă mă duci înapoi în Ohio. Acum.

Capitolul 2

Râsul zgomotos al lui Sam izbucni pe neaşteptate, contrastând acut cu tăcerea adâncă din jurul lor. Deschizând portiera maşinii, se uită înapoi spre Kate. Glumise, nu? Sau, poate…

Ceva din înfăţişarea ei, însă, îl punea pe gânduri. Arăta ca un iepure speriat. Desigur, era extenuată, dar nu numai atât. Se vedeau clar efectele vieţii la oraş. Cât de bine le cunoştea!

— Te-ajut să-ţi duci lucrurile în cabană, se oferi el, preferând să nu rişte. Probabil avea să se simtă mai bine după o noapte de somn odihnitor.

Kate trase adânc aer în piept.

— Cred că n-am de ales…

— Fii atentă când coborî. Uită-te pe unde calci. Lângă tine sunt nişte trepte care coboară până la veranda din spate.

— Veranda din *spate?*

— E cam greu să te obişnuieşti, ştiu, Dar veranda din spate dă sper munte, iar cea din faţă, sau terasa, spre lac.

Kate îşi înclină capul într-o parte. În ochi avea o privire tulbure, mată.

— Un lac în munţi… Nu are niciun sens.

— Din punct de vedere tehnic, cred că nici nu e cu adevărat un lac, spuse el, privind-o atent. A fost un râu, până l-au zăgăzuit. Cred că numai aşa poţi obţine o întindere de apă care să se ridice până la jumătatea muntelui.

— Arată mai mult ca nişte dealuri.

— Ai grijă pe unde calci când coborî. Da, cred că aşa arată…

Kate îşi miji ochii în beznă.

— Câte trepte sunt?

Coborând, Sam trânti portiera în urma lui. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să introducă maşina cu spatele pe alee, pentru ca treptele să fie în partea dinspre el.

— Nu le-am numărat niciodată.

— Mai mult de *Zece? Douăzeci?*

Tonul ei nervos îl făcu să se strâmbe, tentat să râdă din nou. Trebuia să fie atent şi *el* pe unde călca.

— Uite cum facem, Kate. Le număr în timp ce cobor. Dă-mi cheile. Mi-am lăsat lanterna la debarcader, aşa că vei aştepta aici până ajung la tabloul electric. După ce aprind luminile de afară, vei putea să vezi pe unde mergi.

Nici măcar nu-i aşteptă răspunsul. Apucă doar câte o valiză în fiecare mână şi, traversând prin faţa maşinii, porni încet în jos. Era adevărat că nu putea să vadă foarte bine, dar trăise aproape toată viaţa în acel masiv muntos. Vizita cabanele de ani de zile – ba chiar ajutase la construirea câtorva dintre ele. Iar pentru ceea ce nu-şi amintea, compensau instinctul şi mersul prudent, cu pas sigur.

Când ajunse pe verandă, Sam se uită înapoi în susul pantei, spre silueta care aştepta cuminte lângă maşină. Abia reuşea s-o distingă, dar îl deranja faptul că arăta atât de mică şi vulnerabilă. După-amiază, când îi telefonase ca să-l anunţe despre sosirea iminentă a lui Kate, Hannah nu-i

dăduse prea multe detalii. Spusese despre Kate că era „competentă” şi „harnică”, dar avea „nevoie disperată de odihnă”.

Vizitatoarea pe care o aşteptase Sam semăna foarte puţin cu femeia tulburată şi nervoasă pe care o văzuse intrând în magazin. Îşi imaginase o tânără mai puternică, mai rezistentă, mai capabilă să facă faţă vieţii de la munte – sau, măcar, să se adapteze.

— Sam?

Vocea înceată, feminină, cu o undă de teamă, îl smulse din gânduri.

— Sam, mai eşti acolo?

— Douăzeci şi şase! strigă el în sus, în timp ce aprindea un creion-lanternă şi căuta broasca uşii. Sunt douăzeci şi şase de trepte, Kate!

— Mai repede, Sam!

Hannah uitase să-i spună şi cât de atrăgătoare era Kate. Deşi nu era sigur de ce-i trecea acest lucru prin minte tocmai acum. Primul lucru pe care-l observase când se întorsese spre ea, în magazin, fusese silueta. Curbele delicate ale făpturii ei scunde erau greu de trecut cu vederea. Dar, după ce ajunsese lângă ea, cei care-i reţinuseră atenţia fuseseră ochii ei – de un verde deschis şi rece, contrastând cu pielea foarte albă. Iar părul ei blond-deschis părea să aibă aproape aceeaşi nuanţă cu al lui.

Hannah spusese că ea şi Kate se cunoscuseră în primul an de facultate. Asta însemna că avea vreo douăzeci şi opt de ani. Da, îşi spuse Sam, vârsta ei explica multe. Îşi amintea cum privise şi el viaţa la douăzeci şi opt de ani.

Până la treizeci şi trei, îi venise mintea la cap.

Sam împinse uşa grea de lemn, mulţumit că tabloul electric se afla la doar câţiva paşi distanţă, pe hol. Puse în funcţiune toate siguranţele, cu excepţia celei pentru boiler, apoi aprinse luminile.

— Vino! strigă el spre uşă. Aduc şi bagajele, imediat.

Sam privi prin cabană. Se afla în bucătărie, care ocupa aproape tot parterul. De acolo se vedea în camera mare. Imediat lângă bucătărie, pe dreapta, se aflau o baie şi un oficiu, şi o scară care ducea în sus la dormitorul mansardat şi în jos la un alt dormitor mare. Acea cameră de jos era închisă în timpul iernii, iar Sam bănuia că acum era folosită pentru depozitare.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Kate, punând pe podea una dintre valizele mai grele. Am ajuns!

— Pe-asta trebuia să mă laşi pe mine s-o aduc, spuse Sam. Eşti frântă de oboseală, iar treptele astea sunt şi-aşa destul de dificile.

Avea drepte, Deşi solide, treptele erau inegale, construite din buşteni, bolovani şi pietriş.

Kate făcu un gest de lehamite şi porni iar spre uşă.

— Vreau să mă instalez mai repede. Hai odată!

Orăşeancă, îşi spuse el. Obişnuită să dea ordine şi tot timpul grăbită. Ei bine, destul de curând avea să rămână singură.

Totul fu adus jos în câteva minute, iar Sam se opri în uşă, întrebându-se ce ar mai fi trebuit să-i spună. Cabana era frumoasă şi bine echipată, dar nu se compara cu o casă în suburbii.

— Aici ai toate cele necesare, spuse el, văzând-o cum inspecta totul în jur. Cabanele astea sunt bine clădite. Nu au spălător de vase şi ghenă de gunoi, dar cel puţin instalaţiile sanitare funcţionează perfect.

Ultimul lui comentariu aduse în ochii lui Kate o expresie nedumerită, făcându-l să-i explice:

— Majoritatea caselor prin dreptul cărora ai trecut pe la poalele muntelui, cele ale localnicilor, nu au apă curentă. Apropo, lângă uşă sunt stivuite câteva lemne. Vrei să-ţi aprind focul?

Limbajul corporal al lui Kate era enorm de grăitor. O sprânceană delicată i se înălţă, apoi îşi dădu ochii peste cap – chiar înainte de a se uita la ceas.

— Nu, nu cred că voi avea nevoie. Serios, îţi mulţumesc pentru ajutor, Sam.

Îşi freca palmele, vizibil înfrigurate. Probabil că Hannah îi spusese despre radiatoarele electrice. Altfel, ar fi fost o prostie să refuze focul.

— Dacă mai ai nevoie de ceva…

— Nu, de nimic. Mi-e foarte bine aşa.

Sam porni spre uşă, apoi se opri.

— A, înainte de a deschide boilerul pentru apă caldă…

— Sam… începu ea, cu vocea mai fermă decât înainte. Hannah mi-a dat o serie întreagă de instrucţiuni.

Apoi continuă, ceva mai blând:

— Ai făcut deja foarte mult pentru mine – cu maşina, cu bagajele… Îţi mulţumesc. Nici nu-ţi pot spune cât îţi sunt de recunoscătoare.

— A, bine că mi-am amintit. Am nevoie de cheia

maşinii tale. Mă întorc mâine dimineaţă. Eşti sigură…?

— Sam, îl întrerupse ea, dându-i cheia. Nu-s bătută-n cap!

Zău? Mă cam îndoiesc, replică el în gând.

— Bine, bine, spuse în cele din urmă, ridicând mâinile. Succes, Kate.

Că o să ai nevoie, fetiţo.

După Kate ce închise uşa în urma lui, Sam se opri un moment pe veranda din spate. De ce se amesteca în toată acea încurcătură? Kate era o catastrofă anunţată. O neghioabă. Încăpăţânată, inteligentă, independentă, ieşise din elementul ei şi probabil că n-avea s-o recunoască până nu-şi dărâma toată cabana-n cap.

Presimţea că avea să mai stea pe acea verandă de multe ori, înainte ca scurta vacanţă a lui Kate să ia sfârşit. Trebuia să fie supravegheată îndeaproape, iar acest gând îi aduse un zâmbet pe buze. Kate Templeton. Ceva fremătă în adâncul lui, o reacţie viscerală asupra căreia capul nu avea niciun control.

Iar asta, îşi spuse Sam în timp ce pornea în sus pe trepte, făcea din el cel mai mare prost din lume.

* * *

Kate aşteptă până-i auzi motorul maşinii plecând, şi abia atunci porni prin cabană, verificând încuietorile ferestrelor, asigurându-se că toate jaluzelele erau trase şi acomodându-se treptat cu locuinţa.

Se vedea clar că era folosită de un bărbat. Podelele

erau acoperite cu mochetă maro închis. O canapea, şi două fotolii erau tapiţate cu tweed maro cu portocaliu. Lămpile erau lucrate artizanal, unele din lemn, altele din sticle de vin cât nişte bidoane. Bucătăria era destul de mare, dar accentele portocalii puse pe ici, pe colo, contrastau discordant cu instalaţiile verde-avocado. Nici dormitorul din mansardă nu era prea asortat, cu concepţia lui cromatică în roşu şi negru.

Dar, în pofida stratului subţire de praf care se acumulase, Kate îşi dădea seama că locuinţa era curată şi bine îngrijită. Măcar pentru atâta lucru putea să fie recunoscătoare.

Uitându-se la ceas, avu surpriza să vadă că era aproape ora nouă. Cădea de pe picioare de oboseală, dar mai avea atâtea de făcut... Cu ce să înceapă, însă? Poate cu ştersul prafului de pe mobilă... Nu, asta cerea prea multă energie. Poate cu despachetatul... Nici, în primul rând trebuia să mănânce. Şi, da, s-o sune pe Hannah. Desigur, o baie fierbinte era undeva în capul listei.

Kate se înfioră. Valul de adrenalină din primele momente de după sosire trecuse, iar acum îşi dădea seama cât de frig era în cabană. Frustrată că nu găsea termostatul, începu să caute pe jos guri de aer. Începea să i se facă rău, fiind tot mai sigură că ceea ce avea să descopere ameninţa să spulbere slaba consolare de la sfârşitul acelei zile îngrozitoare.

Străbătu camera în câteva secunde, oprindu-se în faţa tabloului electric. Toate erau etichetate clar: luminile de la etaj, luminile din bucătărie, frigiderul, boilerul, maşina de

spălat, uscătorul, şi aşa mai departe. Nicăieri, însă, nu exista vreo siguranţă cu eticheta „calorifer”. Era sigură. Le citise pe toate de şase ori. Întorcându-se în loc, Kate văzu micul şemineu de lângă bucătărie. Îl ignorase complet, ştiind că n-avea să-l folosească – din simplul motiv că *habar n-avea* cum să-l folosească.

— Eu mor, spuse ea cu voce tare, simţindu-se ca într-o melodramă.

Când auzi cât de încurajator îi suna propria voce, continuă:

— Of, Sam, de ce n-ai insistat mai mult să-mi aprinzi focul ăla? Acum ce-am să fac, să ţopăi toată noaptea prin cabană ca să mă încălzesc?

Pături – avea nevoie de cât mai multe pături. Începu să caute prin mansardă. Existau foarte puţine spaţii de depozitare. Pereţii exteriori, înclinaţi, nu erau foarte potriviţi pentru construirea debaralelor.

Sus nu exista decât pătura de pe pat. O căutare rapidă prin living şi bucătărie nu dădu nici ea rezultate. Întrucât nu dorea să descuie uşa care ducea la nivelul inferior, Kate încercă mai departe în oficiu. Pe rafturile de deasupra maşinii de spălat, găsi în sfârşit un set de cearşafuri, prosoape şi pături de rezervă. Aproape chiui de bucurie când găsi şi două radiatoare electrice.

Pe unul îl duse în mansardă, iar pe celălalt îl instală în living.

— N-are încălzire centrală, mormăi ea, în timp ce aprindea radiatorul. Foarte bine! Pot să mă descurc şi aşa.

Îşi duse bagajele sus şi-şi despachetă câteva lucruri

strict necesare, înainte de a coborî să se spele pe mâini. Din păcate, la bucătărie nu curgea decât apa rece.

Bine, acum gândeşte, îşi spuse. *De ce Dumnezeu nu e apă caldă?* Ducându-se din nou la tablou, Kate zâmbi încântată când observă că boilerul nu era pornit.

— Poftim! Doar puţină gândire logică, spuse ea. Floare la ureche!

Convinsă că în mai puţin de-o oră avea să savureze o baie caldă, Kate începu să mute conţinutul răcitorului de voiaj în frigider, muşcând din şuncă şi dintr-un măr.

După ce se duse sus să-şi ia articolele de toaletă şi un prosop, intră în baie. Încă n-o văzuse şi spera să fie cât de cât civilizată. Deschise uşa şi se opri brusc.

Încăperea nu era mai mare decât o debara – inclusiv boxa duşului, că vană n-avea. Kate îşi muşcă buzele, cu lacrimi de frustrare umplându-i ochii. Îşi dorise atât de mult o baie prelungită, liniştitoare… Scrâşnind din dinţi, îşi puse lucrurile pe poliţă, apoi răsuci robinetul de la duş.

Nici acum nu curgea apa caldă.

Aruncă o privire spre toaletă. Capacul era ridicat, iar în apă pluteau doi şoareci morţi, umflaţi. Cutremurându-se, Kate închise ochii şi se retrase până lângă chiuvetă, cu un icnet de greaţă involuntar. Şi mai cumplit decât imaginea şoarecilor înecaţi era gândul la cei încă vii, care împărţeau cu ea cabana chiar în acel moment. Porni încet spre toaletă, fără să-şi desprindă privirea dinspre micul mâner argintiu. N-avea cum să-i pescuiască de-acolo, aşa că singura şansă era să fie duşi de apă.

Trase apa, iar şoarecii dispărură.

Peste un sfert de oră, după ce descoperise că televizorul prindea doar un singur post, şi nici pe acela prea clar, Kate constată că apa caldă tot nu venise.

O oră mai târziu, nu era nici măcar călâie.

Ajunsă la capătul răbdării, sfârşi prin a se spăla cu apă rece, la chiuvetă. Abia după ce termină îi trecu prin minte că ar fi putut să încălzească puţină apă la bucătărie. Încântată că-i venise măcar o idee bună, se hotărî să se spele şi pe cap.

În timp ce-şi pieptăna încet părul ud, pleoapele începură să i se închidă. Halal vacanţă relaxantă! îşi spuse ea. Încercase s-o sune pe Hannah, dar în cabană nu exista telefon. Nici măcar o priză telefonică nu era.

Nu se mai gândea să plece a doua zi dimineaţa. Ar fi fost prea complicat. Îşi lăsă pieptenele jos. Nu mai avea de făcut decât un singur lucru. Să-şi usuce părul, înainte de a se culca. În cabană era prea frig ca să rămână cu părul umed. Luând foehnul cu o mână, îl băgă în priză cu cealaltă. Peste câteva minute avea să fie în pat. Apăsă pe butonul uscătorului.

Şi toate luminile se stinseră.

* * *

Sam intră cu camionul de la debarcader pe scurta alee desfundată şi parcă în dreptul treptelor care coborau la cabana lui Kate. Coborî şi se opri un moment în loc, înainte de a porni în jos ca să-i dea vestea.

Era o dimineaţă minunată. Mai jos de cabană se vedea

lacul. Soarele răsărise, iar cerul luminos se reflecta în albastrul de safir al apei. Aerul era rece, puţin mai friguros decât de obicei în acea perioadă a anului, dar curat şi înviorător.

În jur nu se aflau multe cabane. Cea mai apropiată abia se vedea, departe, printre copaci.

Când coborî în sfârşit treptele şi bătu la uşă, Sam fu surprins să constate că nu-i răspundea imediat. Era convins că-i auzise camioneta apropiindu-se. Văzând că nu deschidea nici după a doua şi a treia bătaie în uşă, îşi scoase propriul inel de chei.

— Kate? strigă el, în timp ce încerca să descuie. Kate, eşti aici?

Se uită prin geamul uşii. Uşa băii, în dreapta, era deschisă, deci nu se putea s-o fi surprins în timp ce făcea duş.

În timp ce intra în antreu, Sam simţi un val de adrenalină străbătându-l. Toate simţurile îi trecură în alertă, pândind orice semnal care i-ar fi putut confirma presimţirile rele.

— Kate?! o strigă el din nou.

Niciun răspuns – dar, în clipa când puse o mână pe bufetul rece din bucătărie, înţelese care putea fi problema. În cabană era frig ca-n toiul iernii. Parcă nici n-ar fi intrat.

— Kate!!! strigă el pentru a treia oară, cu glasul reverberându-i din pereţi.

Urcă treptele spre mansardă câte trei, cu inima bătându-i puternic în piept. Încă din seara trecută, avusese un presentiment de rău augur. Dacă i se întâmplase ceva…

* * *

Kate se trezi încet, fără tragere de inimă. O strigase cineva pe nume, sau fusese doar un vis? La început nu-şi aminti unde era, fiind un moment paralizată de panică. Avea ceva pe cap, sufocând-o. Nu putea să se mişte şi începu să se zbată instinctiv sub muntele de pături, cearşafuri şi prosoape care i se răsuciseră în jurul trupului. Tocmai când îşi elibera mâinile şi începea să-şi tragă păturile de pe faţă, strânsoarea puternică a unei mâini în jurul braţului îi smulse un ţipăt de pe buze.

— Kate, Kate, eu sunt, Sam!

În clipa următoare, pătura se dădu la o parte. Ochii ei înnebuniţi şi speriaţi îi întâlniră pe ai lui, în timp ce-o trăgea afară din închisoarea de bumbac şi lână care o ţinea prizonieră.

— E totu-n regulă?

— Cât e ceasul? abia reuşi ea să bâiguie.

— E aproape unsprezece, Kate.

— Nu cred că am dormit prea bine, murmură încet Kate, în timp ce începea să se dezmeticească.

Imediat, toate îi reveniră în minte – problemele, frustrarea şi, în cele din urmă, frica.

— Kate, aici e îngrozitor de frig. Ce naiba s-a întâmplat?

Kate izbucni într-un râs demenţial, aproape isteric.

— Ce s-a întâmplat? Am să-ţi spun eu ce s-a-ntâmplat! începu ea, vorbind greoi şi neclar; încă buimacă, dădu la o

parte pătura şi-şi scoase braţele. Am fost silită să-mi iau o vacanţă! O vacanţă plăcută, pentru relaxare. Dacă era după mine, rămâneam în Cincinnati şi sufeream acolo, acasă, căderea nervoasă binemeritată! Dar nu, a trebuit să bat drumurile aproape trei sute de mile, ca să ajung la un colaps mintal aproape complet!

Sam nu încercă s-o calmeze. Rămase aşezat pe colţul patului, aşteptând să se descarce. Era sigur că avusese o noapte îngrozitoare.

— Ce s-a întâmplat după ce-am plecat eu? întrebă el, pe un ton neutru.

— Ştiai că-n şandramaua asta nu e încălzire centrală? replică ea, ducându-se cu paşi neregulaţi şi împleticiţi spre micul scrin şi începând să-şi arunce hainele într-o valiză deschisă.

— Păi, am crezut că Hannah ţi-a…

— E vreo lumânare? O lanternă? Nici măcar nu ştiu *cum* să aprind focul! Vreau să zic, mult îmi mai folosesc radiatoarele electrice, când se întrerupe curentul! continuă ea, azvârlindu-şi hainele cu atâta violenţă încât jumătate dintre ele nimereau pe-alături. Şi n-a fost decât un nenorocit de foehn, pentru numele lui Dumnezeu! Şi cred că o baie fierbinte e o pretenţie prea mare – dar nici măcar un duş fierbinte?

— Stai aşa, o temperă el. Mai încet. Ai avut probleme cu electricitatea şi apa? Ce s-a întâmplat?

Kate se întrerupse, răsucindu-se brusc spre el, cu ochi scăpărători.

— M-am asigurat că toate siguranţele erau puse, dar

tot nu aveam apă caldă. Şi când am vrut să pornesc foehnul, s-au stins toate luminile!

Sam îşi alese cuvintele cu multă grijă.

— Parcă spuseseşi că Hannah ţi-a lăsat un set de instrucţiuni pentru sosirea la cabană.

— Sigur că mi-a lăsat! La naiba, nu de asta e vorba!

Kate era atât de epuizată şi istovită, încât îi era greu să determine despre ce *anume* era vorba. Nu pricepea? Toată vilegiatura era un fiasco – o greşeală monstruoasă. Cum ar fi putut să se relaxeze, dacă nu reuşea să se simtă bine? Ce spunea…? A, da – instrucţiunile…

— Cum puteam să citesc instrucţiunile pe întuneric? Şi, fără lumină, cum să găsesc lumânările? Ai idee ce întuneric e aici noaptea?

Sam îşi încrucişă braţele pe piept, strâns, pentru a nu săvârşi păcatul suprem de a izbucni în râs. La urma urmei, Kate începea în sfârşit să se mai calmeze. De ce să complice lucrurile, amintindu-i că viaţa la munte îi dăduse posibilitatea să descopere ce întuneric era acolo noaptea? Şi n-ar fi rezolvat nimic nici atrăgându-i atenţia că cel mai bine ar fi fost să citească instrucţiunile *înainte* de a începe să apese pe butoane.

— Kate, cred că n-ai avut apă caldă fiindcă ai ars rezistenţa boilerului. Trebuie să fii sigură că vasul e plin cu apă, înainte de a-i da drumul de la tablou.

— Să umplu *vasul* cu apă? repetă ea, ridicând din nou tonul. Nici măcar nu ştiu *unde*-i „vasul” ăla!

Trecu pe lângă el, pentru a-şi lua poşeta de pe noptieră. Scoţând instrucţiunile lui Hannah, parcurse rapid

lista pe care n-o studiase înainte ca luminile să se stingă.

— Bine, de acord. Deci, ar fi trebuit să citesc şi amănuntul ăsta.

Aruncă lista spre Sam, înainte de a-şi relua încercările haotice de a împacheta.

— Dar cum puteam să ştiu că totul avea să mi se tragă de la un amărât de uscător de păr? strigă ea peste umăr.

— Kate, îmi pare rău pentru pana de curent. Dar există şi un generator de rezervă pe care ai fi putut să-l foloseşti.

Kate se răsuci în loc.

— Şi pe-asta de unde voiai s-o ştiu?

Sam îi arătă lista.

— A… făcu ea, potolită pentru o clipă. Păi… păi, ce viaţă anormală e asta, când oamenii trebuie să folosească generatoare de rezervă? Ce, oamenii de la munte sunt aşa de intimidaţi de compania de electricitate încât nu pot să depună reclamaţii întemeiate pentru serviciile proaste? Of, lasă… adăugă ea, cu un gest de lehamite. Cred că unor oameni ca ăştia nu le poţi pretinde să înţeleagă ceva atât de simplu ca…

— Ia seama ce vorbeşti, Kate.

Kate încremeni, cu un mic fior străbătându-i şira spinării la auzul tonului lui îngheţat.

— Îţi înţeleg furia şi frustrarea. Dar, înainte de a te mai referi la nişte „oameni ca ăştia”, aminteşte-ţi că şi eu sunt unul dintre ei. Ai înţeles?

Rămase nemişcată, susţinându-i privirea. Bărbia lui puternică stătea ridicată, cu fălcile strânse, şi tot trupul îi

era încordat.

— Îmi… îmi pare rău… spuse ea, cu o voce mică, plecându-şi capul. Nu-mi vine să cred c-am putut spune asta. În viaţa mea nu m-am mai comportat aşa.

În tăcerea care urmă, Kate rămase cu privirea în jos. Prin urmare, nu observă relaxarea muşchilor faciali ai lui Sam, nici îmblânzirea ochilor. Se simţea vulnerabilă şi începea să aibă ameţeli. Dar nu era sigură dacă din cauza nesomnului, a foamei sau a neputinţei de a se adapta.

Sam rămase tăcut, privindu-i cu atenţie metamorfoza. Se vedea clar că suferea. În mod normal, reacţia lui firească ar fi fost s-o cuprindă în braţe şi s-o consoleze, dar n-o cunoştea şi nu putea fi sigur de rezultat. În cele din urmă, alese o cale mai sigură.

— De fapt, Kate, compania electrică nu poate face pentru noi mult mai mult decât a făcut deja. Peste tot muntele ăsta sunt mile şi mile de cabluri întinse. Se strică vremea, bate vântul mai tare, case un copac undeva – oriunde pe traseu – şi ni se întrerupe curentul. Pe urmă, e destul de greu să se localizeze problema. Şi, uneori, la fel de greu să se remedieze.

Kate era năucită. Parcă n-ar fi auzit niciun cuvânt. Şi nu mai era în stare să-l privească în ochi.

— N-am avut nici măcar un telefon ca să chem în ajutor, spuse ea cu voce slabă.

Apoi începu să tremure.

— Sam…? întrebă, ridicând în sfârşit privirea spre ochii lui întrebători; abia auzit, îl întrebă: Sam, mi-ai adus maşina? Vreau să mă duc acasă.

Sam înghiţi în sec. N-avea să uite niciodată expresia din ochii aceia.

— Iubito, îmi pare rău. Azi-dimineaţă am tractat-o până în oraş şi i-au schimbat cauciucul, dar au descoperit o problemă la frâne. Probabil ai lovit o piatră şi s-a rupt un furtun de ulei. S-ar putea ca a doua pană de cauciuc să-ţi fi salvat viaţa. Dar, întrucât e o marcă străină, trebuie să ceară piese de schimb din oraş. Se pare că mai ai de stat aici încă…

În sfârşit, Kate leşină cu adevărat.

Capitolul 3

Kate se trezi încet, cu pleoapele palpitându-i un moment înainte de a se închide la loc. Nu avea idee unde se afla, nici cum ajunsese acolo. Poate că, dacă aştepta câteva momente, urma să-şi aducă aminte.

În chip destul de ciudat, nu-i era frică. Ştia că zăcea într-un pat cald şi comod. Şi, la fiecare respiraţie, simţea o aromă îmbietoare de mâncare de casă, gătită bine. Recunoştea mirosurile de dovleac şi nucşoară, ceapă şi salvie. Într-un târziu, ghiorăitul insistent al stomacului o puse în mişcare.

Întredeschise ochii cu prudenţă, încă prefăcându-se că dormea. În fond, era într-un loc necunoscut şi trebuia să se orienteze.

Camera era mică şi slab luminată. Draperiile groase de la fereastră fuseseră trase, blocând razele soarelui. Mobila era sumară, dar curată. Abia când ochii i se opriră spre fata care o privea dintr-un balansoar mare, Kate simţi că i se oprea inima în loc şi se ridică în capul oaselor.

— Bună ziua, domnişoară Templeton, o salută încet, politicos, fata.

Abia acum, Kate o recunoscu pe Annie, de la debarcader.

— Sper că nu vă supăraţi că şed aci să văd de dumneavoastră. Am avut doar să fiu aci când vă treziţi, ca să vă liniştesc. Sam a zis că s-ar putea să fie mai bine aşa.

Kate îşi drese vocea, cu prea multe întrebări îmbulzindu-i-se în minte pentru a putea formula una dintre

ele. Dar Annie, care avea vizibil chef de vorbă, răspunse la majoritatea încă înainte de a le auzi.

— E trecut cu mult de amiază, domnişoară Templeton. Aţi dormit buştean de când v-a adus Sam aci, după ce-aţi leşinat. A zis c-aţi avut o noapte foarte proastă colo la cabană şi c-aveţi nevoie de odihnă. Tare rău ne-a mai părut s-auzim asta, la Mamaia şi mie. Sam trece şi el să vadă ce faceţi, din când în când. La început, a stat şi el aci cu dumneavoastră, da pe urmă Mamaia i-a zis că să se ducă-napoi la treabă, că vedem noi de dumneavoastră. Totuşi, de-atuncea trece cam o dată la o jumate de oră.

Kate era peste măsură de conştientă de situaţia jenantă în care se afla. Se întreba câţi oameni aflaseră că leşinase în dimineaţa aceea, ca o bleagă. Şi, pe deasupra, încă mai avea pe ea halatul de baie, întrucât toate hainele îi rămăseseră în cabană. Oftă adânc. Puternica, mândra, inteligenta Kate era din nou vulnerabilă în faţa unor străini.

Annie o privea, în aşteptare. Şi, cumva, faţa ei blândă şi sinceră făceau umilinţa lui Kate mai uşor de înghiţit.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, Annie, abia reuşi ea să răspundă.

Annie se ridică de pe scaun şi veni să se aşeze la picioarele patului.

— Vă simţiţi bine? Mamaia a zis că să veniţi să mâncaţi ceva, imediat ce sunteţi în stare. Doar dacă nu vreţi să vă spălaţi oarece mai întâi.

Kate îşi muşcă buzele. Ceea ce dorea cu adevărat era un duş, dar… cum spusese Sam? Majoritatea localnicilor

nu aveau apă curentă. Se uită în ochii însufleţiţi ai lui Annie. Nu ştia cum s-o întrebe cu tact dacă aveau sau nu instalaţii sanitare, fără s-o jignească. Dar, indiferent de unde obţinea apa, trebuia neapărat să se spele.

— Da, Annie, aş dori într-devăr să… mă spăl.

— Duşul e după uşa aia, domnişoară Templeton.

— Minunat, răspunse Kate, sperând să nu i se citească uşurarea pe faţă. Eşti foarte amabilă că m-ai invitat. Şi te rog să mă numeşti Kate, bine?

Zâmbetul lui Annie se lăţi.

De fapt, mai mult decât un duş, Kate îşi dorea să se urce în maşină şi să plece. Imediat, însă, îi reveniră în minte ultimele cuvinte pe care i le spusese Sam. Maşina ei se afla la atelier. Era încă blocată pe loc.

Vocea lui Annie o smulse din gânduri.

— Asta-i o geantă din alea Gucci, nu? Le-am văzut în pozele din reviste, da niciodată de-aproape.

Kate privi spre picioarele patului, unde-şi văzu poşeta. Sam se gândise să i-o aducă. Zâmbi la adresa acestui gest neaşteptat.

— Da, îi spuse ea lui Annie. E Gucci. Îţi plac revistele de modă?

— A, da! exclamă fata, luminându-se la faţă.

Kateo privi mai atentă. Înaltă cam de un metru şaizeci, Annie avea o constituţie simplă şi zveltă. Părul ei şaten deschis, cu firele drepte, ajungea până puţin mai jos de umeri. Ochii-i erau de un căprui delicat, aproape la fel de deschis ca nuanţa părului. Fata avea pomeţi frumoşi, şi gropiţe. În lumina slabă îi era greu să-şi dea seama, dar lui

Kate i se păru că observase şi puţin fard de ochi.

— Câţi ani ai, Annie?

— Şaişpe, răspunse ea cu sfială. Tocmai i-am împlinit. Am să termin liceul peste încă un an jumate. Atuncea o să mă mut la oraş. La New York, poate.

Şaisprezece? Kate era foarte surprinsă. I-ar fi dat vreo doisprezece. Cu siguranţă, Annie era o adolescentă de şaisprezece ani foarte naivă şi neştiutoare. Îi înţelegea dorinţa de a vedea lumea, dar n-o credea în stare să supravieţuiască mult într-un loc ca New York City. Nici chiar Kate, oricât era de orăşeancă, din Cincinnati, nu rezista mult în New York City. Abia suporta să facă din când în când câte un voiaj de cumpărături până în *Big Apple.*

— Sau, se corectă Annie, poate-n Knoxville. Sam zice că pot să mă mut, dacă mă duc mai întâi la colegiu. Tu ce zici, Kate? Ai fost la colegiu?

— Păi, da, am fost… răspunse ezitant Kate.

Urmase colegiul dar, cu siguranţă, nu se alesese cu mare lucru. Era destul de inteligentă şi ambiţioasă, şi avusese note excelente însă nu studiase decât pentru că aşa trebui. Singura fiică a unor părinţi bogaţi, învăţase cum să facă doar atât cât era nevoie ca să meargă înainte. De fapt, se maturizase cu adevărat doar când începuse să lucreze cu Hannah, la un proiect în care credea. Nu-şi putea reprima preferinţa de a fi lăsat colegiul pe mai târziu, după ce se lămurea cine era ea şi ce dorea cu adevărat de la viaţă.

— Am absolvit acum şase ani. Iar Sam are dreptate –

colegiul este foarte important, dar la fel de important e şi să ştii ce ţi se potriveşte cel mai bine.

— Aşa cred şi eu, Kate, răspunse Annie, cu o privire îngândurată. Dar abia aştept să plec de-aici. E aşa de plictisitor pe muntele ăsta…

— Să-ţi spun ceva, Annie. Mă duc să fac un duş, şi pe urmă putem să stăm mai mult de vorbă, dacă vrei.

Annie se lumină iar la faţă, făcând-o pe Kate să se întrebe dacă avea parte de compania multor femei în acel colţ uitat de lume. Probabil se simţea foarte singură.

— Kate, ştii cum se împleteşti o coadă franţuzească?

După această întrebare, lui Kate îi fu greu să se mai refugieze în baie. Mica şi timida Annie se transformase într-o gaiţă care o bombarda cu întrebări, până când uşa dintre ele se închise în sfârşit. Cel mai interesant, însă, era faptul că pentru o vreme uitase de propriile ei probleme. Interesul vădit al lui Annie era măgulitor, iar Kate încă mai zâmbea când se uită în mica oglindă din baie.

— Mamă Doamne! şopti ea, văzându-şi faţa răvăşită. Nu se mai uitase într-o oglindă de aproape douăzeci şi patru de ore. Părul i se uscase peste noapte, încâlcit şi cârlionţat. Sub ochi avea cearcăne vinete, iar pielea palidă îi era puţin buhăită. Se crispă la gândul impresiei pe care i-ar fi făcut-o cuiva care o vedea aşa. Şi lui Sam. Probabil că dimineaţa arătase ca o nebună, o năroadă scoasă din munţi, îndrugând vorbe fără şir. Mare minune că n-o lăsase în cabană, încuind uşa după el la plecare. Ce-o fi crezut despre ea?

Kate îşi alungă umilinţa din minte, hotărâtă s-o ia de

la început, în timp ce se pregătea pentru duş. Dar abia când termină cu spălatul şi se înfăşură într-un prosop, îşi dădu seama că nu progresase prea mult. Nici acum nu avea ce să îmbrace, nici farduri, nici uscător de păr şi nici ondulator.

Luând din nou pe ea halatul flauşat verde ca menta, trecu iar în dormitor. Annie tocmai aranja nişte haine pe patul recent făcut.

— Annie, n-ai întâmplător un uscător de păr, sau nişte bigudiuri?

— Sigur, am şi una, şi alta. Sper să nu te superi, îţi pregăteam doar câteva lucruri. Sam e la debarcader, ocupat să descarce camionul, aşa că nu l-am putut întreba dacă n-ai adus cu tine nişte haine de-ale tale. Da' n-am văzut de nici unele.

Kate se apropie de pat, fascinată de ceea ce vedea – două fuste groase, ambele croite dintr-un material aspru, colorat natural. Fuseseră vopsite migălos, cu diverse modele.

— Îţi plac? întrebă Annie, cu ochii plini de speranţă.

— Sunt minunate, răspunse Kate, trecându-şi mâna peste lâna unei fuste. Singură le-ai făcut?

— Da. Mamaia m-a ajutat să le pictez, cu tot felul de chestii pe care le-a găsit în pădure. Mama ei a învăţat-o, iar acum mă învaţă pe mine. Tu eşti mai înaltă, da nu pari să fii mai grasă. Cred cu să-ţi vie bine…

— Le voi purta cu mare plăcere, Annie, îi promise Kate, luând o fustă cu accente maro şi oliv. Şi ce pulovere frumoase…!

— Şi pe astea tot Mamaia le face. I-am arătat nişte poze cu pulovăre d-alea mari din reviste. I-au ieşit binişor.

Kate luă puloverul verde-oliv, ţinându-l lângă fusta pe care o alesese. Aveau modele foarte moderne. Îşi putea imagina la ce preţ s-ar fi vândut pe piaţa asemenea haine de calitate, confecţionate manual.

— Auzi, Kate, o întrebă Annie când reveni în cameră, după ce Kate se îmbrăcase, mai ştii ce-ai zis că-mi împleteşti şi mie păru? Am adus şi nişte farduri, dacă-ţi trebuie.

Văzând-o că se uita pe fereastră, admirând priveliştea, se apropie de ea.

— Îţi place peisaju'? o întrebă, punând lucrurile pe pat. Tare-mi mi place să şef aci uneori, vara mai ales, când debarcaderul e plin de lume şi tot mereu vin şi pleacă bărcile.

„Fereastra ei spre lume, îşi spuse Kate cu tristeţe.

— A, uite-l şi pe Sam! îl observă Annie, făcându-i cu mâna.

Kate îşi privi pătrunzător noua prietenă. Tocmai îşi amintise că voia s-o întrebe ceva.

— Annie, tu, Sam, Mamaia Lou şi Leonard păreţi foarte apropiaţi. Sunteţi rude cumva?

— Sigur, afară de Leonard. Da' nici Mamaia nu-i bunica noastră de-adevăratelea. E o verişoară de-a lui bunicu'. Sam şi cu mine-i zicem Mamaia fiindcă-i mai uşor. Toată lumea de pe munte îi zice la fel. Aşa-i place ei.

— Deci, Sam e fratele tău?

Când Annie dădu din cap, Kate făcu un pas înapoi,

căutând o asemănare. Constituţia corporală şi coloraţia le erau diferite, dar aveau acelaşi zâmbet, de la dinţii albi şi regulaţi până la irezistibilele gropiţe.

— Iar Leonard nu e rudă cu voi?

— Nu, şi cred că n-are pe nimeni pe-aci. Sigur, nu foloseşte la nimic să-l iei la întrebări, când el e aşa cum e.

„Da”, îşi spuse Kate, „aşa cum e…”

— Annie, întrebă ea, Leonard a fost mut dintotdeauna?

Fata îşi înclină capul într-o parte, cu o expresie nedumerită.

— Înţelege lim… limbajul semnelor? continuă Kate şovăind, nesigură dacă folosise termenul corect.

Privirea lui Annie rămase ceţoasă un moment, apoi se limpezi.

— A, dacă citeşte semnele! Sigur că da. Păi, chiar azi dimineaţă a observat cât de deasă era blana pe…

Chiar atunci, din camera de alături le distrase atenţia vocea Mamaiei cu accentul ei sudist:

— Annie, las-o mai moale cu pălăvrăgela şi ad-o acilea pe fata aia să-mbuce oarece. Că la ceasu-ăsta, mă şi mir că n-a murit de foame. Fuga-marş fato!

Annie îşi dădu ochii peste cap, oftând.

— Vino, Kate. Mamaia te-aşteaptă cu cina. Crezi că după aia o să ai timp să-mi faci părul şi machiajul? Sam e acolo, fără, adăugă ea, coborându-şi ochii cu sfială. Mamaia zice că, de când te-a dus aici, a mai găsit câteva treburi de făcut la cabană…

* * *

Kate stătea lângă Sam, în jeep-ul care se hurduca pe drumul spre orăşelul Trumble. Sam o ducea să-şi cumpere produse alimentare, întrucât magazinul de la debarcader conţinea doar articole de uz general. Dar lui Kate numai la mâncare nu-i stătea gândul, după ospăţul pe care-l pregătise Mamaia în cinstea ei. Nici nu era de mirare că în sud i se spunea „cină” în loc de „prânz”. Cârnaţi, sos, piure de cartofi, verdeţuri, roşii la abur – Kate nu pierduse numai numărul felurilor, ci şi pe al porţiilor pe care le consumase din fiecare.

La masă se desfăşurase o conversaţie însufleţită, iar Kate, nedeprinsă cu atâta zarvă şi veselie, se mulţumise să asculte tăcută, mirându-se din când în când că, deşi răsunau atâtea râsete şi veselie, nu vorbeau decât trei persoane: Mamaia, Sam şi Annie. Kate crescuse într-o casă formală, cu multe reguli de etichetă, unde se râdea foarte puţin.

După cină, ea şi Annie se duseseră în dormitor să caute perii de păr şi elasticuri. Kate îşi împletise o coadă franţuzească simplă, privită de Annie. Apoi, o lăsase pe fată s-o folosească drept „model”. Annie fusese încântată când în sfârşit reuşise să-şi împletească la fel propriul păr.

Kate fu smulsă din gânduri când jeep-ul sări peste un hop foarte adânc, zdruncinând-o în centura de siguranţă.

— Scuze, Kate, uitasem de gropiţa asta, spuse el, scoţând primele cuvinte de când plecaseră. Fii atentă, urmează încă una.

La vederea şanţului care traversa tot drumul, Kate se agăţă de portieră.

— Kate, reluă Sam. Sper că nu te-ai supărat că te-am adus acasă la Mamaia, azi-dimineaţă. Nu eram sigur ce altceva să fac.

— Nu, a fost foarte bine, răspunse ea repede. Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie atât de neplăcută. Cred, ăă… cred că ajunsesem la limită.

Începuse să se simtă atât de relaxată, iar acum se crispa din nou.

Sam îşi drese glasul, cotind pe drumul principal de le poalele muntelui.

— Deci, mi-ai spus că lucrezi într-un centru de îngrijire cu ziua. Eşti profesoară?

Subiectul n-o entuziasma în mod deosebit, dar prefera să vorbească despre asta, decât despre leşinul ei.

— Păi, da şi nu. În colegiu, mi-am luat licenţa în afaceri. Hannah e profesoara. Dar am urmat şi eu câteva cursuri de pedagogie şi predau la clasă când nu sunt ocupată cu actele.

— Pare să fie o muncă de răspundere. Dar e un salt destul de mare, nu? De la afaceri la pedagogie, vreau să zic. Cum ai ajuns să lucrezi acolo?

Kate ezită la început. Era o poveste foarte lungă. Curios, până acum numai Hannah o mai întrebase despre asta. Părinţii ei nu păruseră să-i acorde nici cea mai mică atenţie. Atâta vreme cât „fiica rătăcitoare” era ocupată cu ceva, erau mulţumiţi. Iar pe bărbaţii cu care se întâlnea îi impresiona mai mult relaţia cu tatăl ei *şi* cu contul lui din

bancă, decât propria ei persoană.

— Păi, Hannah preda de câţiva ani într-o şcoală particulară, dar nu era prea satisfăcută. Iar eu, mă rog… nici eu nu eram mulţumită de ceea ce făceam…

Ezită din nou. Explicaţiile ei păreau atât de inepte, de stereotipe, chiar şi în propriile ei urechi.

— Voiam să facem ceva mai important. Să ne aducem o contribuţie.

— Aşa că acum te ocupi de copiii altora?

Dintr-odată, Kate se simţi într-o poziţie defensivă, deşi ceea ce o deranja era ideea, nu tonul diplomatic pe care o formulase Sam.

— Sam, aceia sunt copii care au nevoie cu disperare de un mediu sigur, afectuos şi stimulativ. Copii care n-au aproape nimic – vreau să spun, *chiar* nimic. Copii care, cu puţin noroc, au părinţi sau, în majoritatea cazurilor, *un* părinte, care-i iubeşte dar trebuie să muncească pe-o leafă de nimic ca să le pună ceva de mâncare pe masă. Iar dacă n-au nici măcar norocul ăsta, atunci se află deja pe drumul spre pierzanie, la fel ca generaţia dinaintea lor.

O usturau ochii, iar emoţia o făcea să vorbească gâtuit. Sam băgă motorul în viteza a patra, frustrat că nu putea evita subiectele care o tulburau. Trase adânc aer în piept, hotărât să mai încerce o dată.

— Kate, găsesc că e absolut admirabil. Îţi înţeleg dorinţa de a-i ajuta. Şi aici, în munţi, văd acelaşi lucru – sărăcie lucie, ignoranţă, acelaşi ciclu familial repetându-se la nesfârşit. Uneori, e îngrozitor de frustrant.

Introduse maşina în parcarea unui mic magazin de la

marginea drumului. În faţă se aflau două pompe de benzină, dar prin apropiere nu se mai zărea nicio altă clădire. Kate tăcuse, cu ultimele lui comentarii repetându-i-se în minte. Era frapată de uriaşa diferenţă dintre Sam şi Annie, Mamaia Lou şi Leonard. Deşi nu şi-l putea imagina într-un costum cu vestă şi cravată, se întrebă de ce nu făcuse altceva cu viaţa lui. Ce anume îl determinase să rămână pe munte?

În timp ce mergea spre intrarea magazinului, Kate privi în jur, la micile grămezi de resturi şi vechituri aruncate prin parcare: o bară veche de maşină, butoaie ruginite şi bucăţi de metal, chiar şi un frigider, cu uşa deschisă, suspendată precar de balamalele înţepenite.

Sam îi urmări privirea, cu un zâmbet amar.

— Vezi, nouă, pe-acilea, ne place să păstrăm lucrurile care mai pot fi de vreo trebuinţă, spuse el, vorbind cu un accent mai necioplit.

Un val de aer cald o izbi pe Kate când intră pe uşă. În colţul magazinului slab luminat stătea un grup de trei bărbaţi în salopete, în jurul unei sobe pântecoase. *Parc-ar fi o imagine de film,* îşi spuse Kate. Doi dintre bărbaţi ciopleau nişte lemne, iar al treilea, care avea numai un braţ, se legăna cu balansoarul, mestecând tutun. La tejghea stătea o femeie slabă, cu părul negru ca pana corbului, vârstat cu şuviţe cărunte. Putea să aibă orice vârstă, între patruzeci şi şaptezeci de ani. La vederea lui Sam, zâmbi larg, arătându-şi toţi dinţii… pe care-i mai avea în gură. Kate se cutremură. Oare pe muntele acela trăia un singur om întreg la trup?

— Sam! strigă cu voce groasă femeia. Nu te-am mai văzut p-acilea d-o bună buca dă vreme. Ai venit să târguieşti de la oraş?

Sam merse spre ea, rezemându-şi cotul pe geamul ciobit de pe tejghea.

— Haide, Abby, doar ştii c-aicea nu vinzi delicatesuri ca la televizor, spuse el cu o licărire în ochi. Uite, ea e Kate, o prietenă de-ale mele venită în vizită. Trateaz-o cât poţi de frumos, ai auzit?

Un glas gâjâit, din fundul magazinului, o luă înaintea răspunsului lui Abby.

— Acilea, ale delicateţuri de la *tevelizor* n-are nicio căutare dac-ai o muiere-n casă, mă băiete!

În magazin izbucni un cor de râsete, care ţiuitoare, care mai groase.

— Da’ trebe să-i găseşti una care să ştie să gătească, totuşi, interveni un alt glas. În vremile noastre, pe fete nu mai le prea-nteresează treaba asta. Numa de-ăle cariere le arde.

— Numa să se afle-n treabă, fu şi al treilea de acord.

— Nu-i lua-n seamă pe băieţi, Sam, spuse Abby, cu un gest de nepăsare spre cei trei. Mă bucur să te cunosc, Kate. Am auzit că veni o fată drăgălaşă-foc la cabana lu’ Malone. Ia du-te tu frumuşel de-ţi ia tot ce-ţi trebe.

Spre propria ei surprindere, Kate aşteptă încuviinţarea lui Sam înainte de a lua un coş. Nu era în elementul ei şi se simţea tot mai jenată ştiind că toţi îi urmăreau mişcările, deşi erau nişte oameni pe care nu-i mai văzuse în viaţa ei.

Kate scoase o mică exclamaţie de surprindere când dădu colţul unui culoar dintre rafturi şi fu cât pe ce să se ciocnească de o femeie cu doi copii – unul care i se ţinea de picior, şi altul mai mic, care dormea într-un sac agăţat pe umăr. Murmură o scuză, ridicând privirea dinspre chipul nespălat al copilului mai măricel către faţa obosită a femeii.

Prin magazin răsună glasul lui Sam:

— …o zi prea frumoasă ca să staţi în casă, băieţi.

— Pe naiba, Sam. Pe Winston îl dor oasele de nu-ş' câte zile. Vine vremea rea. O s-avem un noiembrie urât, Sam.

— Nu ştiţi ce vorbiţi. Pariez c-o să fie cel mai însorit noiembrie în nu ştiu câţi ani.

Apoi, în timp ce femeia cu copiii se apropia de partea din faţă a magazinului:

— Ia uite-o şi pe Louanne. Nu ştiam că eşti aici. Mamă, ce mai creşte ăsta micu'!

Unul dintre bărbaţi, însă, probabil chiar Winston, nu se lăsă cu una cu două:

— Ţine minte ce-ţi spui io, Sam. S-apropie cevaşilea. Toate jivinele s-a vârât în vizuini.

Kate alese câteva articole de pe rafturile cam goale şi porni înapoi printre gondole, spre Sam. Mergea încet, profitând de ocazie ca să observe scena de la distanţă. Nu ştia de ce, dar se gândea la el de când îl văzuse pe fereastră, în parcarea debarcaderului, după ce-şi revenise din leşin.

După ce plăti cumpărăturile şi salută, dând din cap cu

un zâmbet, îl urmă pe Sam, care ducea lucrurile spre jeep. Faptul că-l „urma” afară din magazin începea s-o deranjeze cel mai mult. *A fost destul de rău că, înăuntru, mi-am asumat de la sine rolul subordonat,* îşi spuse ea nemulţumită. *Dar acum văd că-ncep să mă port ca toate femeile pe care le-am întâlnit pe-aici!* O punea pe gânduri.

— Deci, eşti gata pentru prima noapte „oficială” pe munte? o întrebă Sam, în timp de ieşeau din parcare.

La vederea expresiei ei nedumerite, îi explică:

— Presupun că prima noapte nu intră la socoteală. În fond, nici nu apucaseşi să te instalezi ca lumea. O vom numi doar „o noapte de probă”. Înţelegi, aşa, ca o noapte de dezmorţire…

Moralul lui Kate se prăbuşi şi mai mult. În sfârşit, devenea conştientă de faptul că Sam o ducea înapoi la cabana aia infernală.

— Când crezi că va fi gata maşina? întrebă ea, hotărâtă să se concentreze asupra plecării.

Sam îi aruncă o privire, cu fruntea încreţită. Se întreba ce anume o făcuse să se gândească la asta.

— Luni, cel mai devreme. Mâine, toate sunt închise pe-aici. Duminica nu se lucrează.

— E valabil şi pentru debarcader?

Kate îşi putea auzi începutul unui tremur în voce. Maşina ei n-avea să fie gata timp de încă două zile. Dacă avea nevoie de ajutor? Era complet singură?

— În principiu, va fi închis şi el. Dar eu sunt mereu acolo, iar uşa nu va fi încuiată.

Observându-i paloarea neaşteptată a feţei, Sam căută

să schimbe subiectul.

— Apropo, îmi place cum îţi stă cu părul împletit aşa. Şi lui Annie. Se vedea clar că se simţea în al nouălea cer. Îţi mulţumesc, Kate, că eşti atât de prietenoasă cu ea.

— N-ai de ce, dar să ştii că şi mie mi-a făcut plăcere, răspunse Kate, zâmbind. Ştii, am fost surprinsă să aflu că toţi sunteţi rude. Deci, Bear Loop Marina e o firmă de familie?

— Majoritatea firmelor de aici sunt de familie, răspunse Sam, ocolind un bolovan mare. Familiile din zonă locuiesc pe aceleaşi locuri de generaţii în şir, adăugă el mândru.

Da, îşi spuse Kate, *şi uite ce s-a ales de ele!*

Jee-ul trecea acum printr-o zonă nefamiliară pentru Kate. Pe partea dinspre ea, mai în susul pantei, stătea un autobuz albastru. Nu-l mai văzuse până atunci.

— Dar familia *ta?* între ea absentă, fascinată de imaginea „casei mobile”. Locuieşte aici de mult?

— A, Buchananii sunt vechi în Bear Loop. Unul dintre iluştrii mei strămoşi i-a dat numele – încă dinainte de a fi început să cumpere terenurile.

Pierdută în gânduri, Kate nu auzi răspunsul.

— De ce nu locuiţi toţi în aceeaşi cabană?

— Aşa am stat, când eram eu mai tânăr, dar era prea departe de debarcader. Până la urmă, m-am mutat acolo. E destul de confortabil. Şi-n plus, trebuie să audă cineva când sună singurul telefon de pe tot muntele.

În acel moment, jeep-ul trecu de o cotitură, iar luminile debarcaderului se pierdură în întuneric. Abia

atunci, Kate îşi aminti că încă nu vorbise cu Hannah. Începu să observe terenul, atentă la semne de reper şi numărând bifurcaţiile drumului. Întrucât a doua zi încă nu avea să primească maşina înapoi, trebuia să meargă pe jos ca să dea telefon.

— Ce distanţă e de la cabana mea până la debarcader?

Sam îi aruncă o privire piezişă.

— Cam o milă. De ce?

Kate începu să tragă de un fir desprins din materialul fustei.

— Trebuie să fac mişcare. M-aş putea rătăci uşor?

— Nu, ajunge doar să urmezi drumul principal. Sunt multe intersecţii, dar la bifurcaţii se formează întotdeauna drumuri mai mici.

Kate dădu din cap, reţinând toate informaţiile pentru excursia de dimineaţă. Era timpul să se apuce să-şi refacă încrederea în sine. Şi avea să înceapă învingând muntele.

Sam parcă maşina în capătul treptelor care coborau la cabană. Văzând luminile de afară aprinse, Kate se întoarse spre el, surprinsă:

— Am curent electric?

— Sigur că da, şi alte câteva lucruri pe deasupra, răspunse el coborând.

Oftă uşurată. Totuşi, ultimele lui cuvinte o nedumeriseră şi, când îl privi întrebător, Sam nu făcu decât să răspundă:

— Surpriză.

Când ajunseră la baza scării, Sam deschise uşa şi o

urmă înăuntru. Kate se opri în bucătărie, uimită de ceea ce vedea. Cabana era luminată difuz cu ajutorul câtorva felinare, iar din staţia stereo pe care n-o scosese din priză în seara trecută răsuna o muzică blândă. Prin aer plutea aromă de mere coapte şi scorţişoară, iar din camera mare se auzeau trosnetele focului.

Întoarse capul spre chipul zâmbitor al lui Sam, ale cărui gropiţe se adânciră la vederea expresiei ei surprinse. Stătea cu braţele încrucişate pe piept, părând teribil de mândru.

— Dar cum…

— Am spus că ăsta va fi începutul, Kate. Elementul încălzitor din boiler a fost înlocuit.

Se duse la chiuvetă şi deschise pentru câteva momente robinetul de apă caldă.

— Leonard ţi-a aprins focul. A înlocuit şi siguranţa dar, în locul tău, aş evita să bag orice aparat suplimentar în priză, până verifică cineva sistemul. Foloseşte-le doar pe cele care sunt instalate deja. Lângă uşă sunt stivuite destule lemne, dar nu-ţi face griji dacă focul se stinge, pentru că radiatoarele funcţionează perfect.

— Sam, nu… nu ştiu cum să-ţi mulţumesc…

Parcurgând distanţa care-i despărţea, Sam o atinse uşor pe bărbie.

— Ascultă, Kate, nimeni n-are voie să se simtă prost pe muntele meu.

Apoi îi făcu cu ochiul.

— Fă-te comodă, iar eu merg să aduc cumpărăturile.

Kate intră în camera mare, ca să arunce o privire. În

lumina clar-obscură, tonurile maro şi portocalii ale mobilei nu arătau chiar atât de rău. Casa era caldă, iar ea mâncase bine şi se odihnise. Avea să reziste destul de uşor până când era gata maşina. Iar atunci…

Se duse la ferestrele dinspre lac, unde deschise uşa glisantă de sticlă. Nu apucase să vadă priveliştea din jurul cabanei, aşa că ieşi pe terasa de lemn care ieşea deasupra pantei abrupte a colinei. Se opri lângă balustradă şi privi în jos, cam nervoasă să vadă la ce distanţă mare era solul. Parcă ar fi fost într-o casă dintr-un copac, îşi spuse ea, întinzând mâna peste balustradă să atingă ramurile unuia dintre copacii care fuseseră cruţaţi în timpul construirii cabanei. Soarele asfinţea în depărtare, dincolo de pădurea neagră de pe malul opus al lacului.

— Ce frumuseţe…! murmură ea, oftând.

În spate se auzi sunetul uşii glisante, luând-o prin surprindere.

— Ei, anunţă Sam, le-am adus pe toate. Grozavă privelişte, nu-i aşa? Nu mă mai satur să mă uit, adăugă el, venind până lângă Kate.

— Într-adevăr.

Kate continua să privească peste apă, dar mica tresărire a inimii o înştiinţă că era mult mai conştientă de bărbatul care se oprise lângă ea.

— Ai luat deja cina, dar ne-am gândit că poate ai dori un mic desert. Mamaia a trimis o plăcintă cu mere, mai devreme. E pe frigider.

Kate întoarse capul spre el, observând pentru prima oară cele două pahare pe care le adusese.

— Nu ştiu dacă bei lapte sau nu, dar e foarte gustos lângă plăcinta cu mere. Şi-n plus, e tot ce-am putut găsi mai bun într-un termen atât de scurt.

Kate ezită, neputând vorbi. Nu făcuse nimic ca să merite atâta generozitate. Pentru acei oameni, era o străină, şi totuşi o luaseră în casa lor şi sub aripa lor ocrotitoare.

Ochii negri ai lui Sam îi susţineau privirea, aşteptându-i cu răbdare răspunsul, dar Kate continua să ezite. Ştia că, atâta vreme cât se afla pe muntele acela, cu acel om, era în siguranţă. Sentimentul o liniştea şi o alarma totodată, dându-i o senzaţie derutantă.

— Ei, spuse el în cele din urmă, lăsând paharul jos, cred că nu ne cunoaştem foarte bine. Poate ai dori ca acum să rămâi singură.

Tocmai se pregătea să se întoarcă spre uşă, când Kate îi puse o mână pe braţ.

— Nu, serios, spuse ea, expirând prelung. Un pahar cu lapte ar fi excelent.

Îşi retrase repede mâna, speriată de sentimentele năvalnice care i se trezeau pentru acel străin. Braţul lui era atât de solid, iar puterea pe care o emana din trup o cuprindea ca într-o îmbrăţişare caldă, ocrotitoare. Luă paharul, sorbind încet, cu privirea în ochii lui. Lumina slabă o împiedica să-i distingă clar chipul, şi fără voie se aplecă spre el. Când în sfârşit îşi dădu seama ce făcea, întoarse capul să se uite spre lac. Îi privise linia bărbiei, gura senzuală, buzele pline…

Se întorsese atât de brusc, încât Sam fu nedumerit. O

fracţiune de secundă, crezuse că şi ea simţea aceleaşi lucruri ca el. Îşi puse paharul pe balustradă, întrebându-se dacă n-ar fi fost totuşi mai bine să plece. Îi privi expresia în lumina tot mai slabă a soarelui, pielea albă ca laptele, ochii verzi, distanţi. Înainte de a-şi da seama ce făcea, mâna lui îi atinse obrazul, mângâindu-i cu degetele pielea catifelată.

Kate se întoarse încet cu faţa spre el, ridicând o mână ca s-o acopere pe a lui. De ce nu se mai temea? Oare asta dorise tot timpul? Sam făcu un pas înainte, cuprinzându-i spatele cu cealaltă mână, trăgând-o spre el, dar nu mai mult decât ca s-o facă să simtă realitatea a ceea ce se întâmpla. Buzele lui Kate se despărţiră, ca pentru un oftat, când gura lui se lipi uşor de a ei. Era un sărut abia simţit, atât de delicat şi plin de făgăduieli încât, când Sam îl întrerupse, avu o senzaţie de singurătate cumplită.

— Aici eşti în siguranţă, Kate, murmură el. O să am eu grijă de asta.

Kate îl privi cum se întorcea în cabană, ieşind pe uşă. Va să zică, maşina ei urma să fie gata peste două zile. Până atunci, trebuia să ia o hotărâre – o hotărâre pe care crezuse c-o luase în momentul sosirii pe munte.

— O, Sam… şopti ea, cu vocea purtată de vânt. Ai dreptate. Nu ne cunoaştem deloc foarte bine.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Kate se trezi din somn simţindu-se foarte înviorată. Matinală din fire, acasă se trezea de obicei pe la cinci şi jumătate, cel târziu şase. Prin urmare, când se uită la deşteptătorul de voiaj de pe noptieră, avu surpriza să descopere că era trecut de nouă.

Soarele lumina puternic prin fereastra mansardei, încălzind pătura peste picioarele ei. *Ce ciudat,* îşi spuse Kate, *puteam să jur că am auzit o ploaie în timpul nopţii.* Trase adânc aer în piept, înainte de a înlătura păturile şi a se da jos din pat. Dacă maşina urma să fie gata peste o zi, două, voia să profite cât mai mult de scurta vacanţă la munte.

Când coborî la parter, îi atrase atenţia lumina puternică de pe terasă. Se hotărî să arunce o privire peisajului şi la lumina zilei. Ardea de nerăbdare să pornească la drum, dar frumuseţea rece a zilei de toamnă târzie o atrăgea irezistibil spre terasă.

Se opri din nou lângă balustradă, privind lacul printre ramurile desfrunzite ale copacilor. Apele calme erau albastre ca safirul, întinzându-se cât vedea cu ochii într-o parte şi cealaltă a cabanei. Închizând ochii, Kate strânse balustrada în mâini, când amintirea sărutului tandru al lui Sam făcu s-o străbată fiori de plăcere. Fusese atât de neaşteptat, şi totuşi avea senzaţia că îl provocase, cumva. Poate că gândurile ei îl atrăseseră, îl aduseseră mai aproape, destul de mult ca s-o atingă… Destul de mult ca să…

Ochii lui Kate se deschiseră brusc, sub efectul spaimei.

— Ce mi se întâmplă…? şopti ea. Sunt obsedată de el. Aici nu mă mai poate obseda munca, aşa că mă obsedează Sam Buchanan. Transfer de obsesie… mă întreb dacă există o asemenea problemă în medicină…

Clătină din cap, apoi trase adânc aer în piept, ca să-şi limpezească gândurile. Nu-şi putea permite să plăsmuiască fantezii în legătură cu sărutul acela. Avea nevoie de mişcare, de exerciţiu…

Dar, în drum spre uşă, observă pe un scaun pachetul pe care-l trimisese Hannah. Nu apucase să-l deschidă în serile trecute şi se gândi să se uite înăuntru, înainte de a-i da telefon de la debarcader.

Categoric, Hannah nu se încurca. Sticla de vin arăta minunat, fursecurile cu ciocolată păcătos de apetisante, iar romanul poliţist, incitant. Hannah îi pusese până şi un neglijeu verde ca gheaţa, foarte provocator. Totuşi, Kate se hotărî să folosească numerele vechi din *„Playgirl”* pentru prinsul focului.

Şi totuşi, chiar înainte de a le arunca lângă şemineu, se opri. În fond, niciodată nu mai răsfoise vreunul, nici nu simţise dorinţa. Dar de ce nu? se întrebă ea. O privire aruncată în treacăt nu putea face niciun rău. Şi-n plus, dat fiind recenta ei stare de spirit, nu i-ar fi stricat câteva hohote de râs.

Şi râse într-adevăr – dar, peste o oră, încă mai răsfoia revistele. Citise câteva articole bune şi-şi restrânsese preferinţele la un bărbat brunet şi mustăcios, dintr-un

număr din primăvară, şi un tânăr bronzat de pe o plajă, din numărul de vara trecută. Care arăta mai bine?

Niciunul. Kate clătină din cap, întrebându-se ce Dumnezeu o apucase. În sfârşit, puse revistele deoparte, cu privirea îndreptându-i-se spre balconul însorit… Iar în minte i se continuă imaginea unui bărbat înalt, cu adevărat chipeş. Zâmbetul lui larg era aproape la fel de strălucitor ca soarele ce-i lucea prin părul blond şi cârlionţat.

Kate clipi din ochi, scuturându-şi iar capul. Ce i se întâmpla? Se uită la ceasul de deasupra şemineului. Era deja trecut de amiază.

Problema, conchise ea, era aceea că asocia cabana cu Sam. Trebuia să treacă pe un teritoriu mai neutru. Aşa că, după ce îmbucă ceva pe fugă, ieşi pe uşa bucătăriei şi porni la drum în josul muntelui… drept spre debarcader.

* * *

Sam îşi întinse braţele, răsucindu-şi umerii, în timp ce mergea prin parcarea debarcaderului spre camionul unde-l aştepta Leonard. Îl urmăreau gândurile la Kate, la momentul acela de pe balcon, în seara trecută, la sărutul dintre ei şi la valul de emoţii şi patimă pe care-l declanşase. Nu dormise deloc bine noaptea. Amintirea zâmbetului ei, a acelor ochi verzi şi limpezi, până şi a mirosului curat al pielii ei, îi plutea prin minte de fiecare dată când era pe punctul să aţipească. Dar de ce tocmai *ea* – o fată de la oraş? De ce Kate Templeton?

„Dumnezeule”, îşi spuse el, „istoria se repetă!” În

clipa următoare se opri, sub efectul unui gând straniu. Poate că întrebarea era: *care* parte a istoriei? Prin minte îi alergau amintirile mai multor evenimente, atât recente cât şi foarte vechi. Clipi din ochi, încercând să-şi limpezească gândurile.

— Am încărcat totul? îl întrebă el pe Leonard, apropiindu-se.

Celălalt dădu solemn din cap, în timp ce punea ultima cutie în bena camionului.

— Bine. Atunci, putem să… Stai o clipă. Uite că vin cucoanele, cu încă două cutii.

— Astea-s ultimele, băieţi! anunţă Mamaia, dându-i cutia lui Sam. Am uitat că Irma-mi dete ăşti ciorapi şi mitene şi basmale săptămâna *hailantă*. A tricotat cât fu vara de lungă.

— Foarte bine, răspunse Sam, după ce găsi un loc pentru pachetele voluminoase. Mai ieri zicea Winston că-n curând o să se strice vremea.

— Hai, mai lasă-mă! replică Mamaia, dând din mână. Winston se plictiseşte de-ndată ce lucrurile stau la fel prea multă vreme. Ăl mai mult, îi place să s-auză vorbind.

— Ei! se lumină Annie la faţă. Uite-o şi pe Kate că vine!

Toţi ochii se îndreptară spre Kate, în timp ce se apropia pe drum. Leonard se întoarse şi scuipă gospodăreşte în praf.

— Drăgălaşă bucăţică, nu-aşa? comentă încet Mamaia, cu ochii abătându-i-se spre Sam. Şi de treabă, şi cuviincioasă… Are o inimioară tare bună, socot. N-ai zice,

Sam?

— Mda, inimă bună, mormăi el, uitându-se mai degrabă la silueta zveltă şi legănatul şoldurilor lui Kate. Păcat că nu era mai cald. Nu putea decât să-şi imagineze cum ar fi arătat în şort – sau, şi mai bine, în costum de baie.

— Ei, fiule, spuse Mamaia râzând şi dându-i o lovitură pe spate care fu cât pe ce să-i taie respiraţia, tare bine-i că n-ai întâlnit uns ca ea-n Atlanta, că altfel nu te mai vedem noi p-acilea.

— Hai c-o să fie nemaipomenit! exclamă Annie, schiţând o mişcare în direcţia lui Kate. Poate că azi o să-mi arate cum…

— Hooo, fato, nu te îniepta! o temperă Mamaia apucând-o de braţ. Pare-mi-se c-ai nişte lecţii de făcut, sau ceva… Acuşica vine Thanksgiving-ul, aşa că poţi s-aştepţi pân-la vacanţa de-atuncea. Că tot veni vorba, Sam… adăugă ea, întorcându-se spre el. Pare-mi-se că mai avem un locşor la masă, pentru oricine care n-o veni de sărbători cu rubedeniile.

— Dar vin Louise şi copiii! protestă Annie. Şi atunci n-o să mai am timp să stau singură cu Kate. Tot timpul o să trebuiască să văd de copii.

Mamaia nici n-o luă în seamă.

— Leonard, ce-i fi să duci tu ale lucruşoare singur cu camionu', şi să-l laşi pe Sam acilea pe poziţii?

După care cele două femei porniră spre casă, Annie făcându-i entuziast cu mâna lui Kate.

— Da' nici nu-i *prea* bătătoare la ochi…! mormăi Sam

printre dinţi, dar Leonard îl auzi totuşi şi pufni, cu un zâmbet răutăcios pe faţa de obicei posomorâtă. Ai vrea, Leonard? Tura următoare o fac eu cu plăcere.

Leonard aruncă o privire spre Kate, care se apropia, şi clătină din cap.

— Treaba ta… mormăi el.

Glasul său scrâşnit îl luă pe Sam pe nepregătite. Leonard vorbea atât de rar, şi numai câtorva oameni de încredere, aleşi pe sprânceană, încât uneori Sam uita complet cum suna vocea vechiului său prieten.

— Numa vez' ce faci, băiete.

* * *

Kate regretă să le vadă pe Mamaia Lou şi Annie plecând, dar nu-i păru rău când Leonard se urcă în camion şi porni. În prima seară, nu făcuse niciun efort de a fi măcar politicos cu ea, necum prietenos. Era un om destul de enigmatic. Ar fi vrut să ştie mai multe despre el. Annie spusese că ştia limbajul semnelor – sau, cel puţin, aşa reieşise din dialogul lor cam împiedicat. Desigur, putea să-l întrebe pe Sam, dar nu voia să pară băgăreaţă şi-n plus, făcuse atâtea gafe, încât prefera să nu mai rişte.

Privirea întrebătoare a lui Sam, în timp ce se apropie de el, o nedumeri şi mai mult, până când îşi dădu seama că propriile gânduri i se reflectaseră pe faţă.

— Ei, ce-a adus-o pe regină jos de pe munte în după-amiaza asta? întrebă el bine-dispus. Că doar nu umila mea prezenţă.

— În niciun caz, răspunse Kate pe un ton la fel de glumeţ. M-a atras frumuseţea zilei.

Moralul i se ridicase considerabil. În fond, dacă Sam nu părea să regrete sărutul din seara trecută, ea de ce l-ar fi regretat?

— Şi-n plus, pariez că n-ai nicio celulă umilă în tot trupul. De fapt, trebuie s-o sun pe Hannah. I-am zis că-i telefonez după ce ajung aici, şi tot uit, fiindcă în cabană nu e telefon. Aş putea suna de la debarcader, cu taxă inversă?

Sam îşi mişcă prin praf vârful ghetei scâlciate, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor.

— Drept să-ţi spun, a sunat ea ieri, dar am uitat să te-anunţ. Voia să ştie doar dacă totul e-n regulă cu tine.

Kate simţi că se înroşea în obraji de jenă. Era totul în regulă cu ea? O întrebare cu subînţeles…

— Şi ce i-ai spus? îl întrebă, evitându-i privirea.

— I-am spus că te întreb cu plăcere, după ce-ţi recapeţi cunoştinţa.

Şi râse – un râs din toată inima, atât de plin de sine şi de admiraţie la adresa propriei glume, încât Kate se pomeni izbucnind şi ea în râs, din pură plăcere. Hohotele li se amestecară, ale lui lui parcă fugind de ale ei într-o leapşă sonoră, pe coastele munţilor.

— Haide, o chemă el, cuprinzând-o strâns de umăr cu un braţ puternic. S-o sunăm pe Hannah.

Când intrară, Kate fu uşurată să vadă că magazinul era gol. Dar, în fond, era duminică. Sam puse telefonul pe tejghea şi, lăsând-o singură, se duse în camerele din spate.

Kate ridică receptorul, dar ezită înainte de a forma.

Chiar îi spusese lui Hannah că leşinase? Ei bine, avea să afle destul de curând.

Noroc că Hannah era acasă.

— Kate, tu eşti? Unde-ai fost?

Kate îi prezentă repede prietenei sale o versiune prescurtată a calamităţilor prin care trecuse în ultimele două zile, dar făcu o pauză înainte de a continua. Se întrebă dacă Sam se îndepărtase într-adevăr.

— Deci, oricum. Sam mi-a spus că ai sunat ieri.

— Mda, începeam să mă îngrijorez. Dar mi-a spus că-ţi merge bine. A spus că o iei cu binişorul.

„Cu binişorul”! Kate zâmbi! Ce mod diplomatic de a spune că leşinase!

— Oricum, *dragă* prietenă. Se pare că ai *omis* să-mi spui multe despre locul ăsta.

— Sam e acolo? întrebă Hannah. Înţeleg că la el te referi. Tot ca un vis arată? Mamă, cum îmi făcea să palpite inimioara de adolescentă!

Kate îşi lăsă bărbia în piept, coborând vocea, în timp ce privea spre uşa pe unde dispăruse Sam.

— Cât de bine îl cunoşti, Hannah?

— Păi, nu-l mai cunosc atât de bine, acum. Desigur, era acolo în fiecare vară când mă duceam în vizită la unchiul Jack, pe vremuri. Dar încă mai am senzaţia că suntem prieteni. Ştii, e genul de om care, o dată ce te place, te place pe viaţă.

Kate începu să bată cu degetele în tejghea. Cum putea să-i pună întrebările pe care le avea în minte, fără a şti dacă Sam o auzea sau nu?

— Dar, Hannah… la ce *anume* te-ai gândit când m-ai trimis aici?

— Kate, *ştii bine* de ce ţi-am propus-o. Te înecai în muncă şi stres. Aveai nevoie să te duci într-un loc unde nu sunt telefoane, nici programe şi termene de predare, şi nici…

— Hannah…

— Kate, dacă te gândeşti că am încercat să te combin cu Sam sau cu altcineva, răspunsul este nu.

— Atunci, ce-a fost cu… ştii tu, cu pachetul ăla?

— Iubito, ăla m-a fost decât un banc. Un mic cadou ca să te relaxezi mai repede, poate şi să te bufnească râsul. Dar spune-mi adevărul, te-ai gândit la munca de-aici, măcar o dată, de când l-ai cunoscut?

Kate fu nevoită să zâmbească.

— Bine, Hannah, care mai e viaţa la centru? Ai început să-mi simţi lipsa? Aş putea ajunge acolo în…

— Stai unde eşti, cel puţin două săptămâni. Şi nu-ţi face griji în legătură cu intenţiile mele. Ţi-am propus să te duci la cabană cu săptămâni de zile înainte de a fi aflat că Sam se întorsese acasă.

Kate se îndreptă de spate, dintr-odată în alertă. Aşa suna mai verosimil.

— De unde s-a întors acasă?

— A plecat la colegiu, cu mult timp înainte ca eu să fi fost destul de matură ca să pot visa, măcar, că l-aş ademeni în budoarul meu. Şi a lipsit destul de mult. Mă şi mir că s-a întors. Dar, în fond, de ce nu? Că doar, muntele e al lui.

* * *

Când Sam ieşi din clădirea debarcaderului, Kate stătea pe punte. La început nu-l văzu. Era ocupată să privească peste apă, spre pădurea virgină de pe malul opus. Se gândea la dezvăluirile din cursul conversaţiei ei cu Hannah. Va să zică, Sam urmase colegiul. Nu era un muntean needucat, aşa cum îl crezuse. Ieşise în societate, în lumea largă. Şi, lucru şi mai interesant, se întorsese. Muntele era al lui. Asta însemna că era şi bogat?

— Hei! strigă Sam de undeva din spatele ei.

Iar Kate distinse tonul unui om instruit.

— Credeam că te pierdusem. Ai vorbit cu Hannah? Ce face?

Kate întoarse capul, privindu-l cum se apropia. Un vânt uşor îi răsfira şuviţele de păr desprinse din coadă. Şi observă că-i atrăseseră atenţia. Zâmbea sincer, deschis. Kate ştia că gândurile nu-i erau la fel.

— Bine, răspunse ea. Se pare că se descurcă uşor şi fără mine.

— Greu de crezut, replică Sam, întinzând mâna să-i înlăture o şuviţă de păr de pe faţă. Cred că nu vrea decât să te relaxezi şi să profiţi cât mai mult de vacanţă.

— Sam, spuse ea pe neaşteptate. În legătură cu aseară. Ştii… eu… ăă…

— Azi, când ai făcut ultima oară o plimbare plăcută cu barca?

Nu era clar dacă-i anticipase cuvintele, sau vorbise

absolut spontan. Dar poate că, petrecând câtva timp împreună, reuşea să-l cunoască mai bine.

— Ia să vedem… răspunse ea, bătându-se peste obraz cu un deget delicat. Să tot fi fost acum vreo trei ani, cel puţin, pe râul Ohio.

— Şi nu te-ar tenta o croazieră? În curând va trebui s-o pregătesc pentru docul uscat, şi aş vrea să trag o raită pe lac.

— Evident, va trebui să-mi consult programul pentru după-amiază.

Sam făcu un pas înapoi, privind-o contrariat.

— Atunci, consultă-ţi-l neapărat. Dar sunt convins că-ţi vei găsi câteva minute libere… de pildă, între arderea viitoarei rezistenţe şi înlocuirea unei siguranţe fuzibile.

— Ce-am mai râs. Doar ştii că n-aş avea nevoie de toată după-amiaza pentru aşa ceva. Va trebui să te strecor între lectura capitolului pe ziua de azi din „Manualul micului cercetaş” şi lecţia practică de aprindere a focului.

Sam o cuprinse cu un braţ pe după umeri, conducând-o spre barcă, iar Kate reacţionă încercuindu-i la rândul ei talia cu braţul. Era acut conştientă de toate locurile în care trupurile lor se atingeau, iar contactul fizic şi perspectiva de a petrece cu el o perioadă mai lungă aproape că-i tăiau respiraţia.

Deşi încă nu era sigură cum să-i interpreteze sărutul din seara trecută, se hotărî să nu se lase tulburată de el. Propria ei nevoie de a se simţi neimplicată avea să-i fie satisfăcută de interpretarea acţiunilor lui în sensul prietenos şi frăţesc în care se putea convinge că erau

destinate.

Din mers, Sam îi zâmbi.

— Exact, spuse el, uitasem că nu ştii cum să aprinzi focul.

Adevărul, însă, era că se pricepea al naibii de bine să-l pună pe jar, adăugă în gând.

— Dar nu-i nimic, continuă el pe un ton mai blând, am să te învăţ eu tot ce trebuie să ştii.

Kate ridică privirea, nedumerită de schimbarea din tonul lui. Iar când Sam îşi retrase uşor braţul, se simţi şi mai derutată.

— Ar fi excelent, spuse ea cu o oarecare ezitare, dorindu-şi ca Sam s-o privească din nou, pentru a putea să vadă expresia de pe chipul lui. Dacă nu ţi-e prea greu.

Asta rămânea de văzut, îşi spuse Sam.

* * *

După ce se îndepărtară de debarcader, Sam porni motorul şi se avântară cu viteză, până ajunseră la câţiva kilometri distanţă. Kate nu-şi adusese cu ea canadiana şi, deşi stătea lângă Sam, înapoia parbrizului, curentul rece de aer o îngheţă aproape până-n măduva oaselor. Tocmai se pregătea să-l roage să reducă viteza când Sam, privind-o, observă cum clănţănea din dinţi.

— Iartă-mă, Kate, spuse el, încetinind. Ai nevoie de o pătură?

— Nu, mulţumesc, acum e mai bine.

Frecându-şi viguros braţele, Kate se rezemă de

marginea şalupei, ca să-l poată privi mai bine. Profilul lui puternic, cu buclele blonde fluturând în vânt, o umplea de mândrie, şi se pomeni zâmbind.

— N-am prea avut ocazia să mă distrez în ultima vreme, spuse el, ridicând din umeri. Îţi mulţumesc că mi-ai oferit o scuză.

Se vedea clar cât se mândrea Sam cu Sea Ray-ul său de şase metri. Nu era o şalupă luxoasă, nici măcar nouă, dar era sigură şi-şi atingea onorabil scopul.

Kate râse.

— E greu să-i fereşti pe orăşeni de dezastre, nu?

— Pe tine? Nu mi-ai creat nicio problemă, Kate.

— Sincer?

— Să zicem doar că m-ai ajutat să rămân în alertă.

Sam opri motorul complet, iar Kate se întoarse în fotoliu, pentru a admira priveliştea.

— Ce linişte e aici, spuse ea, simţind cum se relaxa în legănatul ritmic al bărcii.

În sfârşit, Sam se întoarse spre ea.

— Dacă acum îţi place, ar trebui să vezi cum e în oricare altă perioadă a anului. Iarna, când e plin de zăpadă, Bear Loop ar putea câştiga premiul întâi la un concurs Norman Rockwell. Primăvara, lemnul-câinesc şi florile îţi taie respiraţia. Vara, desigur, e sezonul de vârf. Iar toamna… cu munţii plini de copaci ruginii… Toamna e cea mai spectaculoasă.

— Nu văd multe cabane sau case pe-aici, observă Kate. Suntem destul de izolaţi, nu-i aşa?

— Mă rog, pe partea asta a lacului e o rezervaţie

naturală, răspunse el, arătând peste umăr. Şi ai dreptate, nici chiar pe malul nostru nu există prea multe case. Sperăm să rămână aşa.

Kate profită de ocazie şi spuse, pe un ton voit nonşalant.

— Hannah a spus că muntele e al tău. Asta înseamnă că e proprietatea ta?

Râzând, Sam îşi feri ochii.

— Ei, are dreptate, într-un fel. E adevărat că familia mea deţine multe proprietăţi în Bear Loop şi-n împrejurimi. Dar, ce Dumnezeu, Kate, adăugă el, scrutând cu privirea întinderea imensă din jurul lor. Uită-te-n jur. Nimeni n-ar putea să fie cu adevărat *proprietarul* acestor munţi.

— De când e aici familia ta?

— Ia să vedem… murmură Sam, cu fruntea încreţindu-i-se de gânduri. Am mai încercat o dată să calculăm. Din câte ptiu eu, sau stră-străbunicul, sau stră-stră-străbunicul a fost primul care a jalonat un teren. Totuşi, proprietăţile s-au acumulat în timp.

Kate se aplecă înainte, întrebându-se de ce povestea părea atât de vagă.

— Dar cum de *nu* ştii al câtelea strămoş era? N-a trecut chiar atât de mult timp. Nu ai pe cine să întrebi?

Sam coborî un moment ochii, înainte de a privi din nou un punct îndepărtat din spatele ei.

— Viaţa în munţi e grea, Kate. Unii oameni trăiesc atât de mult, încât sunt consideraţi „bătrâni” după standardele celor mai mulţi, iar alţii mor cu mult înainte de

a atinge media de vârstă. Abia mi-o amintesc pe una dintre bunicile mele. Mama mea a murit când eram adolescent, iar tata, acum câţiva ani. Îmi pare rău că nu m-am gândit să întreb mai multe despre genealogia familiei înainte de a muri tata. Mamaia nu mi-e de prea mare ajutor. E o femeie practică – zice că niciodată n-a avut motive să-şi încarce memoria cu asemenea lucruri.

— Îmi pare rău de ce aud. Despre părinţii tăi, vreau să zic, adăugă ea, stăpânindu-şi impulsul de a-l lua de mână. Sam, n-am vrut să mă amestec în ceea ce nu mă priveşte.

— E-nregulă, răspunse el, bătând-o pe dosul mâinii. Nu mă deranjează să vorbesc despre ei. Părinţii mei au fost din capul locului un cuplu ciudat. Proprietatea s-a transmis în ramura dinspre tata a familiei. Mama era o fată de la oraş. „Venetică”, îi ziceau. Venea din lumea banilor, învăţase la cele mai bune şcoli de fete. Dar era foarte independentă şi încăpăţânată. A venit la munte cu nu ştiu ce grup de la biserică. A petrecut vara aici şi s-a îndrăgostit. Nu mai e nevoie să-ţi spun că părinţii ei n-au fost de acord. Singurul lucru pe care-l detesta la munte era lipsa posibilităţilor de învăţământ pentru atâţia dintre localnicii de-aici. Credea enorm în învăţătură. Cred că voi două aţi putea avea multe în comun.

Rostise aceste cuvinte cu un zâmbet, făcându-i cu ochiul, iar complimentul neaşteptat o făcu pe Kate să roşească. Era clar că Sam ave o mare consideraţie pentru mama lui.

— Deci, Mamaia şi Annie sunt singurele rude pe care le mai ai pe-aici?

— La Bear Loop, da. Mamaia mai are câţiva nepoţi şi nepoate care locuiesc în apropiere. De fapt, un dintre nepoate vine cu cei trei copiii ai ei să petreacă Thanksgiving-ul împreună cu noi. Ceea ce-mi aminteşte: eşti invitată cordial la noi de sărbători – dacă nu ai alte planuri, bineînţeles.

Ca reacţie la oferta lui Sam, Kate rămase un moment derutată.

— Atâţia oameni în cabana aceea mică? Şi unde vor dormi cu toţii?

— Iubito, va fi cea mai mică întrunire de familie pe care am avut-o de ani de zile! De fapt, anul ăsta va fi floare la ureche în materie de dormit. Toate musafirele vor fi de sex feminin.

Deşi invitaţia o bucura, Kate nu plănuia să stea atât de mult. Totuşi, când toţi se deranjaseră atâta s-o primească, ar fi fost nepoliticos să dea bir cu fugiţii.

— Îţi mulţumesc, Sam. Aş veni cu mare plăcere. Am s-o sun pe Mamaia, ca s-o-ntreb dacă are nevoie de ceva.

Ochii lui Sam licăriră, iar o sprânceană i se arcui.

— Nu sunt telefoane, Kate. Ai uitat?

— Nici porumbei voiajori?

— Se pare că va trebui să faci încă o excursie pe jos, remarcă el, râzând.

Apoi adăugă, mai serios:

— Iar dacă eşti isteaţă, Kate, o vei face în fiecare zi cât eşti aici. Chiar şi după ce ţi se repară maşina. Cutreieră muntele cu piciorul. Cutreieră-l până devine o parte din tine.

Glasul lui scăzuse atât de mult, încât Kate făcu un efort pentru a-i auzi ultimele cuvinte, dar pasiunea din tonul lui era inconfundabilă. Oftând, îşi rezemă capul de peretele şalupei. Nu contopirea cu muntele o îngrijora cel mai mult.

* * *

La uşa cabanei, Kate îşi trase respiraţia. Sam o lăsase pe micul ponton al lui Jack Malone cu doar câteva minute, ca să „abordeze cabana şi din altă direcţie. De pe debarcader, Kate abia reuşea să distingă acoperişul casei printre copaci, dar era dispusă să încerce. Şi se descurcă destul de bine. Nu trebui să se oprească decât de două ori, ca să-şi tragă respiraţia, în timp ce urca lungul şir de trepte rustice.

Zilele de muncă prelungită de-acasă o siliseră să renunţe la cele trei şedinţe de aerobic pe săptămână.

— Mare greşeală…! spuse ea printre gâfâieli.

De ce i se părea că nu putea face nici cel mai simplu lucru, pe munte, fără să aibă probleme? *Ei bine,* îşi spuse ea, *atâta vreme cât sunt hotărâtă să rămân plecată o săptămână, pot măcar să încep să-mi revin în formă. Vorba aia – minte sănătoasă în trup sănătos…*

Când simţi că funcţiile respiratorii i se mai restabiliseră, Kate îşi dădu seama că privea fix spre stiva de lemne de lângă uşă. *Uite, cu asta pot să mă reabilitez,* îşi spuse ea satisfăcută. Sam plecase înapoi la debarcader, ca să-l aştepte pe Leonard, urmând apoi să vină la cabană

pentru a o ajuta la aprinsul focului. N-ar fi fost surprins să-l găsească deja arzând, când sosea?

Cât de greu putea fi?

* * *

Sam îşi parcă jeep-ul deasupra treptelor care coborau la cabana lui Kate. În timp ce cobora din maşină, îşi spunea acelaşi lucru ca în tot timpul drumului pe munte: abia aştepta s-o revadă, deşi se despărţiseră doar de-o jumătate de oră. Debarcaderul, camerele lui din spatele magazinului, toată lumea lui restrânsă şi confortabilă, nu-i mai erau de ajuns.

Păşi pe veranda din spate, pregătit să bată la uşă, când se opri. Privind prin fereastra mică a uşii, nu văzu aproape nimic.

Numai fum.

Cabana era plină de fum.

Capitolul 5

Sam mormăi o înjurătură şi deschise uşa, împingând-o atât de tare încât aproape îi înfipse clanţa în peretele de alături.

— Kate! strigă el, cu mintea în plin tumult.

Dumnezeule, dacă i se întâmplase ceva…

— Kate, mă auzi?

Ştia că striga, dar pătura groasă de fum părea să-i difuzeze şi să înfunde rezonanţa profundă a glasului. Cu ochii usturându-l, abia reuşi să ajungă până la chiuvetă, ca să ia un prosop şi să-şi acopere nasul şi gura. Tocmai ieşise din bucătărie, când vocea ei îl atrase în camera mare.

— Sam? Tu eşti?

Sam porni cu mişcări ţepene în direcţia dincotro se auzea sunetul, păşind apăsat de se zgâlţâiau podelele.

— Kate, unde eşti?

— Aici, sus!

Vocea ei era tremurătoare, iar silueta din capătul scării abia se distingea.

— Aşteaptă acolo! îi ordonă el, în timp ce se împleticea prin camera mare şi pe trepte. Nu văzuse nicăieri foc, deci presupunea că era nevătămată. Aruncând în lături prosopul, o cuprinse de talie cu o mână, iar cu cealaltă îi apucă braţul. Fără o vorbă, o conduse repede la parter, scoţând-o din casă pe uşa bucătăriei. O dată ajunşi afară, dădu drumul aerului pe care-l reţinuse în plămâni, tuşind rar în timp ce înghiţea cu lăcomie aerul curat.

Kate tuşea şi ea, dar nu putea să uite felul cum

arătase Sam când alergase s-o salveze. Aerul din mansardă era încă mult mai neafumat decât cel de jos, aşa că se retrăsese acolo ca să deschidă o fereastră, căutând şi ceva cu care să-şi acopere gura. Judecând după tusea şi ochii roşii ai lui Sam, *ea* ar fi trebuit să-l ajute pe el să iasă. Tocmai se pregătea să facă o glumă pe această temă, când Sam îşi deveni îndeajuns ca să-şi lase frâu liber furiei.

— Ce *dracu'* ai făcut?

Nu-i aşteptă răspunsul. Smulgându-i din mână masca improvizată, se repezi înăuntru în cabană.

Kate rămase pe loc, încercând să-l urmărească din privire prin fumul tot mai dens. Mai întâi, Sam se opri la o fereastră a bucătăriei. Apoi păru să se îndrepte spre uşa glisantă dinspre terasă. Dar, după ce ajunse în camera mare, coti după colţul scării spre mansardă, iar Kate îl pierdu din vedere.

Se aşeză pe trepte. Peste câteva minute, Sam apăru din nou, închizând uşa după el. Se aşeză alături şi-şi şterse sudoarea plină de funingine de pe faţă.

— Of, măi Kate… gâfâi el, tuşind din nou. De ce nu m-ai aşteptat pe mine? Ce s-a întâmplat?

Kate simţi tremurul care-i începea în braţe, aşa că-şi ţinu mâinile în poală, ca să-i rămână nemişcate.

— Sam, hornul *trebuia* să fie deschis, şi n-am făcut decât să aprind focul, cu nişte şerveţele şi prosoape de hârtie…

— Şerveţele? repetă el pe un ton neîncrezător. Ai aprins focul cu *şerveţele?*

Clătină din cap, începând să murmure o serie de

cuvinte care, din fericire, rămaseră neauzite.

— Păi… da, dar mi-a fost teamă că buştenii nu se vor aprinde dacă nu folosesc ceva care ia foc uşor, aşa că…

Lăsă fraza neterminată, când văzu că Sam continua să-i evite privirea. Era furios de-a binelea. Şi avea toate motivele. Se făcuse de râs în ultimul hal faţă de el. Kate îşi muşcă nervoasă buzele, înţelegând în sfârşit ce prostie făcuse. La început nu se alarmase, pentru că nu vedea nicio flacără. Dar revelaţia bruscă a faptului că ar fi putut muri asfixiată cu fum abia începea să-şi facă efectul.

Îl privi din nou pe Sam, dar acesta se uita la stiva de lemne de lângă uşă. Un moment mai târziu, se ridică de pe treaptă, pornind într-acolo. Luă un lemn şi-l agită în direcţia ei, şi mai încruntat.

— Ai luat lemne de-*aici?* întrebă el cu glas răguşit.

Spinarea lui Kate deveni puţin mai rigidă.

— Păi, da, proasta de mine, de ce Dumnezeu să-mi pierd vremea cu lemnele, când cabana-i plină cu mobilă numai bună de pus pe foc?

— Nu-mi arde de glumă, Kate. Lemnele sunt ude de la ploaia de azi-noapte. Trebuia să iei din mijlocul stivei.

Kate tocmai se pregătea să arunce un „şi de ce nu mi-ai spus?”, când îşi dădu seama că nu-i avuseseră ocazia. Ea era cea care se mocoşise să aprindă focul fără ajutorul lui.

Sam puse lemnul la loc în grămadă şi respiră adânc de câteva ori. Trebuia să-şi păstreze cumpătul. Furia n-ar fi schimbat ceea ce fusese cât pe ce să se întâmple. Dar – fir-ar să fie, s-ar fi putut atât de uşor să păţească ceva, sau chiar să… nici măcar nu-şi putea duce gândul până la

capăt.

Rămaseră amândoi tăcuţi un timp.

— Mă duc în casă, spuse el în cele din urmă, trecându-şi mâna prin păr. Vreau să văd dacă a început să se aerisească.

Pe faţa lui Kate se ivi o expresie nedumerită.

— Dar ai închis uşa. Nici măcar n-ai deschis-o pe cea de la terasă.

Zâmbi uşor, crispat, în pofida nervozităţii. Nu se putea stăpâni.

— Pe unde crezi c-a ieşit fumul, Sam?

Sam îşi dorea să-i poată arunca sarcasmul înapoi în faţă, dar era prea obosit.

— Prin gura de aerisire din pod. Am crăpat fereastra bucătărie ca să tragă curentul, dar toate celelalte trebuia să rămână închise.

Kate ridică din umeri şi nu mai spuse nimic.

— Lasă, că ştiu! rosti el, ridicând mâinile. Nu ştiai că *există* o gură de aerisire. Aşteaptă aici! îi ordonă.

— Aştept pe dracu'! ripostă Kate. Am şi eu dreptul să văd dezastrul pe care l-am produs!

Pe buzele lui Sam se ivi un zâmbet, în timp ce intra în casă, clătinând din cap. Bine măcar că avea simţul umorului. În fond, acesta era aproape la fel de important ca simţul logic.

Fumul continua să-i incomodeze, dar situaţia se ameliora. Începură să deschidă ferestrele şi uşile, lăsând să intre aerul curat şi rece.

— Acum *chiar* ai nevoie de un foc. Îl aprind eu, spuse

el, aruncând spre un scaun bluza cu care-şi acoperise faţa.

Apoi se opri, privind-o cum zbura prin aer şi cădea. Avea un miros atât de plăcut – mirosul lui Kate… După care, parcă amintindu-şi din nou de motivul pentru care trebuise s-o folosească, strigă mai tare:

— Mă duc afară să-ţi aduc nişte lemne *uscate.* Voi lipsi mai puţin de treizeci de secunde. Nu băga nimic în priză. Nu renova cabana. Nu te atinge de nimic. De *nimic!* Ai înţeles?

Respira greu din nou, descărcându-şi ultimele urme de adrenalină – pe gură.

— Ei, Sam! exclamă Kate, amuzată de expresia lui descumpănită. Am impresia că te interesează soarta mea!

— Pe dracu', *habar n-am* ce-ai să faci în clipa următoare! Eşti în stare să dai foc întregului munte, până-n temelii! A, sunt sigur că *tu* n-ai să păţeşti nimic! Siguranţa celorlalţi mă îngrijorează!

Aruncă o privire grăbită prin jur, parcă impunând camerei să rămână neschimbată până la întoarcerea lui.

— Şi cu mizeriile astea ce-i? întrebă el, arătă spre o revistă *„Playgirl"* care scăpase de foc. Aşa vă distraţi voi, cei de la oraş?

Kate îi urmări privirea, complet umilită. Tocmai pe aceea trebuise s-o vadă – şi nici măcar nu era a ei! Buzele i se mişcară mut, în timp ce încerca să formeze o propoziţie coerentă. Dar Sam ieşise deja pe uşă.

* * *

Sam stătea de câtva timp pe verandă, în întunericul care se lăsa, întrebându-se de ce nu-l mai părăsea furia. Clătină din cap şi, privind stiva de lemne, îi dădu un şut furios cu vârful bocancului. Îşi acoperise faţa cu bluza lui Kate. Simplul gând la silueta ei cu curbe delicate învăluită în materialul subţire îi stârnea un val de dorinţă năprasnică.

Şi revista aia! Chiar citea asemenea porcării? Cumva, nu părea genul. Sigur, nu puteai şti niciodată. Dar, dacă-i plăcea aşa ceva…

Se aplecă să dea la o parte câteva lemne umede, pentru a ajunge la cele uscate. Îşi simţea pantalonii, strânşi pe picior, şi muşchii braţelor flexându-se sub greutatea buştenilor. Un moment, se întrebă ce părere o fi avut Kate despre fizicul lui şi dacă-l compara cu…

* * *

Când Sam intră, Kate stătea pe un scaun, în faţa focului. Lipsise atât de mult, încât se temuse că o lăsase de izbelişte, că plecase. Ajunsese să depindă de prezenţa lui. Cum ar fi fost şederea ei la munte fără el? Dacă-l înfuriase atât de tare încât să plece… Nu-şi putea explica de ce o tulbura atâta un asemenea gând.

— Acum eşti gata pentru lecţie?

Glasul lui profund, masculin, o smulse din gânduri. Era mai calm, mai potolit. Şi deodată, Kate îşi dădu seama că părea aproape sfios.

— Promit să fiu atentă, să trăiţi! răspunse ea, cu un

salut milităresc.

Sam puse buştenii lângă şemineu, apoi se întoarse spre ea, cu un zâmbet în colţurile buzelor, bătând cu palma locul de lângă el, pe podea.

— Vino aici, Kate, o chemă.

Sunetul vocii lui o străbătu ca un val unduitor.

Se aşeză pe covor, mult mai aproape decât era necesar ca să-i urmărească instrucţiunile.

— Într-adevăr, focul se aprinde cu surcele, Kate. Dar şerveţelele nu sunt bune. O parte din fum a ieşit din ele. N-ai nişte hârtie de ziar?

Nu avea – dar avea ceva mult mai potrivit. Luă revistele care o făcuseră să se simtă atât de penibil.

— Poftim, spuse ea. Hannah mi le-a pus în bagaj. Are un simţ aparte al umorului.

— S-a făcut! zâmbi Sam.

După ce-i arătă în amănunt, cu toate explicaţiile necesare, cum se aprindea focul, rămaseră aşezaţi unul lângă altul până când căldura începu să devină incomodă.

— Mda, mă rog… spuse el, ridicându-se în picioare.

Îi întinse mâna lui Kate, ca s-o ajute. Dar nu era pregătită pentru forţa cu care o trase şi nu-şi putu regăsi echilibrul destul de repede. Se răsturnă peste el, iar braţele lui o încercuiră protector.

— Scuză-mă, spuse Sam cu glas răguşit. Eşti atât de uşoară… adăugă el.

Şi, pentru un timp, acesta fu ultimul lui gând coerent.

Senzaţia trupul ei lipit de al lui era insuportabilă. Ştia că ar fi trebuit să-i dea drumul – dar, în schimb, simţi că

braţele i se încordau, trăgând-o şi mai aproape.

Kate ridică privirea, sfredelindu-l arzător cu ochii ei atât de verzi… Buzele i se despărţiseră uşor, iar Sam simţi că respira în acelaşi ritm cu ea, inhalându-i dulceaţa fiecărei răsuflări. Braţele lui o strânseră şi mai tare, apoi mâinile i se ridicară în susul taliei ei. De pe buzele lui Sam scăpă un scâncet uşor, când degetele lui îi atinseră sânii.

Un trosnet puternic al lemnelor din şemineu îl readuse la realitate. Sam trebui să facă un mare efort de voinţă pentru a se desprinde de ea. Ştia că trebuia s-o facă, pentru binele amândurora.

— Kate… şopti el, văzându-i privirea nedumerită.

Apoi, puţin mai tare:

— Cred că ar fi mai bine să plec.

Kate îşi drese vocea, ferindu-şi ochii. După ce-şi îndreptă puloverul, făcu un efort să-l privească. Pe chipul lui se combinau deruta şi frustrarea.

— Sam, nu… nu trebuie să se mai întâmple asta. Dacă situaţia dintre noi ar fi mai destinsă… în fine, cred că ar fi mai înţelept aşa.

— Într-adevăr, răspunse el, retrăgându-se şi mai mult. S-ar putea ca acum să fie mai bine aşa. În fond, nu vei sta mult aici şi cred că niciunul dintre noi nu e genul care… să ia lucrurile superficial.

Kate îl conduse până la uşă, rămânând la câţiva paşi distanţă, iar după o despărţire cordială, deşi nu foarte grăbită, Sam plecă. Închizând uşa în urma lui, Kate trase storul. Apoi se rezemă de uşă, cu puterile secătuite.

— Ajutor… şopti ea.

Într-adevăr, Sam o aprinsese să aprindă focul.

* * *

În după-amiaza următoare, stăteau împreună aşezaţi pe ponton, când în faţa lor apăru o căsuţă plutitoare. Arăta ca o casă pentru păpuşi, cu o verandă mică în faţă şi, în loc de curte, apă. Kate o privi cum se apropia încet, şi se întrebă cum trăiau locuitorii ei.

— Sam, aia e într-adevăr casa cuiva?

Dar Sam, care era ocupat să-i studieze profilul, nu auzi nicio vorbă.

— Sam, casa aceea… chiar locuiesc nişte oameni în ea, tot timpul?

Fără tragere de inimă, Sam întoarse capul, privind peste apă.

— E casa lui Jeb Hawkins. Locuieşte acolo, cu soţia şi cei trei copii.

— Copii?

Uimită, Kate se îndreptă de spate, privind cu mâna pusă streaşină la ochi.

— Acolo locuiesc şi nişte copii?

La o privire mai atentă, observă acoperişul peticit şi balustrada ruginită, pe care erau întinse la uscat nişte scutece.

— Ce fel de viaţă mai e şi asta?

Sam ridică din umeri. Erau atâtea aspecte ale vieţii la munte pe care Kate nu le înţelegea…

— Vin la mal ori de câte ori vor, iar copiii se pot juca

afară. Există destule locuri unde pot acosta. Pescuiesc, vânează, iar alte lucruri necesare le obţin la schimb. Sunt proprietarii casei. Şi au o viaţă fericită, Kate. Eu, unul, nu mi-aş alege acelaşi stil de trai, dar poate că nici Jeb n-ar vrea să facă schimb de locuri cu mine.

— Bine, de acord… răspunse Kate, după un moment de gândire. Jeb şi soţia lui îşi iubesc căsuţa plutitoare, dar cu copiii lor cum rămâne? Nu se duc la şcoală? Au vreo ocazie să-i întâlnească pe alţii de vârsta lor?

— Kate, ei au un stil de viaţă diferit. Nu spun că e întotdeauna plăcut. Nu este. Pe plan material, familia Hawkins e una dintre cele mai sărace de pe-aici. Dar vei găsi alţii ca ei oriunde te duci, la ţară sau la oraş – oameni care nu trăiesc decât pentru a supravieţui. Poată că diferenţa cea mai mare e aceea că, aici, toţi se cunosc între ei. Şi se ajută. Jeb poate trăi aşa fiindcă vrea, sau silit de împrejurări, dar întotdeauna poate conta pe vecini la nevoie.

— Ai spus că e fericit.

Sam întoarse capul spre ea, cu o expresie serioasă.

— E fericit de fiecare dată când le pune soţiei şi copiilor pe masă o mâncare omenească. E fericit când le poate fi cald iarna. E fericit că-i viu, Kate.

Kate tăcu un moment, continuând să urmărească din ochi casa. O fetiţă în rochie gri ieşi pe verandă şi, după ce turnă în lac o găleată de apă murdară, se întoarse în casă.

— Cutiile alea pe care le încărcaţi în camion ieri, tu şi Leonard… Ce erau?

Oftând, Sam se lăsă înapoi, rezemându-se în mâini.

— Exact ceea ce crezi. Conserve, alimente de bază, haine călduroase. Aici, pe munte, suntem un grup strâns unit. Suntem mândri, dar avem grijă de ai noştri. Iarna e aspră, când te ocoleşte norocul.

Kate privi casa până când dispăru după o cotitură a malului. Oare viaţa ei era mult mai fericită decât a acelor oameni – sau doar mult mai complexă?

— Sam, nu te simţi niciodată vinovat pentru că ai atât de multe?

— Nu cred că „vinovat” e cuvântul cel mai potrivit, spuse el încet. Poate că un termen mai adecvat e „responsabil”. Simt că am o anumită responsabilitate faţă de oamenii ăştia. Şi nu vreau să par condescendent. Atâta doar că, indiferent cine eşti, indiferent cât noroc ai în viaţă, e foarte important să-l dai mai departe. Iar dacă dau mai mult, o fac numai fiindcă am mai mult, nu pentru că aş fi un om mai bun. Dacă priveşti lucrurile aşa, adăugă el, de fapt nici nu dau destul.

În sfârşit, se ridică în picioare.

— Ei, e timpul să vedem ce se-aude cu maşina aia a ta.

Îi dădu mâna, pentru a o ajuta să se ridice şi ea, dar imediat şi-o retrase, amintindu-şi cele întâmplate în seara trecută. Strânse pumnii, înfundându-şi-i adânc în buzunare salopetei.

Prietenia dintre ei se făgăduia a fi foarte instabilă.

* * *

În dimineaţa zilei de Thanksgiving, Kate stătea

aşezată pe spaţioasa verandă din faţă a Mamaiei Lou, privindu-i pe Sam şi Leonard cum ajutau doi copii mici să coboare de pe ponton într-o barcă. În seara trecută sosise, pentru o săptămână, nepoata Mamaiei, Louise. Cele două fetiţe erau ale ei. Louise se afla în cabană, cu a treia fetiţă, care era prea mică pentru a înţelege că la bordul unei bărci trebuia să fie cuminte.

Lui Kate i-ar fi plăcut să-i însoţească, dar voia şi s-o ajute pe Mamaia la pregătirile pentru masa sărbătorească. Mamaia avusese bunătatea de a-i împărtăşi câteva reţete, iar Kate constatase, spre propria ei surprindere, că existau foarte multe lucruri pe care dorea să le înveţe de la bătrână.

— Acuşica io fac umplutura, Kate! se auzi din casă vocea Mamaiei.

— Spune-mi cu ce pot să te ajut, răspunse Kate, intrând în bucătărie; îi ceruse anume s-o înveţe cum se prepara delicioasa umplutură de pecan.

— Începe să mărunţeşti nucile, acolo, cu Louise, o instrui Mamaia. Annie fată, tu-ncepe să fărâmiţezi pâinica.

Şi astfel lucrară toate patru, până când bărbaţii se întoarseră cu fetiţele. Kate se simţea minunat în bucătăria Mamaiei Lou. Mirosurile – curcan, ceapă, dovleac şi scorţişoară – erau delicioase. Iar în cabană era atât de plăcut! Lămpile cu gaz îşi amestecau văpaia blândă cu lumina electrică. Iar Mamaia, după cum descoperise Kate, era o gospodină extraordinar de talentată. Avusese surpriza să constate că şi Louise era o femeie interesantă. Arăta simplu şi banal, şi era atât de slabă încât sarcina i se

cunoştea încă din primele luni. Timidă, vorbea încet, dar era citită şi foarte inteligentă. Făcuse liceul doar pe jumătate, dar citea zilnic ziarul local din Trumble şi nu lăsa să-i scape nicio revistă sau carte pe care putea pune mâna. Prin urmare, Kate îşi petrecu timpul la bucătărie, conversând cu Louise despre diverse evenimente actuale.

După întoarcerea copiilor, casa deveni un adevărat balamuc, iar hărmălaia continuă până când Mamaia anunţă că masa era gata. Kate se pomeni aşezată lângă Sam, lucru surprinzător, întrucât ea însăşi repartizase locurile la masă şi anume îşi rezervase unul cât mai departe de el. Annie, însă, ajunsese la masă înaintea ei, ocupându-i prompt scaunul. Nu mai rămăsese decât locul de lângă Sam.

După ce se aşezară, toţi întoarseră capetele spre Mamaia. Se lăsă o tăcere adâncă, respectuoasă, risipită doar de trosnetele focului din cămin. Mamaia îşi lăsă capul în piept şi toţi îi urmară exemplul.

— Milostive Doamne, începu ea, cu voce scăzută şi umilă. Ne-am adunat aici în astă zi de mulţămire ca să-ţi slăvim numele. Binecuvântările Tale îs nenumărate, Doamne. Draga noastră Louise e cu noi, şi cele trei mititele ale ei, sănătoase şi fericite. Un nou prunc pe drum e îndeosebi binevenit. Sam şi Annie ai mei îs bine şi în putere, prin grija Ta. Leonard ni s-a alăturat în astă zi de mulţămire, şi ne bucurăm cu osebire s-o primim pe Kate în casa noastră. Îi o bucurie pentru noi toţi, şi ne mândrim s-o socotim parte din familie. Am avut parte de un an bun, Doamne. Şi din nou îţi mulţămim pentru darurile şi

binecuvântările tale. Amin.

Un cor de „amin”-uri răsună încet din jurul mesei, însă Kate nu-şi putu găsi graiul. Abia reuşi să răspundă în şoaptă, simţind cum ochii i se umpleau de lacrimi. Îşi muşcă buza, apoi simţi mâna lui Sam atingându-i piciorul. Degetele lui puternice îi strânseră coapsa şi, câteva clipe, numai acea mână o ajută să-şi ţină firea.

După ce-şi reveni, Kate îşi rezemă mâna peste a lui, strângând uşor. Şi, în continuare, savură masa cu nespusă plăcere.

* * *

Noaptea, târziu, Kate zăcea în pat trează, cu gândul la drumul până la cabană, la lumina lunii, şi la felul grăbit cum îşi luase rămas-bun de la Sam, pe verandă.

O, Sam, îi spunea ea în gând. *Nu ţi-ai dat seama? Mă gândeam la lumina lunii în părul tău. Voiam să-ţi ating faţa, să-ţi cuprind capul în mâini, să-ţi sărut gura minunată…*

— De ce, şopti ea, cu un oftat adânc scăpându-i de pe buze. De ce te doresc atât de mult? De ce-mi doresc ceea ce nu pot avea?

Era atât de încordată, încât îi venea să sară din pat şi să deschidă larg fereastra. Voia să simtă aerul rece al nopţii, răcorindu-i trupul şi curăţindu-i mintea.

Dacă ar fi făcut acest lucru – chiar în acel moment – ar fi auzit duduitul nervos al Sea Ray-ului de şase metri care gonea cu disperare peste apele lacului, în noapte.

Capitolul 6

Sam îşi făcuse de lucru pe la debarcader cât de mult timp putuse. Terminase toate treburile care-i putuseră trece prin minte şi chiar o ajutase pe Mamaia să măture prin magazin. Din când în când, se întrerupea din ce făcea şi mergea până la marginea parcării de pământ bătătorit şi pietriş, pentru a privi în lungul drumului. Însă nu vedea nici urmă de Kate.

— Te-nvârţi ca un taur în ţarc, comentă Mamaia de la tejghea. Mă scoţi din ţâţâni.

— Asta-i o zi prea frumoasă ca să stau închis aici, răspunse el cu falsă nevinovăţie, în timp ce punea mătura lângă uşa magaziei.

— Atuncea, ieşi afar'! Nu te-opreşte nimeni să te duci s-arunci o privire.

— Zău? Şi după ce să mă uit?

— Nu după „ce", băiete. După *cine!*

Sam îi aruncă Mamaiei o privire tăioasă, încruntându-se cât putea de feroce.

— Deşteaptă te mai crezi.

— Ba că mi-s, băiete, ba că mi-s. A dracului de deşteaptă. Şi-acuma, du-te şi vezi ce-are de gând. Na, ia şi cutia cu ăste lumânărici şi du-i-le. A zis că tare i-au mai plăcut ălea de la Thanksgiving. Şi-acuşica, dă-i bătaie! valea!

„Babetă băgăcioasă!" îşi spuse el, în timp ce ieşea pe uşă.

Apoi zâmbi. Mamaiei nu-i scăpau multe; totuşi îl

stânjenea gândul că sentimentele lui pentru Kate erau atât de evidente.

Kate. Ştia că-l evita. Uneori, acest gând îl scotea din minţi, dar putea să accepte asemenea sentimente. Abia când începea să aibă o senzaţie de gol aproape insuportabilă îl cuprindea îngrijorarea. Îşi tot spunea că în curând Kate avea să plece înapoi la oraş. Şi totuşi, în clipa când n-o vedea apărând la debarcader, pornea s-o caute.

Apoi, îi veni o idee. Dacă avea vreo problemă? După câte i se întâmplaseră, aşa ceva ar fi fost foarte posibil. Ba nu… mai bine doar *probabil.*

Sam grăbi pasul. Dacă păţise ceva, sau era bolnavă? O luă direct spre jeep. Era cel mai rapid mijloc pentru a ajunge la cabana ei.

* * *

În clipa când ajunse pe culmea colinei şi opri motorul, auzi muzica. Bee Gees urlau de se-auzea peste tot lacul. Sunetul acela era atât de deplasat în peisajul montan vast şi pustiu, încât îi dădea fiori. Pur şi simplu nu se potrivea, şi pace.

Sam trânti portiera maşinii şi coborî în fugă treptele. Bătu la uşa din spate. Apoi, punându-şi mâinile căuş lângă ochi, îşi apropie chipul de geam, dar nu reuşi să vadă nimic. Judecând după volumul muzicii, Kate n-avea cum să-i fi auzit ciocănitul în uşă. Iar uşa era încuiată.

Ocoli cabana pe verandă, simţind nevoia să-şi acopere urechile. De ce Dumnezeu deschisese boxele exterioare?

Dar nu stătu să se gândească la asta, oprindu-se să se uite prin geamurile de la uşa terasei. Inima aproape că i se opri în loc, când văzu trupul lui Kate bâţâindu-se în ritmul muzicii. După o clipă, dându-şi seama că făcea gimnastică – şi nu se electrocutase, aşa cum crezuse el în primul moment – Sam îşi îngădui plăcerea de a o privi câteva momente.

Kate stătea întoarsă cu spatele, dându-i posibilitate de a-i admira silueta. Picioarele cu muşchi bine tonifiaţi şi spatele ferm îi erau accentuate de dresul din spandex mulat pe trup. Ritmul şi mişcările trupului îi răscoleau lui Sam toate simţurile, iar sângele începu să-i pulseze prin vene după tactul percuţiilor care vibrau din difuzoare.

Deodată, Kate se întoarse, iar Sam zâmbi larg la vederea imaginii ei frontale. Abia după o secundă îşi dădu seama că zbierase. N-o auzea, dar mâna ridicată la gură şi groaza din ochii ei spuneau totul. Se retrase de lângă uşă, lăsând soarele să-i lumineze trăsăturile. Un moment mai târziu, uşa se deschise.

Kate, care începuse deja să-i spună vreo două şi mai multe pentru că o speriase aşa, constată că muzica disco puternică îi acoperea cuvintele. Rămase cu gura căscată, retrăgându-se în cameră. Nu-şi dăduse seama că muzica ei se auzea peste tot lacul şi munţii din jur. Sam se repezi pe lângă ea să închidă staţia stereo şi amândoi aşteptară ca bătăile inimilor să le revină la normal, în tăcerea asurzitoare care se lăsase.

— De unde se-auzea toată muzica aia…? întrebă Kate, ştergându-şi cu dosul mâinii sudoare de pe frunte.

— Cred că toate sălbăticiunile de pe-aici, pe-o rază de câteva mile în jur, se întreabă acelaşi lucru.

— Vorbesc serios, Sam. Întotdeauna se-aude şi afară când îi dau drumul înăuntru?

— Nu, răspunse el, privind diversele butoane şi afişaje ale aparatului. Se pare că ai apăsat pe comutatorul ăsta de-aici, adăugă, arătându-i-l pe cel la care Kate îşi amintea că umblase înainte de a începe şedinţa de aerobic.

Kate se încruntă un moment, dar imediat îşi aminti furia de adineaori.

— Sam, m-ai speriat de moarte! De ce mă pândeai aşa? Dacă aveam un pistol, acum ai fi fost mort.

Sam, însă, rămase netulburat.

— Dacă aveai un pistol, iubito, ţi l-aş fi luat din prima seară când ai venit aici.

Furia lui Kate se risipi, când îi veni un nou gând. Chiar ţinuse o serenată întregului munte?

— O, Sam…! Se-auzea tocmai până la debarcader? De-asta ai venit aici?

— Nu.

Imediat, însă, Sam se blocă. Nu putea recunoaşte că venise fiindcă-i fusese dor de ea.

— Nu tocmai… Mamaia mi-a spus să-ţi aduc astea, spuse el uşurat, dându-şi seama că avea în mână cutia cu lumânările. Apropo, am bătut la uşă. Dar tu erai puţin cam… absorbită.

Îi întinse pacheţelul, iar Kate îl luă.

— O, cât mi-au plăcut lumânările astea! exclamă ea. Ştii, Mamaia le colorează chiar ea. Adică, de fapt… cred că

ştii. A fost foarte frumos din partea ei că mi le-a trimis. Miros minunat, adăugă. Ridicându-le nas, cu ochii închişi. Cred c-am să aprind două diseară, la cină.

Sam simţi un junghi cunoscut când o privi cum se îndrepta spre masă, strângând lumânările la piept. Se pomeni luându-se după ea, ca tras de un fir invizibil.

— S-ar putea să ai nevoie de ele la noapte, spuse el. Se apropie un front de furtună. Ploi torenţiale. Cred că asta-i ultima dată cât mai vedem soarele, pentru multă vreme de-acum încolo.

— Ploi? Atunci cred că ar fi bine să ies şi să explorez muntele cât mai am timp.

— Ce-ar fi să te duc eu, cu jeep-ul?

Îşi regretă cuvintele imediat ce le rostise, iar mintea lui începu o luptă fără sorţi de izbândă cu gura:

Să pleci, asta ar fi mai bine. Las-o-n pace pe femeia asta, cu… spandexul ei mic şi strâmt.

— Nu e nevoie să urmăm neapărat drumurile, şi poţi parcurge un teritoriu mai întins.

Te evită! De ce-i forţezi mâna?

— Haide, Kate, probabil că vacanţa ta e pe terminate şi mai sunt atâtea pe care nu le-ai văzut!

Pericol! Pericol! Pericol!

— Mi-ar face plăcere, Sam. Lasă-mă doar să mă aranjez puţin.

Kate intră în baie. După ce închise calmă uşa, se rezemă greoi de ea şi închise ochii. Prin minte i se relua la nesfârşit propoziţia *Nu e nevoie să urmăm neapărat drumurile.* Ce prostie făcuse! Avea să fie singură cu el –

depinzând de el întru totul. *Întotdeauna* când era complet dependentă de el, se întâmpla câte ceva. Trebuia să plece peste câteva zile, şi nu făcea decât să-şi îngreuneze situaţia. *Vacanţa ta e pe terminate şi mai sunt atâtea pe care nu le-ai văzut... atâtea pe care nu le-ai văzut... atâtea pe care nu le-ai văzut...*

La auzul acestor cuvinte, acceptase.

* * *

— Nu-i aşa că-i magnific?

Sam stătea pe margine unei stânci ieşite deasupra prăpastiei, privind tabloul din faţa lor. Se vedea clar leul, jos, şi rezervaţia naturală de pe malul celălalt.

— Niciun semn al prezenţei omului. Nicio cabană, nicio urmă, nicăieri.

Kate se apropie de el, agăţându-se de geaca lui din piele de căprioară, prea speriată ca să se uite în jos.

— Câte cabane de vacanţă sunt colo? N-am mai văzut nici ţipenie de om, de când în venit.

— Cabanele sunt ale unor oameni care duc nişte vieţi foarte agitate, în oraş. N-ai să mai vezi pe nimeni până prin aprilie. Desigur, chiar şi când sunt aici, nu e tocmai aglomerat. Nici chiar pe lac. De-acum şi până la primăvară, nu-i vei vedea decât pe vânători, în pădure, şi pe pescari, jos la lac.

— Cum au aflat despre locurile astea orăşenii care şi-au construit cabanele aici? Le-au cumpărat de la familia ta?

— Pe unele dintre ele. Tatăl meu a vândut mici parcele de teren, printr-un agent, după care un antreprenor local a construit cabanele. Totuşi, tata n-a vândut prea mult. Însă a fost de ajuns ca să-mi poată plăti colegiul, în schimbul muncii pe care o prestasem la Bear Loop când eram în creştere. Urmând sfatul mamei, restul banilor i-a investit. Beneficiile i-au ajuns ca să plătească impozitele.

— Ei bine, mă bucur că a vândut unele loturi, altfel aş fi pierdut atât de mult! Într-adevăr, Sam, e o mare frumuseţe!

— Ar trebui să vezi cum arată primăvara, când înfloresc lemnul-câinesc şi toate florile de munte!

Kate se întreba dacă ar fi putut să mai revină vreodată. În primăvară părea să fie plăcut…

— Pe-aici nu sunt urşi?

— În munţii ăştia? Sigur că sunt. Dar nu şi pe la noi. Vino.

Îi desprinse degetele de haina lui, luând-o apoi de mână şi pornind cu ea în josul pantei, spre jeep.

— Totuşi, sunt multe animale mai mici, continuă el. Ai grijă să închizi bine uşile.

— Glumeşti? Le ţin încuiate tot timpul.

— Ştiu. Eşti de la oraş.

— Şi oamenii de la munte nu fac la fel?

— Nu prea au de ce s-o facă.

Kate îşi continuă drumul, în tăcere. Iar povestea asta cu „de la oraş”, îşi spuse ea, în timp ce se urcau în jeep.

— Uite, îi arătă Sam, ăla-i un uliu.

Priviră amândoi plutirea păsării de pradă peste vârfurile copacilor.

— N-am mai văzut de-o bună bucată de vreme unul din ăştia pe-aici. Probabil vieţuitoarele mici au luat-o la picior.

Porni jeep-ul şi începură să se hurduce peste stânci şi prin zonele unde le-o permitea vegetaţia mai rară.

Kate îşi rezemă capul de spătar, lăsând soarele să-i încălzească faţa. Probabil că era un loc minunat unde să-ţi petreci copilăria. Apoi îi spuse lui Sam:

— Te invidiez pentru toate astea – atâta spaţiu şi libertate ca să te mişti în voie…

Îi privi chipul cu piele netedă şi trăsături armonioase, zâmbetul deschis. Un vânt uşor îi flutura buclele aurii care-i încadrau faţa, Mirosul lui – săpun, piele şi puţină sudoare de la un efort dinainte – se combina cu aroma pădurii purtată de vânt. Într-un fel, devenise asemenea munţilor care-i erau atât de dragi.

— Ei, prinde bine să ai un autovehicul cu dublă tracţiune. Vrei să conduci şi tu un timp?

— Maşina asta n-are transmisie automată, răspunse Kate, arătând spre schimbătorul de viteze.

— Poftim? replică Sam, frânând brusc şi întorcându-se spre ea. Nu ştii cum să ambreiezi? Asta-i o treabă elementară, Kate. Ce ţi s-ar întâmpla în caz de urgenţă?

Expresia lui serioasă o făcu pe Kate să râdă.

— Vrei să zici, de s-ar întâmpla dacă într-o zi descopăr că maşinii mele i-a crescut dintr-odată un ambreiaj?

— Nu. Dacă eşti într-o seară, şi partenerul… persoana

cu care eşti a băut prea mult?

— Chem un taxi.

— A făcut un atac de inimă şi trebuie să-l duci la spital.

— Sun la 911.

— Bine, eşti pe o şosea părăsită, iar el trage pe acostament şi sare la tine – cu o lucire feroce în ochi. Reuşeşti să-l respingi, îl îmbrânceşti afară din maşină, îi trânteşti portiera în faţă şi o încui. Şi pe urmă, rămâi blocată înăuntru. Ce faci?

— Pornesc pe jos – după ce trec cu maşina peste el.

Kate începu să râdă afectat, muşcându-şi buza pentru a nu izbucni în hohote. Era clar că Sam vorbea serios, dar ea nu reuşea să-şi dea seama care era marea problemă.

— Aha! Cum treci cu maşina peste el, dacă nici măcar nu ştii s-o conduci?

— Păi… în fine, dacă aş avea forţa fizică necesară să-mi împing partenerul jos din maşină, atunci mi-ar fi mult mai uşor să-l apuc într-un simplu-nelson şi să-l *oblig* să mă ducă acasă!

— Treci aici şi stai jos! îi ordonă Sam, deschizând portiera ca să coboare. Ai să-nveţi doar de-amorul artei. Fiindcă va fi *distractiv.* Ai înţeles?

Kate se conformă. Şi se distră incomparabil mai mult decât se aşteptase. Sam o duse pe un tăpşan din susul pantei, deasupra cabanei, lângă pajiştea unde stăteau vacile. Era extrem de răbdător, chiar şi când îi explica procesul pentru a unsprezecea oară.

— Nu, Kate. Eliberezi ambreiajul încet – ridici piciorul

în timp ce apeşi pe accelerator. Nu prea repede, nu prea repede…

Motorul se blocă.

— Bine, eşti în prima. Auzi motorul? Mai ambalează puţin, apoi apasă pe ambreiaj. Acum, bagă într-a doua… nu, *într-a doua.* Asta-i a patra.

Motorul se blocă iar.

Peste douăzeci de minute, Kate putea conduce în cerc prin centrul tăpşanului, trecând din prima viteză într-a doua. După alte câteva zeci de cercuri, putea opri, porni şi ajunge până la viteza a treia. La sfârşitul ultimei ture, Sam aplaudă cu entuziasm, apoi o cuprinse într-o îmbrăţişare zdrobitoare care o ridică de pe fotoliu.

— Ai reuşit!

Când îşi retrase braţele, îi cuprinse capul între mâini, privindu-i cu drag faţa. Ochii lui căprui îi sondau pe ai ei, citind în adâncurile lor tot ceea ce dorea să ştie.

— Kate, Kate… şopti el răguşit.

Strânse din dinţi şi o privi fix, în timp ce pe chip i se succedau mai multe emoţii contradictorii.

Apoi, la fel de repede, îi dădu drumul. Şi, după ce-şi schimbară locurile, fără cuvinte, o duse înapoi la cabană.

Se opriră în uşă, iar Kate, deşi dorea cu disperare să-l invite în casă, îşi stăpâni cuvintele. Nici el nu insistă. De fapt, ezita chiar să se apropie de uşă.

— Să închizi bine uşile şi ferestrele la noapte, Kate. Temperatura e în scădere. Se apropie furtună.

— Voi avea grijă. Şi-ţi mulţumesc pentru lecţie.

Privirea lui Sam îi cutreieră trăsăturile delicate.

Câteva şuviţe de păr blond pal îi scăpaseră din coada-de-cal. Fu cât pe ce să întindă mâna pentru a i le aranja cu un deget, dar se abţinu. Numai de-ar fi plecat mai repede, îşi spuse. Numai de-ar fi rămas acolo…

— La revedere, Kate.

— La revedere, Sam.

Apoi, mai încet:

— Îţi mulţumesc.

* * *

Kate stătea pe verandă şi privea cerul. Nori negri se apropiau dinspre orizont. Vântul se înteţea. Temperatura scădea într-adevăr, iar Kate îşi strânse mai bine pe trup jacheta crem.

Ar fi avut destule lucruri de făcut în cabană, dar gândurile îi erau neliniştite şi tumultuoase, în ton cu starea de spirit a naturii.

Nu încăpea nicio îndoială. Trebuia să plece. Mare păcat că nu era genul de persoană care s-o poată şterge pe furiş. Datora mulţumiri prea multor oameni. Şi în special lui Sam. Data viitoare când îl vedea, avea să-i spună că pleca.

Simţi primii stropi de ploaie şi ştiu că era timpul să intre în casă. Tocmai deschisese uşa glisantă, când primul fulger violent sfâşie cerul. Kate începu să numere… Unu, doi, trei, patru, cinci. Apoi, tunetul bubuitor, mai-mai să-i spargă timpanele, o expedie în cabană. Inima îi bătea nebuneşte. Tunetul păruse să răsune chiar de deasupra ei,

dar aşa ceva nu se putea. Decalajul de timp fusese prea lung.

Kate înţelese imediat că o aştepta o noapte albă. *De ce n-am învăţat să folosesc generatorul de rezervă?* se întrebă ea. Apoi: *O fi prea târziu ca să fac focul?* Dar toate lemele erau afară – şi se udau… Kate puse radiatorul la maximum. Dacă se întrerupea curentul, poate avea să treacă un timp până când cabana se răcea complet. Se hotărî să aducă totuşi înăuntru nişte lemne, de astă dată din mijlocul stivei. Putea măcar să le pună la uscat, în orice caz.

Deschise staţia stereo, dar îi era greu să se concentreze, cu tunetele bubuind deasupra, aşa că opri muzica din nou. Rămase în mijlocul camerei, cu gândurile luându-i-o în mai multe direcţii o dată. Ce-ar mai fi putut face?

Următorul fulger, urmat imediat de tunet, o făcu să se hotărască. Fusese un bubuit exploziv, zguduind toată cabana.

Avea să-şi facă bagajele. Trebuia să plece de-acolo.

„Uită de Sam”, îşi spuse ea. „E doar o fantezie, nu poate să se adeverească niciodată. *Asta* e realitatea. Furtuna asta. Pericolul”.

Următorul tunet fu şi mai puternic decât cel dinainte, iar podelele intrară din nou în vibraţie. Kate închise strâns ochii, cu pumnii încleştaţi. În partea din faţă, cabana era sprijinită pe doi stâlpi groşi şi înalţi, de lemn. În locul unde stătea Kate, podeaua nici măcar nu se sprijinea pe teren solid. Dacă ploile erau prea puternice? Ar fi fost posibil ca

apele să smulgă cabana şi s-o împingă în lac, cu ea blocată înăuntru?

Bagajele! Fă-ţi bagajele!

Kate o luă la fugă în sus pe scară. Sfârşitul furtunii avea s-o prindă cu bagajele strânse. Însă, chiar când puse piciorul pe ultima treaptă, se întrerupse curentul, lăsând-o în întuneric. Din nou.

Îi veni să urle, de nervi ca şi de frică. Nu mai avea nicio scăpare. Muntele şiroind de apă şi noroi, cabana, furtuna – toate o sileau să rămână pe loc.

— Gândeşte raţional… gândeşte raţional… începu ea să-şi repete, în timp ce cobora pe orbecăite. Găsi lumânările pe care le pusese la loc sigur şi le aprinse pe toate, luând câteva şi sus, ca să le pună pe noptiere. Acum putea să aprindă chiar şi focul, dar teama de fum o opri. Dacă se întâmpla acelaşi lucru, nu mai avea unde să fugă.

Să fugă. *Putea* să fugă – în josul muntelui, spre debarcader… Ba nu, n-ar fi mers. Să alerge pe drum, printre toţi copacii aceia, în timpul unei furtuni cu descărcări electrice? Era o nebunie.

O oră mai târziu, Kate stătea nehotărâtă lângă uşa din spate, lipindu-se de ea din când în când. Zidul posterior era singura parte a cabanei care se rezema efectiv pe panta colinei. Lumina lumânărilor arunca pe pereţi umbre prelungi, lugubre. Flăcările dansau şi pâlpâiau la fiecare bubuitură de tunet, iar Kate tremura necontrolat în cabana rece. Nu îndrăznea să plece de lângă uşă, în căutarea unei haine. Lacrimile îi şiroiau pe faţă, prelingându-se în tăcere peste pumnul pe care şi-l ţinea apăsat pe gură.

Apoi, printre tunete începu să se distingă un zgomot ritmic. Un bubuit – atât de aproape de trupul ei, încât o parte a minţii sale terorizate crezu că furtuna o căutase în tot acel timp şi în sfârşit o găsise. Venise la cabană. Bătea în…

Un suspin i se smulse din piept, când descuie şi deschise uşa de lemn. Ploaia torenţială năvăli înăuntru, urmată îndeaproape de Sam. Fără să se întindă la vorbă, acesta o cuprinse strâns în braţe, închizând cu piciorul uşa în urma lui.

Kate era sigură că vorbea coerent, spunându-i lui Sam cât de tare se speriase. Dar dinţii îi clănţăneau, iar Sam nu părea s-o audă.

— Gata, fetiţo… tot şoptea el, cu buzele în părul ei. Nu-i nimic…

Renunţând la orice încercare de a mai vorbi, Kate se agăţă de el. Sam o luă cu un braţ pe sub picioare şi, ridicând-o uşor, o duse spre canapeaua din camera mare.

— Hai să vedem dacă nu putea încălzi puţin aici, spuse el încet, învelind-o cu un pled afgan.

Kate dădu din cap, fără a-şi desprinde ochii de la el în timp ce începea să adune cele necesare pentru a aprinde un foc.

— Bravo, iubito. Lemnele astea s-au uscat destul ca să le putem folosi. Vom trece împreună prin furtuna asta, bine?

Pentru Kate, timpul păru să se comprime, şi fu surprinsă când, foarte curând, Sam i se alătură pe canapea. Avea o încredere nemărginită în el. Acum avea să

fie în siguranţă.

Dar continua să tremure. Sam o strânse din nou la piept, frecându-i braţele cu palmele.

— Ţi-e frig?

Kate clătină din cap. Era uşurată, slăbită, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. Sam o ridică de pe canapea, aşezându-şi-o pe genunchi.

— Ei…? murmură el, ridicându-i bărbia cu un deget.

— Sam, şopti Kate abia auzit, m-am speriat aşa de tare… Furtuna nu se mai termina… Parc-aş fi simţit cabana fugindu-mi de sub picioare…

— Furtuna asta a fost într-adevăr una din alea urâte…

Ochii lui, atât de adânci şi înţelegători, îi sfredeleau pe ai ei, iar Kate rămase neclintită, imobilizată. Peste câteva momente, Sam o culcă uşurel pe pat, fără să-şi desprindă privirea dintr-a ei, în timp ce-şi scotea bluza groasă de flanelă. Voia să-i lase câteva clipe să se gândească la ceea ce se întâmpla, să se răzgândească poate. Kate îl privea amuţită. Nu suporta nici cea mai scurtă despărţire dintre trupurile lor. Îl prinse de mână, trăgându-l lângă ea, iar Sam o dorea cu atâta patimă încât nu mai avu nevoie de altă încurajare.

Kate era pierdută din nou în furtună, numai că de astă dată nevoia primordială de a fugi fusese înlocuită de alte instincte. Îşi arcui spatele, muşcându-şi buzele în timp ce se încorda sub pieptul lui.

Îl strigă pe nume, o dată, înainte ca gura lui să se coboare peste a ei, căutând, cerând răspunsul pe care Kate dorea să-l dea cu atâta disperare.

Capitolul 7

— Bună dimineaţa.

Kate se trezi treptat, la auzul glasului profund al lui Sam lângă urechea ei.

— Bună… mormăi ea, din acea lume dintre somn şi trezie unde un văl al perfecţiunii încă mai acoperă realităţile vieţii.

— Îmi pare rău că trebuie să te trezesc, iubito, dar trebuie să cobor în vale. Afară e o jale, în dimineaţa asta.

Kate se întoarse spre sunetul vocii lui, trăgând după ea şi pătura, până când un picior suplu i se ivi la vedere. Sam întinse o mână, urmărindu-i conturul de la genunchi în susul coapsei.

— Măcar e soare? întrebă ea, deschizând în sfârşit un ochi.

— Din păcate, e înnorat şi foarte frig. Încă nu s-a terminat.

Kate nu putu rezista ispitei.

— N-am terminat? întrebă ea sugestiv, punându-şi mâna peste a lui, pentru a i-o călăuzi în susul coapsei.

Sam îi dădu o palmă jucăuşă peste fund.

— Despre vreme vorbeam. E tot ger.

— Hmm… murmură ea, acoperindu-şi din nou piciorul cu pătura. Winston va fi în culmea fericirii.

Dându-i la o parte părul de pe gât, Sam se aplecă s-o sărute sub ureche.

— Am să-ţi spun ce m-ar face pe *mine* să fiu acum în culmea fericirii…

— Regret, zâmbi Kate, închizând din nou ochii. Ai avut ocazia, acum o secundă.

— A, dar nu mă dau bătut atât de uşor… de obicei. Din nefericire, continuă el ridicându-se de pe pat, am o mulţime de probleme de rezolvat.

— Ca de pildă?

Kate se ridică în capul oaselor, ţinându-şi pătura pe piept. Abia acum observă că Sam se îmbrăcase.

— De cât timp te-ai sculat?

— Am şi fost până la debarcader şi înapoi. Curentul electric încă n-a revenit, iar unele dintre casele din josul muntelui au suferit avarii. Mă duc să dau o mână de ajutor, dar voi reveni pe la cină, ca să văd cum te mai descurci. Am coborât la subsol pe scara din spate, dar mă tem că generatorul tău de rezervă are şi el nevoie de o „rezervă”. Nu-mi dau seama ce i s-a întâmplat. Aşa că ţi-am aprins focul, iar lângă uşă ai lemne destule. Ţi-am adus şi ceva cald pentru micul dejun. Cel puţin, încă mai era cald, când l-am pus în bucătărie. Aşa că n-ar strica să potoleşti puţin.

— Ceva *cald?* Dar cum…

— Pe maşina de gătit cu lemne, micuţa mea orăşeancă. Furtunile ca asta de azi-noapte o ajută pe Mamaia să nu-şi iasă din mână.

Înclină capul într-o parte.

— Ba chiar, cred că abia aşteaptă asemenea ocazii. Ce crezi, o să-ţi fie bine aici?

— Sigur că da.

Sam se mai aplecă o dată peste pat, pentru un sărut stăruitor, apoi porni spre scară. Cam pe la jumătatea

distanţei se opri. *Sigur că da?* Clătină din cap, zâmbind.

— Poate n-ar strica să-ţi las şi nişte rachete de semnalizare… pentru orice eventualitate.

* * *

Kate se îmbrăcă gros, apoi îşi petrecu aproape toată dimineaţa alimentând focul. Abia când începu să se uite la ceas, aşteptând cu nerăbdare întoarcerea lui Sam, îşi aminti că plănuise să plece peste o zi, două. Apoi, intervenise furtuna şi noaptea petrecută împreună cu el. Iar acum, voia să mai stea.

Dar, oricât de frumoasă, de minunată, fusese dragostea lor, nu era posibil să se mai repete.

Erau doar prieteni. Ceea ce se întâmplase noaptea fusese lucrul de care tot timpul se temuse – şi pe care, probabil, îl dorise. Kate era o fiinţă realistă, iar acum se amăgea. Nu-i stătea în fire să aibă relaţii frivole. Dar nici nu-i venea să creadă că ceea ce începuse să simtă avea vreo şansă să treacă de la sine.

Înghiţi un nod. *Ce anume* începuse să simtă? Un junghi de durere îi străbătu pieptul. Deja o mai simţise o dată. Se îndrăgostise.

Ar fi trebuit să plece în dimineaţa trecută. De ce se hotărâse să mai aştepte până duminică? Ştia că era periculos, *trebuia* să ştie, undeva în adâncul inimii ei, că era pe cale să se îndrăgostească.

Iar acum, ştiind-o, nu-i mai rămăsese decât o singură cale.

După ce luă un prânz rece, Kate îşi făcu valizele. Goli frigiderul, strânse toate lucrurile din cabană şi adună gunoaiele în pungi. Apoi îşi duse bagajele la maşină şi, spre sfârşitul după-amiezii, părăsi cabana – îndreptându-se spre debarcader, ca să-şi ia rămas-bun.

Începuse lapoviţa, iar acele mărunte de gheaţă bombardau parbrizul. Când trecu de ultima cotitură, şi apăru debarcaderul, văzu că în parcare nu era nicio maşină. Probabil că Mamaia se afla la postul ei de după tejghea. Fără îndoială, Sam era cu Leonard, ajutând oamenii ale căror case de scânduri şi tablă nu supravieţuiseră nevătămate furtunii.

Nu mă dau bătut atât de uşor…

Kate îşi spuse că nu-şi putea permite să pornească în căutarea lui. Trebuia să iasă din munţi înainte ca vremea să se înrăutăţească şi mai mult. Era o scuză comodă, dar nu putea risca să-şi explice motivele pentru a fugi de un om care „nu se dădea bătut atât de uşor”.

Oftă uşurată când găsi clădirea debarcaderului pustie şi încuiată. Probabil că Mamaia se dusese şi ea să-i ajute pe ceilalţi. Nu-i mai rămânea decât să facă încă un drum până la maşină, ca să-şi ia o hârtie şi un pix din poşetă şi să scrie un mesaj de rămas-bun şi mulţumiri.

După ce-l lăsă fixat între uşă şi tocul acesteia, reveni la maşină, udă şi plină de noroi, şi plecă.

Ajunse până la podul pe care şi-l amintea de la sosire. Dar distrugerile produse de furtună erau şi mai grave decât îşi imaginase. Podul nu mai exista. Doar nişte aşchii uriaşe de lemn putred mai ieşeau din pereţii abrupţi ai

ravinei, ca nişte chibrituri rupte. N-avea cum să-şi mai continue drumul.

De pe buze îi scăpă un amestec de mârâit şi urlet frustrat, în timp ce lovea cu pumnii în volan. Avu o senzaţie atât de satisfăcătoare, încât o mai făcu o dată.

Trebuia să se întoarcă. După o întoarcere din cinci mişcări teribil de stângace, Kate urcă înapoi spre cabană, nu înainte de a trece pe la debarcader, ca să-şi ia scrisoarea înapoi. *Slavă Domnului,* îşi spuse ea, *că n-am uitat.* Noroiul era la fel de alunecos, iar zloata lovea în parbriz cu ţăcăneli mărunte. La întoarcere, drumul dură aproape de două ori mai mult decât la coborâre.

Se întrebă dacă trebuia să aştepte refacerea podului. Pe Sam nu putea în niciun caz să-l întrebe. Atunci, ar fi ghicit de ce coborâse până acolo.

Kate nu fusese niciodată mai fericită să vadă cabana. Trebuia să aprindă focul din nou şi să aştepte până se încălzea, învelită cu o pătură. Mai întâi, avea de luat lemnele. Păcat că nu era acolo Sam, ca să…

În clipa aceea, simţi maşina derapând.

Nu se concentrase. Drumul noroios aluneca din cauza lapoviţei, iar maşina înainta acum în jos fără ajutorul motorului. Pierzându-şi cumpătul, Kate apăsă pe frână.

Ultimul lucru pe care apucă să-l facă fu să-şi acopere faţa cu braţele, ţipând. Simţi impactul şi, după ce capul îi ricoşă de pe volan, deschise ochii. În locul unde fusese masca maşinii se vedea acum un trunchi gros de copac.

Uşurată că fusese o coliziune atât de minoră, Kate se grăbi să-şi descheie centura de siguranţă. Sări din maşină,

dar fu nevoită să se agaţe de portieră, când simţi pământul fugindu-i de sub picioare. După ce-şi regăsi echilibrul, gemu. De sub capotă ieşeau aburi şi un fâsâit care se amesteca disonant cu ţârâitul mărunt al zloatei.

Trebuia să aştepte. Altceva nu-i mai rămăsese de făcut. Luă două valize, sperând ca una din ele să conţină articolele de toaletă şi nişte haine calde, şi începu să coboare cele douăzeci şi şase de trepte pe care Sam le numărase pentru ea, cu atât de mult timp în urmă. Căzu de două ori în fund, dar mai făcu un drum până la maşină, pentru că avea nevoie şi de geanta cu alimente neperisabile. Celelalte puteau să mai aştepte.

Imediat ce ajunse în casă, lapoviţa încetă, iar Kate făcu un foc rezonabil cu lemnele care mai rămăseseră înăuntru, aprinse câteva lămpi cu gaz, luă o pătură şi se ghemui pe canapea.

* * *

— Sam?

Ochii lui Kate se deschiseră încet, clipind în lumina difuză. Unde se afla? Încă nu ajunsese acasă?

— Ce oră e?

— N-a trecut mult de la ora cinei. Tragi un pui de somn?

— Cred că da, răspunse ea, ridicându-se în capul oaselor. Cum ai intrat?

— Ai lăsat uşa descuiată.

Kate tăcu, încercând să-şi limpezească minţile.

Tăcerea de prelungi până când Sam se ridică de pe canapea.

— Nu eram sigur dacă mâncaseşi, aşa că am adus nişte crenvurşti spuse el, scoţându-i din buzunarul de la piept al salopetei. Dacă nu-i mâncăm acum, au să se strice. Desigur, probabil sunt atât de plini de chimicale încât au o durată de viaţă de zece ani.

Kate izbuti un zâmbet – mic dar cald.

— Deci, curentul e tot întrerupt?

Sam dădu din cap.

— Din rapoartele pe care le-am primit reiese că ar trebui să se restabilească până mâine dimineaţă.

Se duse să mai pună lemne pe foc. Cu spatele spre ea, o întrebă:

— Ce-ai zice să coborâm pe malul lacului şi să aprindem un foc de tabără? Pariez că n-ai ieşit din cabană toată ziua. Am putea frige crenvurştii ăştia. E o noapte rece, dar foarte frumoasă, adăugă el, întorcându-se cu faţa.

— Nu cred că…

— Ei, haide. Se pare că ţi-ar prinde bine puţin aer curat.

— Bine. Aşteaptă-mă să mă spăl pe faţă mai întâi.

După ce lapoviţa se topise, drumul până la ponton nu era atât de rău pe cât se aşteptase Kate. Îl găsi pe Sam ghemuit pe malul stâncos, la câţiva paşi distanţă de apă. Aşeza cu grijă lemne într-o piramidă. Deodată, Kate auzi o pocnitură sonoră. Sam sări înapoi, în timp ce o jerbă de scântei se repezea spre el, iar Kate nu-şi putu stăpâni

râsul.

— Ţi se pare comic?

— Nu, dar întotdeauna pari atât de stăpân pe situaţie… Niciodată nu te-am mai văzut prins pe nepregătite.

— A, crede-mă, mi se întâmplă destul de des! replică el.

Apoi adăugă, coborând glasul, în timp ce o măsura cu privirea:

— Nu mai demult de azi-noapte…

Kate nu-l lăsă să-şi ducă ideea până la capăt:

— Nu e niciun pericol ca focul să se răspândească, de la toate scânteile astea?

— Nu, suntem destul de departe de copaci. Şi-n plus, toţi sunt uzi. N-am putea da foc pădurii nici dacă am încerca.

Sam luă o pătură adusă de ea şi o întinse pe pământ. Kateţ se aşează, strângându-şi genunchii la piept.

— E un moment ideal pentru un foc de tabără, comentă el. Să sperăm că va ţine la distanţă şerpii şi liliecii.

Kate sări din nou în picioare, fiind rândul lui Sam să izbucnească în râs.

— Nu, dacă stau să mă gândesc, adăugă el, prefăcându-se cam încurcat, lighioanele astea nu mişună în perioada asta a anului.

— *Touchée.*

Sam se aşează pe pătură lângă ea, destul de departe pentru a fi capabilă să se relaxeze în sfârşit. Începu să

înşire crenvurştii pe nuiele lungi şi mlădioase.

— Mamaia Lou şi Annie ce fac? întrebă Kate.

— Bine, răspunse el, aruncându-i o privire piezişă. Annie nu s-a dus la şcoală azi, şi a ajutat-o pe Mamaia să pună lucrurile în ordine.

— Şi Louise?

— Bine şi ea. Cred că sarcina asta o să fie grea. I s-a spus să stea cât mai mult în pat. Ea şi copiii vor sta un timp acasă la Mamaia.

Kate se încruntă.

— Asta nu înseamnă c-o să fie aglomeraţie?

— Foarte mare. Annie se gândeşte să se mute temporar la o prietenă.

— Dar nu înţeleg… De ce n-a putut Louise să stea…

— Viaţa casnică a Louisei nu e ceea ce *tu* ai numi „o viaţă satisfăcătoare”…

Tonul lui o descumpăni pe Kate, în special accentul subtil pus pe cuvântul „tu”, ca pentru a-i sublinia cât de diferite erau standardele ei de cele ale tuturor ceilalţi de la munte. Desigur, probabil că aşa era – dar o cam irita faptul că Sam simţea nevoia să insiste.

Ridică puţin bărbia.

— Deci, înţeleg din tonul tău că tu o consideri *satisfăcătoare.*

— Kate, omul le trage destul de tare la măsea. Bineînţeles că n-o consider satisfăcătoare. Ce vrei să spui?

— Doar că profiţi de orice ocazie ca să-mi aminteşti cât de diferită sunt de tine şi de toţi ceilalţi de-aici.

— Ei, nu te repezi. *Eşti* diferită de oamenii care

trăiesc aici. Dar n-am spus niciodată că ai fi fundamental diferită de mine.

— Dar *suntem* diferiţi, Sam. Şi m-ai numit „fată de la oraş” de suficiente ori ca să mă convingi că şi tu o crezi.

— Am spus *fundamental.*

Sam îşi schimbă poziţia pe pătură, întorcându-se cu faţa către Kate.

— Diferenţele dintre noi se datorează locurile unde am crescut. Dar, în adâncurile noastre, cred că avem valori asemănătoare. Şi amândoi suntem inteligenţi şi educaţi. Amândoi ne urmărim scopurile cu hotărâre.

Kate luă un băţ şi începu să aţâţe focul. Îl aruncă jos, când Sam îi dădu un crenvurşti fript.

— Hannah a spus că ai urmat colegiul. După aceea, nu te-a mai văzut niciodată…

Sam tăcu un moment, cu privirea spre foc. Privindu-l, Kate fu surprinsă să-i vadă expresia cruntă de pe chip. Dacă încerca să ia o decizie, era mai bine să-i lase timp.

Când în sfârşit vorbi, glasul lui era scăzut şi întretăiat.

— După ce am plecat la şcoală, am rămas departe de casă timp de aproape zece ani. Când m-am întors, Hannah încetase să-şi mai petreacă vacanţele aici. Un timp, am lucrat în Atlanta, crezând că oraşul era cheia viitorului. Credeam că acolo aş putea să dau cele mai bune rezultate. Dar mă înşelam.

Kate îl aşteptă cu răbdare să continue. Dar Sam părea să fi uitat de prezenţa ei acolo.

— Şi ce-i făcut în Atlanta?

— Am fost avocat, răspunse el, înclinându-şi capul

într-o parte. Şi încă mai sunt, de fapt. Am fost asociat la Bender, Harper şi Fenton timp de vreo trei ani.

— Eşti avocat…?!?

Lui Kate nu-i venea să creadă că putea vorbi atât de nonşalant despre acest lucru. Nu urmaşe numai colegiul, ci şi facultatea de drept – şi nu i-o spusese niciodată!

— De ce te-ai întors la Bear Loop? De ce ai renunţat la toate?

Nu voise să pară că-l judeca, dar ultima informaţie o descumpănise complet.

În sfârşit, Sam întoarse capul spre ea, privind-o cu ochii îngustaţi.

— Ce te face să crezi că am renunţat la ceva?

— Pentru numele lui Dumnezeu, lucrezi la un debarcader turistic!

— Am vrut ca munca mea să aibă un sens, şi am constatat că aici, pe munte, puteam face mai mult din ceea ce voiam. Din câte-mi amintesc şi tu ai spus odată că vrei să-ţi aduci tu însăţi o contribuţie importantă.

— Da, dar eu n-am aruncat pe fereastră trei ani de facultate pentru asta. Ai fi putut să faci enorm de mult bine în Atlanta, ajutând oameni care aveau nevoie de tine cu adevărat.

— Kate, încă mai sunt avocat. Numai că acum lucrez pentru oamenii printre care am crescut, oameni care au la fel de mare nevoie de un avocat ca aceia care locuiesc la oraş.

— Nu spun că nu ai dreptate, Sam…

Pe un ton puţin mai prudent, Kate adăugă:

— Dar e clar că n-o mai faci ca ocupaţie permanentă.

— Într-adevăr, oamenii de-aici nu au nevoie prea des de avocaţi. Dar, când au nevoie, trebuie să poată avea încredere în avocatul lor, ca să fie reprezentaţi adecvat. Între timp, îmi rămâne destul răgaz ca să mă ocup de debarcader. La drept vorbind activitatea asta îmi place mult mai mult. Ca avocat practicant, am învăţat un lucru care nu se predă la facultatea de drept – şi anume, că legea are mai puţin de-a face cu justiţia decât cu sprijinirea propriei ei infrastructuri.

Kate zâmbi.

— Deci, eşti un idealist. Totuşi, cred că pe-asta am descoperit-o deja.

Sam culese un hrib şi, după ce-l înfipse în vârful unui băţ, îl întinse deasupra focului.

— De fapt, am avut şi alte motive pentru a mă muta înapoi în munţi. Nu vreau să crezi că m-au animat numai idealuri nobile. După ce ani de zile visasem la viaţa urbană, am fost deziluzionat destul de repede. Cred că o mare contribuţie au avut-o omenii pe care i-am întâlnit.

Kate îşi simţi muşchii gâtului contractându-se.

— Pare să fi fost la mijloc o femeie, comentă ea, încercând să menţină un ton indiferent.

Sam zâmbi, fără însă ca veselia să i se regăsească şi în ochi.

— Şi asta. Dar am auzit destule bancuri cu „ţărănoi” ca să-mi ajungă pe toată viaţa. Să nu mă înţelegi greşit – şi eu râdeam de ele. Dar am început să simt nişte prejudecăţi mai profunde împotriva muntenilor decât ar fi sugerat

glumele uşurele. Şi, da, am avut o relaţie cu cineva, la Atlanta. O relaţie serioasă. Era genul de femeie care crede că în afara oraşului nu poate exista o societate civilizată. Şi am început s-o cred şi eu. Probabil că aşa am simţit şi eu la început, într-o oarecare măsură, altfel n-aş fi plecat niciodată din Bear Loop. Dar tatăl meu mi-a spus că aveam să mă întorc. Şi a avut dreptate.

— Aşadar, ţi-a frânt inima.

Acest comentariu îl făcu în sfârşit să zâmbească.

— Nu, n-aş spune tocmai aşa. Dădeam vina pe ea pentru că-mi spulberase iluziile. Dar până la urmă tot s-ar fi întâmplat, aşa că, în ultimă instanţă, cred că m-a făcut doar să-mi stabilesc puţin mai repede ordinea priorităţilor.

— Deci, crezi că a fost o experienţă pozitivă?

— Nu întru totul, răspunse el pe un ton cam tăios. De-atunci, am devenit puţin mai prudent.

— Cu privire la relaţii? Cu femeile?

Kate se întreba de ce-l iscodea atâta. Ce aştepta să audă de la el?

— Da, Kate. În general, da.

Se aplecă spre el.

— Şi în particular?

— În particular?

Privirea lui Sam era limpede, iar glasul îi răsună fără şovăire, când răspunse:

— În particular, cu privire la femeile născute şi crescute la oraş. Acum eşti mulţumită?

Cu vârful pantofului, Kate lovi într-o grămăjoară de pietricele.

— Nu neapărat.

Sam legă gura sacului cu hribi.

— N-ai vrea să-mi spui şi mie de ce e atât de important pentru tine?

Oftând, Kate privi peste apele întunecate şi liniştite ale lacului.

— Cred că încercam doar să înţeleg ceea ce s-a întâmplat între noi… ce s-a petrecut zi-noapte, sau ce simţi tu pentru mine… fără a te întreba în mod direct. Poftim. Acum eşti *şi tu* mulţumit?

— Sigur, răspunse el cu un zâmbet vesel. Mă bucur că gândurile mele înseamnă ceva pentru tine, că n-ai uitat…

Deodată, îi căzu faţa.

— Dumnezeule, Kate!

Tonul lui disperat îi opri inima în loc, în timp ce Sam sărea în picioare. Kate se întrebă ce spusese…

— Kate, cabana! strigă el peste umăr, luând-o la goană spre scară. Arde cabana!

Capitolul 8

Kate îşi încleştă mâinile la piept, simţind că îngheţa de groază. Ce se întâmplase? Cu paşi greoi şi înceţi, începu să urce panta, pe urmele lui Sam. La fiecare câteva trepte, ridica privirea, scrutând scena de deasupra. Nu vedea flăcările, dar mirosul de fum era inconfundabil. Pe măsură ce se apropia de cabană, începu să se îndepărteze de scară, ocolind construcţia prin vegetaţia udă de ploaie. Încă mai spera că Sam se înşelase, că fumul provenea din altă sursă – dar când zări fereastra şi văzu cu ochii ei infernul portocaliu dinăuntru, ştiu că situaţia era disperată.

— Sam! strigă ea, urcând până la înălţimea cabanei; nu-l vedea nicăieri. Sam…!

Doar nu putuse fi atât de necugetat încât să…

— Aici sunt!

O cuprinse uşurarea, când îl văzu apărând de după colţul clădirii.

— Urcă mai departe – până pe drum! Acum, Kate!

Kate îşi continuă drumul prin muşchi şi noroi, până când ajunse la maşină. Se rezemă de portbagaj, uitând un moment că botul maşinii era turtit de copac. Peste câteva minute, Sam apăru şi el lângă ea, dar fără a-şi lua ochii de la cabană. Chipul îi era încordat de furie, iar Kate îi observă pumnii strânşi pe lângă trup.

— Ce putem face? întrebă ea, temându-se să audă răspunsul.

— Nimic, răspunse el scurt. S-a zis.

Îşi înfundă mâinile în buzunare, oftând.

— Sam, nu ştiu cum s-a putut întâmpla…

— Grătarul era în faţa şemineului?

Kate dădu din cap.

— Ai simţit miros de fum înainte de a coborî?

— Nu, Sam. Nu înţeleg…

— Când am ajuns acolo, uşa era întredeschisă. Ai închis-o bine când ai coborât?

— Cred…

Făcu o pauză, încercând să-şi amintească.

— Da, Sam, aşa cred.

— Ei bine, dacă n-ai închis-o, e posibil ca un animal mic să fi intrat în casă şi să fi răsturnat o lampă.

Kate nu-şi putea desprinde ochii dinspre clădirea care ardea.

— Dar copacii din jur?

— Totul e prea ud ca să ia foc. Cu asta, avem noroc. Maşina ta e destul de departe, aşa că nici ea nu e în pericol.

Apoi, observând pentru prima dată poziţia maşinii, întrebă:

— De ce naiba ai parcat-o aici?

— N-am parcat-o. A derapat pe noroi şi a alunecat până a intrat cu botul în copacul ăsta.

— Of, Kate! Nu eşti decât o catastrofă care aşteaptă să se întâmple!

Ocoli până în faţa maşinii şi îngenunche.

— Lichid de radiator peste tot. Se pare că o parte din mască a perforat radiatorul.

Ridicându-se, aruncă o privire prin parbriz. Tocmai se întorcea din nou spre ea, când se opri. Ochii i se îngustară înainte de a o privi din nou.

— Radiator perforat, repetă Kate. Ce însemnă asta?

— Ai o maşină străină spuse el sec.

Kate se cutremură. Parcă ar fi stat de vorbă cu un necunoscut.

— Nu există nicăieri în apropiere un dealer Honda de la care să obţii piesele. Înseamnă că vei petrece mult mai mult timp pe munte decât plănuiseşi.

— Nu…

Sam arătă cu capul spre bancheta din spate a maşinii.

— Se pare că va trebui să despachetezi iar toate bagajele alea.

* * *

Drumul înapoi până la debarcader se desfăşură în relativă tăcere. Kate nu putea nici măcar să-l privească în ochi. O dată ajunşi, rămaseră în maşină. Kate vru să-i explice despre bagaje, dar Sam o opri de la jumătatea primei fraze. Nu încercă să-i mai vorbească. Apoi, ca prin farmec, lângă ei apăru Leonard.

Sam se relaxă vizibil, iar Kate simţi un junghi de dezamăgire – până când Leonard deschise gura.

— Ce s-a întâmplat?

Glasul său era scăzut şi răguşit.

Kate rămase cu gura căscată, întrebându-se dacă îl auzise cu adevărat. Chiar vorbise?

— Nu ştiu, răspunse Sam. Şi probabil nici nu vom afla vreodată. Eram jos, lângă apă, când a început. Poate să fi fost de la şemineu, de la o lampă cu gaz… Ce naiba, şi-un opossum putea să declanşeze totul.

— Şi ea?

Leonard i se adresase direct lui Sam, ca şi cum Kate nici n-ar fi fost de faţă.

— Mă ocup eu.

— Stau de veghe, răspunse Leonard, scuipând în buruieni. Restu-o să vin-acuş.

Kate încă nu înţelegea. Parcă Leonard era mut, nu? Aşa crezuse, în orice caz. Vru să-l întrebe pe Sam, dar se temu. Tresări puternic când glasul lui risipi tăcerea.

— La noapte va trebui să stai la mine, spuse el, privind înainte prin parbriz. Cred că Mamaia s-a trezit, dar nu vreau să deranjezi toată casa şi să trezeşti din somn copiii, la ora asta.

Ochii verzi ai lui Kate se îngustară, în timp ce-şi muşca buza ca să nu spună un lucru pe care apoi ar fi putut să-l regrete. Puţin îi păsa unde dormea, dar Sam n-avea niciun drept să-i vorbească aşa.

— Te culci în patul meu. Eu am să dorm pe canapea.

Kate îşi ridică puţin bărbia.

— Nu va fi necesar. Pot sta foarte bine pe canapea – chiar şi pe jos. De fapt, dacă ai avea un coteţ de câine, m-aş culca bucuros acolo.

— Ai să te culci în pat.

Tonul lui nu mai admitea nicio contrazicere.

— La noapte, va trebui să stau lângă telefon. Şi-n plus,

atâta vreme cât te afli într-un pat normal, poţi să închizi ochii şi să-ţi închipui că eşti în Cincinnati.

— Crede-mă, Sam, în veci n-aş putea să confund Bear Loop cu un oraş.

* * *

— Ei, ’neaţa, drăguţă.

Ridicând capul, pe scaunul de după tejghea unde se aşezase, Kate o văzu pe Mamaia Lou intrând pe uşă.

— Auzit-am c-a fost cam tărăboi azi-noapte. Nu credeam să te văz trează aşa devreme-n dimineaţa asta.

Kate îşi încleştă mâinile în poala treningului gri-închis, ca să le potolească agitaţia.

— A, azi am vrut s-o iau încă din zori. Mă… mă simt îngrozitor din cauza cabanei şi vreau să ajut în orice fel pot. N-am apucat să vorbesc cu Sam, pe ziua de azi…

Era puţin spus. Nici măcar nu-l văzuse.

Kate dormise îmbrăcată şi se trezise plină de elan, dar nu peste mult timp descoperise că valizele pe care le dusese în cabană conţineau peste jumătate din hainele ei. Desigur, nu mai rămăsese nimic din ele. În bagajele de pe bancheta din spate se găseau mai mult articole de toaletă, lenjerie intimă, şosete, pantofi şi cărţi.

— Ei, lasă acuşica. Nu-ţi face griji, drăguţă. Sam e puţintel ocupat cu legea, în oraş. Da vine el, după masă.

La auzul unui ghiorăit gros şi insistent, Kate îşi duse mâna la burtă. Ochii Mamaiei se îngustară.

— Ai mâncat oarece, copilă?

Kate clătină din cap:

— Nu, serie, nu mi-e…

— Băiatu-ista! S-a dus şi te-a lăsat singurică. Ia du-te tu fuguţa pân-la mine-acasă şi vezi că…

— A, nu, n-aş putea. Mai bine să cumpăr puţin lapte şi brânză, spuse ea, arătând spre galantar.

Abia atunci îşi dădu seama că acesta funcţiona.

— Când a venit curentul?

— Înainte de crăpatu' zorilor. Bună trebuşoară. Azi-noapte, târziu, s-au consumat generatoarele.

— Mamaie… începu Kate, în timp ce bătrâna ocolea veranda, spre ea. Sam a spus că s-ar putea să nu aflăm niciodată ce anume a cauzat incendiul.

Mamaia îi cercetă faţa cu privirea.

— Astea nu se ştiu întotdeauna. Da' acuşica, să nu-ţi afli singură de vină. Sam a zis că putea să fie orice.

Kate înghiţi în sec.

— Deci, ai vorbit cu el în dimineaţa asta…?

Lăsă fraza în suspensie, nervoasă, întrebându-se ce-i mai spusese Sam.

— Sam trece-n fiştecare dimineaţă pe la noi.

— Of, Mamaie! izbucni Kate, copleşită de nevoia de a i se confesa acelei femei cumsecade. Ieri am încercat să plec de pe munte… pe furiş, mai bine zis. A fost o faptă prostească şi crudă din partea mea, iar pe Sam l-a durut, când a descoperit.

— Se prea poate…

Mamaia tăcu un moment, cu buzele strânse, parcă gândindu-se concentrată la ceva.

— Ce-ai încercat tu să faci grăieşte de la sine.

— Ce-am încercat să fac arată că sunt o laşă.

— A, nu, acuşica să nu-ţi bagi idei d-astea-n cap! Ai destulă minte şi chibzuinţă. Poate c-ai vrut s-o-ntinzi tomnai fin'că te zădăra teama că pân-la urmă oi vrea să rămâi.

— Nu, Mamaie, insistă hotărâtă Kate. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să plec. În Cincinnati sunt oameni care depind de mine.

— Da te-ai întors, nu?

Kate oftă. N-o putea lăsa pe Mamaia Lou să-şi facă iluzii despre ea.

— N-am avut *încotro,* Mamaie. A trebuit să mă-ntorc din drum, fiindcă podeţul acela de lemn se dărâmase.

— Podeţu?

Faţa bătrânei se schimonosi a nedumerire, apoi ochii i se luminară, când de pe buze îi scăpă un pufnet de râs.

— Podişca aia veche? Drăguţă, nimenea nu mai merge pe drumu' ăla de-acolea, de-o bună buca de vreme. De ani de zile merge pe drumu' ăl nou. Şi pe-acolea nu-i niciun pod.

Kate rămase amuţită. Desigur, una dintre toate bifurcaţiile acelea nenumărate! Altfel, cum ar fi putut Sam să ajungă în oraş, de dimineaţă? Clătină din cap. Acum ar fi putut să fie acasă! Ar fi fost prea mult să spere că n-o mai aşteptau şi alte surprize?

— Ei, Mamaie, acum, că *m-am întors,* aş vrea să dau o mână de ajutor până mi se repară maşina. Aş putea lucra pentru dumneata, aici, în magazin? Sau, şi mai bine, aş

putea ajuta la înlăturarea urmelor incendiului?

— Nu, drăguţă. P-asta o s-o facă Sam şi băieţii, repejor. Da acilea, ai putea să-mi dai o mânuţă d-ajutor, socot. Sigur, mai poţi s-o ajuţi şi pe Louise cu-alea micile, dacă vrei, că ea tot trebe să zacă la pat.

— Da, mi-a spus Sam ceva… Cum se mai simte?

— Binişor, binişor. Trebe numa să zacă olecuţă, dacă nu vrea s-o piarză.

— Pentru cât timp e consemnată în pat?

— Pen cât o zicea doctoru'. Da acuşica, eşti în vacanţă. Nu trebe să faci nicio trebuşoară p-acilea.

— Nu vreau decât să vă răsplătesc bunătatea, măcar în parte, şi să mă achit pentru toate necazurile pe care i le-am pricinuit lui Sam. Totuşi, ar mai fi un lucru. Aproape toate hainele mele s-au mistuit în foc, azi-noapte. Există vreun magazin…

Însă întrebarea îi pieri pe buze. Oricâte magazine erau în oraş, nu avea cum să ajungă acolo, şi nu-i putea cere nimănui să-şi piardă timpul ducând-o cu maşina.

— Stai să văz ce-o fi având Annie, drăguţă. Mi-e că bulendrele mele ar atârna pe tine ca neşte ditamai sacii.

— Te rog, Mamaie. Deşi, dacă stau să mă gândesc, cred că mi-au rămas destule. Dar îţi mulţumesc oricum.

S-ar fi simţit şi mai prost dacă trebuia să abuzeze de garderoba sumară a lui Annie.

— Vor vorbi cu Sam să mă ducă în oraş, dacă mai am nevoie de ceva…

Era problema *ei*, în fond. Singură trebuia să şi-o rezolve.

Sosise momentul pentru a-şi regăsi curajul.

* * *

Kate îşi petrecu restul dimineţii ajutând-o pe Mamaia prin magazin. Ceruse permisiunea să-i telefoneze lui Hannah în Cincinnati. Având în vedere subiectul convorbirii, aproape că sperase să n-o găsească, dar prietena ei ridicase receptorul de la al treilea apel.

— Hannah, Kate la telefon. Ce faci?

— Bine. Auzi, îmi pare bine că te-aud! Sam a sunat azi-dimineaţă ca să mă anunţe despre cabană şi să ceară numărul unchiului Jack. Deci, e adevărat ce-am auzit – *locuieşti* cu Sam, la debarcader?

Kate zâmbi. Era tipic pentru Hannah s-o intereseze mai mult aranjamentele ei locative decât faptul că acea casă în care-şi petrecuse vacanţele în copilărie arsese până-n temelii.

— Păi, Hannah, situaţia e destul de încordată. Va trebui să-ţi explic mai târziu. Dar să nu intri la idei, bine? Ai vorbit cu unchiul tău?

— Sigur. Nu-i prea supărat, Kate, fii liniştită. Asigurarea va acoperi toate pagubele. Şi-n plus, oricum îl tot pisam să mai modernizeze decorul – ştii, să dea naibii toate accentele alea oranj şi ruginii. Nu-ţi face griji. Sam a spus că nu se poate şti de la ce s-a aprins. A zis că mereu erai toate atentă cu toate, acolo sus. Da, ştii, pe munte mai izbucnesc din când în când şi incendii. E un risc cu care n-ai ce face. Sigur, ultima dată când a ars până-n temelii o

cabană de vacanţă, focul a fost pus intenţionat – sau, cel puţin, aşa vorbeşte lumea.

— Intenţionat? Vrei să spui că oamenii şi-au dat singuri foc casei?

— Cerule, nu! Unul dintre ajutoarele de şerif din Trumble s-a hotărât să şi-o construiască acolo. Fusese avertizat să n-o facă, mi se pare. Dar el a construit-o oricum. Şi peste câteva luni, casa a ars.

Kate făcu ochii mari.

— Deci a fost incendiată anume?

— Kate, insistă exasperată Hannah, nimeni nu ştie sigur cine-a făcut-o. Dar oamenii ăia nu le prea au pe-astea cu legea, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

— Bine, dar Sam e avocat.

— Nu pe bune? Mă rog, în cazul unui avocat, cred că-i mai altfel. Totuşi, e de-ai lor.

— Bine, ascultă. Nu vreau să măresc nota de plată, dar trebuit să-ţi spun că maşina mea va avea nevoie de reparaţii. Aşa că nu ştiu cât am să mai stau pe-aici. Oricum, am să mă întorc cât pot de repede.

Hannah făcu o pauză, iar Kate o auzi clar cum râdea încet, în surdină.

— Mă rog, sigur c-ai să te întorci. Pe cine încerci să convingi? Oricum, o să ne fie bine aici. Subvenţia aia pentru care ai depus cerere astă-primăvară tocmai a sosit. Şi am angajat o femeie, una Bess – gen de bunică fără copii. Are mult timp liber şi practic a trebuit s-o *rog* să accepte s-o plătim. Se tot oferă pentru ore suplimentare gratis. Oricum, se poartă minunat cu copiii, aşa că stai

liniştită şi nu te grăbi. Apropo, după cum vorbeşti, eşti din nou *vechea* Kate. Splendid!

Aceste ultime două comentarii o ajutară mult pe Kate să-şi refacă încrederea în sine.

* * *

Kate îşi îngăduise în sfârşit un răgaz de relaxare, când uşa dintre magazin şi apartamentul lui Sam se deschise. Îşi îndreptă imediat spatele, apariţia neaşteptată a lui Sam făcându-i inima să bată de două ori mai repede.

— Te-ai întors, constată ea fără rost.

Sam dădu din cap, dar nu spuse nimic. Parcă ar fi fost cu totul alt om. Părul blond şi buclat îi era pieptănat cu grijă, şi purta un costum gri închis şi o cămaşă albă care-i accentua bronzul permanent şi intens al pielii.

— Mamaia a spus că ai avut unele treburi în oraş, continuă Kate. Nu ştiam că situaţia de pe-aici a devenit atât de formală. Îţi stă bine.

Sam îşi puse servieta pe un birou din lemn de stejar de lângă uşă.

— Vrei să spui, nu ştiai că pe-aici se mai poartă şi costume.

Tonul lui era aproape sarcastic.

— De fapt, am avut treabă în Knoxville – o favoare pentru nişte prieteni. În Trumble şi în celelalte orăşele din zonă, afacerile nu presupun chiar atâta formalism.

— Eu doar… Sam, aş dori să vorbim despre ce s-a întâmplat.

— Foarte bine, răspunse el, pornind spre dormitor. Dar va trebui să aştepţi până mă schimb.

Trecură cincisprezece minute încheiate până când Sam reveni în living. Chiar şi atunci, ignoră locul liber de lângă ea, pe canapea, preferând să se aşeze în schimb pe un scaun. Se schimbase într-o pereche de blugi roşi şi o cămaşă de flanelă crem, cu carouri albastre. Se rezemă de spătar, privind-o pe Kate cu un interes politicos.

Kate nu era genul măcinat de regrete, dar în acele momente ar fi dat orice ca să retrăiască ultimele câteva zile. Ce i-ar fi putut spune? Sam ştia deja adevărul.

— Sam, crede-mă că… crede-mă că vreau să-mi prezint scuzele pentru felul cum m-am purtat ieri.

— Pentru că ai dat foc cabanei?

— Nu, nu la asta mă refer. Vreau să spun, dacă a fost din vina mea, sigur că-mi pare rău, dar nu despre asta e vorbă acum şi-o ştii foarte bine. N-ar fi trebuit să plec. Mai bine zis, trebuia să plec, dar nu aşa cum am încercat eu s-o fac. Am greşit.

Se ridică de pe canapea şi se duse la fereastră. Nu-i putea să spune că fugise de teamă, că o speriase faptul că se îndrăgostise de el.

— De fapt, chiar am plecat, Sam. M-am întors numai când am văzut că se rupsese podul. Desigur, nu-mi dădusem seama că mai era un drum. Dar nu-mi stă în fire să fac aşa ceva – să plec fără să-mi iau rămas bun sau să-ţi mulţumesc… Am lăsat o scrisoare la debarcader, însă nici aia n-a fost de ajuns. Chiar şi acum, am senzaţia că a fost altcineva în pielea mea.

Se întoarse din nou cu faţa spre el.

— Îmi pare rău, Sam. Îmi pare atât de rău…

Pe chipul lui păru să treacă o undă de emoţie, fisurându-i masca formală. Apoi dispăru.

— Scuzele se acceptă, fu singurul lui răspuns.

— Dar nu e atât de simplu. Mai sunt atâtea lucruri de spus…

— De ce, Kate? Mi-ai prezentat scuzele tale. Eu ţi le-am acceptat. Asta-i tot.

— Bine, replică ea, iritată. Dacă aşa vrei, Sam, aşa să fie. Am mai avut de-a face cu pasivitatea agresivă a bărbaţilor.

Sam se aplecă înainte, în scaun.

— Şi ce-ai făcut? Ai fugit?

— Nu. Mi-am văzut de drum cu pas firesc. Aşa merge mult mai repede, şi mai simplu. Şi, crede-mă, imediat ce mi se repară maşina, am să-mi văd de drum. Până atunci, continuă ea, făcând o pauză ca să se calmeze, aş vrea să lucrez un timp aici, ca să mă achit pentru… toată *generozitatea* voastră. Nu-mi pasă unde – la debarcader, cu Mamaia, având grijă de copiii Louisei, sau cărând lemnele arse de la cabana lui Jack. Oriunde pot fi de folos.

— Atunci e bine, spuse el, ridicându-se în picioare. Îţi vom organiza un mic program. Cred că vei fi destul de ocupată, un timp. N-o să-ţi putem tracta maşina la oraş decât peste câteva zile, şi m-am interesat la atelierul de reparaţii. Dacă trebuie să fie înlocuit radiatorul, va dura cel puţin o săptămână până se comandă şi se instalează altul nou. Iar asta se va face numai după ce maşina ajunge

acolo.

— O, Doamne…! murmură Kate, lăsându-se la loc pe canapea.

— Vrei să te duc la o staţie de autobuz?

Ridică ochii spre ai lui. Acolo se citea o provocare, gestul unei aruncări a mănuşii. Putea să plece, dacă voia, iar el ar fi dus-o. Dar mai era şi altceva – ceva ce tocea tăişul cuvintelor. Ezitare…? Teamă…? Orice-ar fi fost, îi dădea lui Kate puterea de care avea nevoie pentru a-şi respecta hotărârea anterioară.

— Nu, atunci tot ar trebui să mă întorc, ca să-mi iau maşina. Când voi pleca de-aici, am să plec definitiv.

— Până intri din nou în primul copac.

De pe buzele ei scăpă un râs scurt, aspru. Ce Dumnezeu o făcuse să creadă că rămânând acolo, cu Sam, putea să rezolve tensiunea dintre ei? Dar avea de ales?

Cu coatele rezemate pe genunchi, îşi luă capul în palme.

— Ăsta-i mai rău decât „Infernul” lui Dante!

— Decât „Divina comedie”, vrei să spui? Şi de care cerc al infernului îţi aminteşte?

Kate ridică ochii spre el.

— Are vreo importanţă? Fiecare cerc descris de el conţinea pedepse pe măsura păcatelor săvârşite.

Apoi, dându-şi seama dintr-odată că Sam ştia despre ce vorbea, întrebă surprinsă:

— Dar cum…

— Nu uita, domnişoară Templeton. Vorbeşti cu un ţărănoi *cu studii,* îi aminti el, pornind către uşa dinspre

magazin.

— Exact! strigă Kate pe urmele lui, jenată că din nou se făcuse vinovată de prejudecăţi atât de sfruntate. Pe-aici, nimic nu e ceea ce pare a fi. Până şi Leonard e plin de surprize. Cred că e singurul mut vorbitor din lume.

Sam se opri în uşă, întorcându-se.

— Mut vorbitor? De unde ţi-a venit ideea că ar fi mut?

— Păi, parcă Mamaia spusese că nu vorbeşte. Şi pe urmă, când am întrebat-o pe Annie dacă înţelege limbajul semnelor, mi-a răspuns: „A, sigur…” Oricum, nu l-am auzit niciodată vorbind, nici măcar când mă adresam direct lui. Chiar şi de Thanksgiving, n-a scos o vorbă – ceea ce e cam nefiresc, într-o zi a recunoştinţei.

— Înseamnă că ai înţeles greşit. Probabil că Annie s-a referit la înţelegerea unor semne ale naturii, sau cam aşa ceva. E adevărat că Leonard nu spune nimic, decât dacă vrea. În fond, aici, pe munte, nu există nicio convenţie socială care să-l oblige să vorbească. Le vorbeşte numai oamenilor care-i plac, sau numai în prezenţa lor.

Se întoarse din nou spre uşă, dar se opri ca să mai adauge, peste umăr:

— Nu le vorbeşte decât oamenilor pe care-i respectă, oamenilor despre care consideră că nutresc o undă de respect pentru căminul lui.

Şi plecă.

În ciuda furiei, Kate îşi păstră replica pentru sine. Totuşi, petrecu următoarele câteva minute învârtindu-se prin living şi bombănind frustrată.

— I-auzi, da’ ce mai *prinţ* e şi Leonard ăsta! Eu sunt

grosolană pentru că deschid gura şi, încercând să mă exprim potrivit, greşesc involuntar. Dar Leonard… el nici măcar nu are bunul simţ de a *încerca,* şi totuşi *el* este înţeleptul respectat şi judecătorul vizionar al caracterelor altora!

Kate se trânti pe canapea şi deschise o carte. După câteva secunde, o închise la loc.

Sam. Era supărată-foc pe el. Se vedea clar că nici Sam n-o prea respecta.

De ce, se întrebă ea, aruncând cartea cât colo, *de ce toţi de pe muntele ăsta au voie să facă greşeli, să aibă propriile lor excentricităţi şi numai eu nu? Mă străduiesc atât de mult! Chiar vreau să reuşesc!*

Dar de ce avea atâta importanţă pentru ea?

* * *

Luna plină răsărea peste munţi, cu imaginea reflectată deplasându-i-se ca o dâră scânteietoare peste apa lacului, spre debarcader. Sam stătea aşezat pe ponton, cu genunchii la piept şi braţele împrejurul lor, meditând la motivele melancoliei care-l cuprinsese. Dar toate gândurile duceau înapoi la Kate.

Prima zi cu ea la debarcader fusese destul de grea. Vedea cum furia şi frustrarea lui le alimentau pe ale ei. Era clar că şi ea era la fel de tulburată. Numai că n-avea cum s-o liniştească fără să-şi dea de gol propriile sentimente.

Iar nopţile…! Se sucea şi se răsucea pe canapea, treaz, doar gândindu-se la ea, în camera de alături,

încălzindu-i cu trupul ei patul… Nu ştia cât de mult avea să mai suporte. Aproape-şi dorea să fi reuşit să plece, decât să prelungească aşa chinul.

Aproape.

— Bine, băiete.

Vocea răguşită a Mamaiei îl făcu să se întoarcă. N-o auzise apropiindu-se.

— O să-ţi îngheţe poponeţu’ dacă stai aşa acilea-n fiştecare noapte.

Bătrâna aşteptă un moment lângă el, până când Sam, oftând, se ridică.

— Vrei să vii la cabană?

— Nu, mulţumesc, răspunse el, strângând-o cu braţul de umerii ei laţi.

Apoi îi veni o idee.

— De ce n-ai trimite-o pe Annie la mine, iar Kate să locuiască la tine?

Râsul Mamaiei răsună gutural, gros.

— Îmi pare rău, fiule. Cum ţi-ai aşternut, aşa dormi. Annie-şi are toate lucruşoarele la locu’ lor, iar Kate oricum n-o să mai steie decât puţin p-acilea. N-am dreptate?

— Am reuşit să-i tractăm maşina până-n oraş, azi-dimineaţă, spuse el, absent. Mai durează încă o săptămână, cred.

— Atuncea-i bine. Se pare c-ai o săptămână ca să le bungheşti pe toate.

Sam îi aruncă o privire complice bătrânei.

— Cred că sufleţelul tău care urzeşte atâtea e-n pericol de moarte. Conform standardelor tale puritane,

Kate şi cu mine trăim în păcat.

— Parcă nu te-a prea-nteresat ce gândeam eu, în noaptea furtunii când ai stat cu ea-n cabană.

Sam îşi retrase braţul.

— De unde ştii? o întrebă el, arcuindu-şi suspicios o sprânceană.

— Sam, drăguţă, ştii că guta asta mă necăjeşte-n mai toate nopţile. Şez la fereastră şi mă legăn – şi mă uit afară, la tot ce-ai construit tu şi tat-tu, şi tat-su-naintea lui. Nu mi-s tomnai proastă, puiule.

— Mamaie… începu Sam, cu muşchii gâtului contractându-i-se, în timp ce-şi muta privirea din nou peste apă. Tocmai se pregătea să plece…

Glasul îi coborî până la şoaptă.

— Să plece…

— Ştiu, băiete.

Fu rândul Mamaiei să-l cuprindă cu un braţ cărnos.

— N-am io şcolirea ta fandositǎ, da-n ce-i priveşte pe oameni mi-s înţeleaptă câtu-i lumea. Stai cu ea-n fund la magazin pân-o veni sorocul să te hotărăşti. Dacă vine la mine în cabană – ei, atuncea pentru tine dusă-i! Vrei să steie sau nu? Tre’ să-i dai un motiv, Sam.

Mai stătură un moment pe loc, cu privirile peste apă, fiecare pierdut în gândurile sale. Apoi, chiar în timp ce se întorceau să plece, Mamaia adăugă:

— Ai orbu’ găinilor, băiete, sau ce ai? Fata asta umblă cu aceleaşi trenţe de nu-şi câte zile. Şi nu-s ţoalele alea la ultima modă pe care le purta-nainte. Alea s-a făcut scrum. Acuşica, ia fii tu gentleman aşa cum te-a crescut mamă-ta

şi du-o-n oraş la neşte cumpărături.

Capitolul 9

Kate spăla un măr, la chiuveta din bucătărioara lui Sam. Se mişca încet şi se tot oprea, cu privirea spre peretele din faţa ei. Era sâmbătă dimineaţa, Sam plecase deja cine ştie unde, iar ea rămăsese din nou singură.

Oftă şi puse mărul la loc în coşul cu fructe. Nu-i era foarte foame – nu-i era foame de mâncare, cel puţin. Îi era foame să stea cât mai mult timp cu Sam, timp real, ca acela din noaptea dinaintea furtunii. Pământul se uscase în sfârşit, iar maşina ei fusese dusă la service. Zilele ei în Bear Loop erau oficial numărate.

Mai târziu, în timp ce stătea aşezată pe o pătură, în faţa tejghelei din magazin, cu două dintre cele trei fetiţe ale Louisei lângă ea, printre diverse jucării artizanale de lemn, se auzi clopoţelul de la uşă, şi intră Sam. Se opri când le văzu aşezate împreună pe podea, iar pe chip i se aşternu un zâmbet larg, adâncindu-i gropiţele. Kate simţi că i se înfierbântau obrajii, când ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei. Îi zâmbi şi ea, savurând momentul, dorind să-l prelungească. Nu mai comunicaseră atât de cald de aproape o săptămână, iar Kate nu voia să rupă vraja.

— Citeşte, Kate. Mai citeşte-ne, îi ceru Tina, fetiţa cea mai mică.

Leonard se afla lângă o gondolă, sortând nişte mănuşi de atelier. Sam porni spre el, iar Kate, cu un oftat, reveni cu atenţia la catalogul pe care-l răsfoia, inventând pentru fetiţe poveşti despre persoanele din fotografii. Dar nu trecu niciun minut şi paşii grei ai lui Sam se apropiară din

nou.

— Vine Mamaia să vadă de fete. Kate. M-am gândit că nu ţi-ar strica o pauză, dar tot ce-ţi pot oferi e o plimbare pe munte. Parcă spuneai că vrei să ajuţi la strângerea resturilor cabanei.

Tonul lui pragmatic o făcu pe Kate să simtă un nod în gât. Chipul lui Sam redevenise inexpresiv, de nepătruns.

— Da, desigur, răspunse ea, ajutându-le pe fete să se ridice.

Ce mod fermecător de a-şi petrece după-amiaza cu bărbatul visurilor – scormonind prin scrum şi ruine! Apoi, se corectă: *Dar cel puţin voi fi cu el. Vom fi împreună, şi nu-mi doresc decât o şansă.*

Purta din nou treningul gri. În mod normal, n-ar fi deranjat-o dacă se murdărea, dar întrucât acum era unul dintre cele mai bune rânduri de haine ale ei…

— Merg să mă schimb mai întâi.

— Poftim, spuse el, întinzându-i două cizme de cauciuc. Ia-le şi pe astea.

Apoi, nesigur, parcă stânjenit, adăugă:

— Mai bine ia un trening de-ale mele peste al tău. Aşa, îţi va fi destul de cald şi fără canadiană.

Kate dădu din cap, întrebându-se dacă Sam era doar practic, sau dacă observase lipsa de diversitate din garderoba ei. Îşi aminti că-i spusese Mamaiei să-i propună lui Sam s-o ducă în oraş, la cumpărături, dar nu voia să-i ceară nimic, şi niciodată nu păruse să fie momentul potrivit.

* * *

Jeep-ul se apropia de locul unde fusese cabana, dar Kate îşi feri privirea, nedorind să vadă rezultatele propriei ei nechibzuinţe. Abia după ce se opriră îndrăzni să arunce o privire. Pe drum erau parcate câteva camioane, iar dincolo de ele se vedea lacul. Golul căscat în peisaj arăta şi mai înspăimântător decât ar fi fost nişte ruine înnegrite.

Camioanele erau deja aproape pline cu ultimele resturi.

— Toată dimineaţa au lucrat aici, spuse Sam, ajutând-o să coboare, dar Kate îi refuză mâna întinsă şi porni înainte. Oare ea cauzase acea distrugere, acea siluire a priveliştii? I se făcea rău când se gândea şi nu-şi putea atenua vinovăţia decât lucrând – lucrând din răsputeri la degajarea locului.

— Kate… începu Sam, îngrijorat de expresia ei tulbure. Ia mănuşile astea…

Ea, însă, îşi văzu de drum.

— Kate?

Observând doi oameni care se chinuiau cu resturile maşinii de spălat şi uscat vasele, Sam porni spre ei să-i ajute. Dar, o dată la fiecare câteva minute, se uita la Kate, care scormonea şi ea prin cenuşă. Cineva îi dăduse o găleată, şi o umplea cu obiecte mărunte, resturi de instalaţii şi cuie. Zgomotele metalice răsunau cu ecouri.

— Sam! se auzi un glas gros din spatele lui. Avem nevoie de ajutor, acia.

Sam îi ajută să ridice o chiuvetă de porţelan plină cu

scrum.

— De tot a ars, comentă omul. Până-n temelii.

— Cu temelii cu tot, confirmă Sam, aruncând încă o privire spre Kate.

Lucrară cu toţii din greu, câteva ore. Oamenii strânseră totul, lăsând doar fundaţia. Femeile lucrau cu găleţi, lopeţi şi greble. Pe Sam începea să-l doară spatele şi se mira cât de bine rezista Kate. Treningul pe care i-l împrumutase era înnegrit de cenuşă, iar pe cap îşi legase o eşarfă roşie. Dâre de funingine îi brăzdau fruntea şi obrajii. Frumoasa lui Kate nu se mai deosebea de femeile de la ţară cu care fusese convinsă că avea atât de puţine în comun…

Oare o adusese acolo cu gândul de a o pedepsi?

Dintr-odată înfuriat pe sine însuşi, aruncă lopata în cel mai apropiat camion şi se îndreptă spre locul unde Kate lucra cu atâta sârguinţă.

— Auzi…? o strigă el, apropiindu-se.

Kate se întoarse, cu un zâmbet obosit.

— Suntem aproape gata, murmură ea.

Jalnica ei încercare de a se arăta entuziasmată îi frânse inima.

— Ajunge pe ziua de azi, spuse Sam, luându-i lopata din mână şi apucând-o cu mâna cealaltă de braţul moleşit de oboseală. Vino, e timpul să facem o pauză.

Abia reuşi să n-o ia în braţe, pentru a urca astfel cu ea până pe drum.

— Tocmai mi-a trecut prin minte că, probabil, în roaba aia sunt resturile garderobei tale. Cred că, după ce ne

spălăm un pic, am mai avea timp să ne repezim până-n oraş, ca să facem nişte cumpărături. Eşti dispusă?

Kate ridică spre el capul, cu ochi strălucitori. Privirile li se întâlniră şi, pe negândite, Sam ridică mâna şi-i şterse de pe bărbie o pată de funingine. Atingerea lui uşoară făcu s-o străbată fiori de plăcere, iar trupul lui Sam se încordă de dorinţă. Abia îşi putu stăpâni imboldul de a-i trage faţa spre el, ca să-i acopere gura cu a lui.

Peste câteva secunde, vocile celorlalţi oameni risipiră vraja, iar Sam se retrase. Fără o vorbă, continuând s-o ţină de braţ, îi reluă drumul în susul treptelor.

Lui Kate îi era greu să-şi stăpânească bucuria. Contactul continuu între ei era singurul care putea să spargă barierele ce se iviseră. *Te rog,* tot repeta ea în sinea ei, *te rog, dă-ne o şansă...*

* * *

Kate stătea relaxată, rezemată de spătarul fotoliului din dreapta. Se întunecase, iar ea şi Sam petrecuseră ultimele două ore în Trumble, vizitând cele câteva magazine de desfacere cu amănuntul pe care le conţinea oraşul. Acum se întorceau acasă, cu câteva pachete pe podea, la picioarele lui Kate. Sam făcuse şi el unele cumpărături pentru Crăciun.

— Ei, comentă el, în timp ce cotea spre munte, nu se pare că ai cumpărat tot magazinul.

— Nu tocmai, răspunse Kate, amintindu-şi şi că nu prea avusese din ce să aleagă. Oricum, aveam nevoie doar

de câteva lucruri, cât să-mi ajungă până…

Mai bine şi-ar fi muşcat limba. Nu voia să aducă vorba despre plecare.

— Ei, sunt sigur că de celelalte te vei putea ocupa când ajungi în Cincinnati.

Kate nu ştiu cum să răspundă, aşa că preferă să schimbe subiectul.

— Sam, vreau să-ţi mulţumesc pentru că m-ai luat azi să vă ajut. A fost foarte important pentru mine să strâng o parte din mizeriile pe care le-am cauzat.

— Kate, nu ştiu dacă m-ai crezut când ţi-am spus, dar am vorbit serios. Am toate motivele să cred că nu din vina ta s-a aprins focul. N-ai fost neglijentă. Te rog, nu-ţi asuma vinovăţia asta. Totuşi, îţi sunt recunoscător pentru tot ceea ce ai făcut astăzi. Mă tem că am fost cam nedrept aducându-te acolo.

— Nu, se grăbi ea să răspundă, mă bucur că am fost. Sincer.

Putuse petrece aproape toată ziua cu el. Se bucura *foarte* mult.

— Aş vrea doar să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea. Dacă n-am fi coborât lângă râu, ca să aprindem focul de tabără…

Apoi îi veni o nouă idee.

— Sam, ai spus că numai la debarcader e telefon. Poate n-ar strica să se întindă şi alte cabluri, pe munte.

— E prea scump.

— Dar dacă e o urgenţă… ca în noaptea incendiului? Doar e clar că reparaţiile ar costa mai mult decât

instalarea câtorva stâlpi şi fire. Dac-am fi putut telefona după pompieri… Sau, dacă a nevoie să vină poliţia? Ori o ambulanţă, în caz că vreun vecin e grav bolnav…

Sam râse încet, făcând-o să se întrerupă. Ce-o fi găsit atât de amuzant?

— Kate, indiferent ce urgenţă s-ar ivi, telefon nu foloseşte la nimic. Nimeni n-ar veni pe munte.

Kate îl privi uluită.

— Servicii de urgenţă care nu răspund la o urgenţă?

— Poliţia nu vine pe munte. Şi nici pompierii.

— De ce?

— Păi… începu Sam, nesigur dacă putea să-i explice acel aspect la vieţii muntenilor. Poliţia pur şi simplu nu vine, punct. Iar… ăă… pompierii, probabil că n-ar putea să ajungă cu maşinile şi echipamentele lor până aici. Oricum, până ar veni ei, s-ar alege scrumul.

— Dar poliţia? Dacă intervine vreo problemă gravă?

Sam oftă. Era partea cea mai grea, pe care n-o înţelegea niciun străin.

— Kate, aici oamenii preferă să-şi rezolve singuri problemele. Avem un cod foarte strict al legilor proprii.

Lui Kate nu-i venea să creadă.

— Dar…

— Să zicem că avem propria noastră formă de procese legale. Dintotdeauna a fost aşa, Kate. Şi dă rezultate.

— Dar e… e atât de necivilizat!

— În comparaţie cu ce?

Când întoarse capul spre ea, în ochi i se citea furia.

— Cu oraşul? Da, *aia* e cea mai înaltă formă de

civilizaţie…!

Făcu o pauză, revenind cu privirea spre drum. După un moment, continuă:

— Familiile locuiesc pe munte de generaţii. Prieteniile datează şi ele tot de generaţii. Oamenii de-aici se cunosc şi pe dinăuntru, şi pe din afară, şi aşa a fost dintotdeauna, încă dinainte de a fi existat *orice* lege. Şi-n plus, cum ar putea poliţia să investigheze nişte plângeri pe care nu le face nimeni? Kate, mulţi oameni de-aici nici măcar nu ştiu să scrie şi să citească. N-au bani să angajeze avocaţi, chiar dacă *ar avea* încredere în ei. Dar, în majoritatea, sunt oameni cinstiţi, cu frica lui Dumnezeu. Acolo, sus, poate mai mult decât în oricare alt loc din America, poţi fi judecat cu adevărat de nişte juraţi imparţiali.

— Şi condamnat?

— Kate…

— Sam, pentru numele lui Dumnezeu, eşti avocat! Doamne Sfinte, doar nu poţi să stai cu mâinile-n sân şi să tolerezi aşa ceva!

Sam nu răspunse, iar Kate îşi dori să nici nu fi abordat subiectul. Dar simţea că avea toate motivele să se teamă. Apoi îşi aminti de conversaţia avută cu Hannah.

— Hannah mi-a spus despre cabana care a ars cu ani în urmă. Îi aparţinuse unui ajutor de şerif, sau cam aşa ceva. Asta-i justiţie la tine? Poate că nici focul din cabana mea n-a fost un accident. Poate că am jignit pe cineva, iar acel cineva a crezut că singurul lucru *just* pe care-l poate face…

— La naiba, Kate! Nu aşa se pune problema.

— Sam… încercă ea din nou, mult mai calmă decât ar fi crezut că era în stare. Ce înseamnă legea, aici, sus? *Cine* e legea? Aici eşti avocat, sau doar un cetăţean oarecare din Bear Loop?

— Aici, Kate, sunt Sam Buchanan. Toţi ştiu că am cunoştinţe de drept. Dar ceea ce contează pentru ei e că pot avea încredere în mine casă le rezolv unele conflicte pe care nu şi le pot descurca singuri. Din cine ştie ce motiv, mă consideră drept şi obiectiv. Pentru ei nu sunt atât un avocat, cât un fel de arbitru.

— Aha…

Kate nu prea înţelegea deosebirea, dar se hotărî să abandoneze subiectul. Se simţiseră atât de bine împreună, şi nu voia să strice totul cu dezbateri de etică. În fond, ea *avea* încredere în el, aşa că de ce n-ar fi avut şi oamenii de pe munte? Şi-n plus, pur şi simplu nu mai era mult timp.

* * *

— Bună, Kate! salută Annie, intrând în magazin, unde Kate stătea cu Tina şi Beth Ann. Cum o mai duceţi azi?

— Bine. Dar tu?

— Excelent, acum că-i weekend. Vezi că tocmai au oprit în faţă doi tipi c-un Cherokee. Mă-ntreb ce caută p-aci.

Kate strânse pătura şi o puse după tejghea.

— Ei, spuse ea, vârându-şi la loc o şuviţă de păr scăpată de sub basma, sunt sigură că avem ce vor ei, din moment ce-s singurii clienţi care-au venit, de nu ştiu câte

zile. Nu putem spune că ni s-a epuizat vreun stoc.

— Probabil vor să ceară îndrumări, sau ceva, comentă Annie, aşezându-se pe taburetul de bar de lângă tejghea. Sigur nu-s de p-aci.

Când cei doi bărbaţi intrară pe uşă, fetiţele alergară şi se agăţară câte una de fiecare picior al ei. Leonard rămase pe loc, rezemat de un perete, cu obrazul umflat de un nou gogoloi de tutun. Nu scoase o vorbă, dar ochii îi rămaseră aţintiţi spre cei doi, care tocmai porneau prin magazin.

Kate îi observa şi ea. Când intraseră, le zâmbise, dar vizitatorii, după ce-i răspunseseră la salut, se uitaseră unul la altul, cu zâmbete afectate pe chipurile bărbierite. Fu atât de surprinsă de nesimţirea lor, încât salutul pe care se pregătise să-l rostească nu i se mai desprinse de pe buze.

Se vedea clar că erau de la oraş. Echipamentele lor arătau atât de noi, încât nu le lipseau decât etichetele atârnate la manşete. Păreau două reclame ambulante la L.L. Bean. Cizmele le erau nepătate, iar pantalonii, călcaţi cu dungă. Amândoi aveau tunsori conservatoare. Unul purta ochelari cu rame de baga, iar celălalt, un ceas Gucci.

De ce fuseseră atât de nepoliticoşi?

La un moment dat, pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, atitudinea lui Annie se schimbase. Poate pentru că îşi dăduse seama în sfârşit care erau valorile ei, ce anume avea importanţă pentru ea.

Când îşi privi propriile haine, aproape că izbucni în râs. Arăta mai rău chiar şi decât Annie – blugi rupţi, o cămaşă de flanelă uzată şi o năframă roşie. Se lămuri când îl văzu din nou pe omul cu ceas Gucci. Acesta îi măsura pe

toţi din privire, cu buza răsfrântă, strâmbând din nas dezgustat. Oamenii aceia îi judecau după înfăţişare şi, mai rău, îşi exprimau neplăcerea fără să le pese de sentimentele celor din jur. Ce pereche de japiţe!

— Ia, auzi? Tu de-acolo!

Omul care purta ochelari cu rame de baga i se adresa ei.

— Domnişoară, doamnă – ce-oi fi…

Kate parcă-l văzu din nou pentru prima oară. Nu părea deosebit de deştept. Şi nici chipeş nu era. Întâmplător, venea dintr-un oraş mai mare, motiv pentru care se credea grozav.

La fel cum se simţise şi ea.

— Da, domnule? răspunse.

Annie şi Leonard întoarseră imediat capetele spre ea.

— Frumuşică vreme avem acilea-n zilele-ăştia, nu-i aşa?

Imita cât putea de bine accentul din sud. Suna îngrozitor, dar voia să vadă cum o tratau cei doi în continuare.

— Aiurea, răspunse domnul Gucci, asta-i vreme frumoasă la tine? Prea frig, pentru gustul meu. Întâmplător n-aveţi nişte antigel pe-aici?

— Antigel? întrebă Kate, apăsându-şi bărbia cu un deget.

— Bere, explică omul, în timp ce domnul Rame-de-baga îşi dădea ochii peste cap. La naiba, aş fi-n stare să beau şi din aia de casă.

— Alcool?

— Îmi pare rău, spuse încet Annie. Aci-i un comitat uscat. N-o să găsiţi nimica, nicăieri.

Domnul Rame-de-baga oftă.

— Se leagă. Trebuia să poposim undeva înainte de-a fi ieşit din civilizaţie.

— Eu credeam că băutura-i distracţia principală pe-aici, bombăni printre dinţi domnul Gucci, numai pentru prietenul lui.

Kate, însă, îl auzi, iar pumnii i se încleştară pe lângă trup.

— Bine, zise el mult mai tare, atunci doar o s-aruncăm o privire.

Spre indignarea lui Kate, nu peste mult cei doi începură să râdă pe înfundate, privind pe furiş spre Leonard. Dar, când se uită la el ca să vadă dacă observase, constată că tocmai îi făcea un semn lui Annie cu capul, spre uşă.

— Kate, spuse Annie, eu şi fetele mergem la cabană, bine?

Glasurile celor doi îi atraseră din nou atenţia, în timp ce fetele ieşeau.

— Ce familie reuşită, comentă unul, cu o undă clară de sarcasm în ton.

— Mda, cred că pe-aici ăştia încep să se-mperecheze de mici, remarcă şi celălalt. Pariez c-aia cu batic e mama-mare.

Kate îşi înfipse mâinile în cutia cu elasticuri, strângându-le în degete până simţea că-i amorţeau. Apoi, trăgând aer în piept, afişă cel mai orbitor zâmbet şi-şi

scoase basmaua. Părul auriu i se revărsă în jurul umerilor, în timp ce se apropia de viitoarele ei victime.

— Nu sunteţi din zonă, domnilor, nu-i aşa? întrebă ea, cu o voce senzuală şi onctuoasă, din care dispăruse orice urmă de accent local.

Gura domnului Rame-de-baga se căscă uşor, dar domnul Gucci era prea plin de sine ca să observe schimbarea.

— Doamne fereşte!

Kate se opri la câţiva paşi distanţă, cu mâinile în şolduri şi privirea fermă.

— Aţi venit în vacanţă?

— Mda, spuse domnul Gucci, înghiontindu-şi prietenul. Sau aici, sau la Rio. Norocoşii de noi.

Domnul Rame-de-baga, însă, păru să simtă că se pregătea ceva şi nu râse.

— Am venit în weekend. La vânătoare de cerbi.

— Ştiţi, spuse cu seriozitate Kate, în regiune locuiesc multe familii. Sper că nu veţi trage prin apropiere. Sunteţi siguri că ştiţi unde mergeţi?

— Normal, răspunse domnul Gucci, călcând drept în străchini. Vezi tu, scumpete, există nişte chestii numite hărţi…

Îşi privi prietenul.

— Ei, în acest caz…

Ochii lui Kate se îngustată periculos.

— …vă urez succes. Presupun că aveţi permis, nu?

— A, sigur…

— Amândoi veţi folosi arme de foc, deci cred că aţi

trecut cu bine testul.

— Testul? repetă sceptic domnul Rame-de-baga.

— La poalele muntelui, în Trumble. Oamenii care locuiesc pe-aici sunt mult mai liniştiţi dacă cei ca dumneavoastră se supun testului înainte de a trage cu arma. Se numeşte Testul de Inteligenţă Binet. Vă măsoară I.Q.-ul. Şi din câte-am văzut, domnilor, se pare că aveţi mari carenţe.

Chipul domnului Rame-de-baga dobândi o nuanţă nesănătoasă de roşu, iar gura domnului Gucci se pregăti să articuleze o replică fără-ndoială foarte grosolană. Dar plesnetul unui scuipat înnegrit de tutun, nimerind fără greş podeaua lângă picioarele lui, îl amuţi. Toate capetele se întoarseră spre Leonard, care-i rânjea lui Kate cu toată gura.

— Hai să plecăm de-aici, spuse domnul Rame-de-baga, trăgându-l pe domnul Gucci de mânecă.

— Mda, începe să pută.

Cei doi porniră drept spre uşă, bocănind zgomotos cu cizmele pe podea. Dar Kate, încă euforizată de faptul că obţinuse admiraţia lui Leonard, nu terminase.

— A, apropo, mai strigă ea, vă sfătuiesc să vă păziţi spatele, domnilor! Pe-aici e *permanent* sezonul veveriţelor!

Alergă la uşă, privind satisfăcută pe geam cum se urcat în Cherokee-ul lor roşu.

— Po să v-ajut cu ceva, donşoară Templeton?

Glasul grunjos al lui Leonard suna ca o muzică în urechile ei. Conform declaraţiei recente a lui Sam, acum Leonard fie o plăcea, fie o respecta. Oricare dintre cele

două variante în convenea de minune.

— Nu ştiu, Leonard. Maşina aia pare prea mică pentru încăpea în ea măcar *un* cerb de mărime normală.

Leonard întoarse capul şi scuipă din nou, de data asta nimerind drept în găleată.

— În rabla aia nu-ncape-n ea.

— Doamne, ce păcat ar fi să nimereasc-un cerb, şi pe urmă să constate că nu-l pot lua cu ei!

— Orz stricat pe gâşte.

— Ce crezi, Leonard? I-am putea scuti de o asemenea greşeală tragică?

Leonard zâmbi.

— Pe cinstea mea, donşoară Templeton. Nici copită de cerb n-or să vază, la tărăboiu pe care-am să-l fac acuma cu toate cratiţele şi oalele lu' Mamaia!

* * *

Kate se opri cu mâna pe receptor. Nu ceruse permisiunea să telefoneze interurban, dar oricum avea să plătească din banii ei, aşa că… Formă numărul. Era aproape ora cinei, vineri seara, iar oamenii din toată ţara tocmai îşi începeau weekendul. Dar Hannah era o fiinţă previzibilă. Kate o sună la birou.

— Alo?

— Bună, Hannah. Kate la telefon.

— Ştiu cine e. Tocmai mă întrebam când voi mai primi o veste de la tine.

— Păi…

Kate oftă.

— Maşina mea va fi gata mâine dimineaţă.

— Şi?

— Şi voi putea să plec.

— Şi?

— Şi ce?

Începea să se simtă frustrată.

— Şi te gândeşti să intri iar într-un copac?

— În niciun caz!

— Nu ştiu ce să zic… spuse Hannah, cu o voce obosită. Ai mai câştiga două săptămâni.

— Hannah, îţi dau cuvântul meu că nu te-am părăsit.

— Ştii, Kate…

Acum, vocea lui Hannah devenise mai puternică. Era tonul care spunea „să nu mai umblăm cu ocolişuri”.

— Ştiu că va fi o grea lovitură pentru orgoliul tău, dar nu eşti tocmai indispensabilă pe-aici.

— Nu ştiu ce vrei să…

— Ne descurcăm foarte bine. Noua mea „bunicuţă prietenoasă” e un adevărat dinam şi are o prietenă pe care o interesează să ajute şi ea. Contabilă de bancă, pensionată. Se descurcă brici cu cifrele – la fel ca tine.

— Hannah, nu zic că vreau să rămân… Hannah, pur şi simplu nu ştiu ce să fac! Adică, vreau să zic, ştiu ce vreau, dar nu ştiu… cum să procedez.

— Of, Kate…

Tonul practic dispăru din nou, înlocuit de cel prietenos, liniştitor.

— Te-ai îndrăgostit. Eşti îndrăgostită de un om

minunat. Noi, aici, o ducem bine. Dacă te văd, mâine, bine. Dacă nu te mai văd până la nuntă, ai să-mi lipseşti, dar şi aşa e bine. Eşti deşteaptă cât încape, dar nu eşti genul care să crească bucuros toată viaţa copiii altora.

Kate nu mai era sigură de nimic, şi rămase în magazinul slab luminat mai mult timp decât intenţionase. Pe cine încerca să prostească? A doua zi, avea să-şi ia maşina şi să plece. În cele din urmă, se duse în camerele din dos, casă se spele pe faţă înainte de a pleca la Mamaia, unde era aşteptată cu cina. Tocmai se pieptănase şi-şi aplicase puţin ruj, când clopoţelul de la intrare începu să răsune nebuneşte.

— Kate! Kate, unde eşti?

Vocea lui Annie era agitată, iar Kate se repezi imediat pe uşa dinspre magazin.

— Annie, ce s-a întâmplat? întrebă ea, apucând de umeri fata speriată.

— Kate, Sam a venit? Unde-i Leonard? Trebuie să mergem la spital!

Capitolul 10

În primul moment, Kate se temu pentru Sam. Dar nu, Annie nu părea să ştie unde era, deci nu i se putuse întâmpla nimic.

— Cine are probleme, Annie? Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Annie erau holbaţi, iar faţa, palidă.

— Mamaia a căzut şi şi-a rupt braţul, cred – dar, Kate, Louise a sărit jos din pat ca s-o prindă, când a văzut, şi-a-nceput să aibă dureri. Acum îi curge sânge şi ţipă c-o să piardă copilul!

— E tot la cabană? întrebă Kate, repezindu-se pe uşă afară.

— Kate, ce facem? strigă ascuţit Annie, încercând s-o ajungă din urmă. Unde-i Sam?

Kate uitase să-şi ia haina, iar vântul rece pătrundea prin cămaşa de flanelă. Dar, după ce primul şoc trecu, nu mai simţi înţepăturile fulgilor mici de zăpadă pe faţă. Nici măcar de senzaţia de arsură din plămâni nu mai era conştientă, în timp ce alerga în sus spre cabană.

Se opri la uşă, îndoită de mijloc, cu mâinile rezemate pe genunchi, chinuindu-se să-şi tragă respiraţia. După ce-şi mai reveni, intră în casă, păstrându-şi calmul atât cât putea, cu Annie urmând-o tăcută.

— Mamaie? Kate sunt! anunţă ea, pornind spre dormitor.

— Mi-s acilea, drăguţă. Sam îi cu tine?

Mamaia Lou stătea rezemată de tăblia patului. Încerca să zâmbească, dar în ochi i se citea durerea. Louise zăcea

alături, cu capul în poala bătrânei. Plângea încet, acoperindu-şi gura cu o mână, iar cu cealaltă ţinându-şi un prosop între picioare.

Kate îngenunche lângă pat.

— Sam a fost chemat cu o treabă în Mill Creek. Leonard a plecat să adune nişte… E în pădure. Spune-mi ce trebuie să facem, Mamaie.

— Sam… a luat jeep-ul?

— Nu, răspunse Kate. A plecat cu barca. Iar Leonard a luat camionul.

— Kate, eu nu pot să conduc, iar Louise trebuie să ajungă la spital.

— Amândouă trebuie să ajungeţi la spital, iar eu pot conduce. Annie poate sta aici cu copiii.

— Kate, drăguţă…

Vocea Mamaiei Lou era atât de răbdătoare şi blândă, încât în capul lui Kate începu să sune un semnal de alarmă.

— N-o să-ncăpem toate trei în jeep-ul lui Sam. Şi Louise trebe să plece chiar acuşica.

— Dar…

Kate ezită, începând treptat să înţeleagă. Instinctiv, se gândise la propria ei maşină. Dar aceea încă nu era gata – şi, mai rău…

— Mamaie, jeep-ul e cu ambreiaj. Nu pot să…

Mamaia aruncă o privire spre Louise, apoi se întoarse iar către Kate.

— Am vorbit cu Sam acu două săptămâni – după ce-aţi ieşit voi doi la plimbărica aia. O să te descurci de minune.

În tonul ei se simţea o asemenea finalitate, încât Kate nu mai putu s-o contrazică. Şi nu trebuia nici s-o neliniştească şi mai mult pe Louise.

— Ştiu că-i destul de friguleţ şi drumu-o să fie cam greuşor, da Annie încă n-a făcut şcoala de şoferi.

Braţul rănit al Mamaiei Lou tresări scurt, ca şi cum ar fi vrut să-şi pună mâna peste a lui Kate.

— Las c-ai să te descurci tu.

Kate făcu un efort de voinţă să-şi învingă panica. Era puternică. Era inteligentă. Iar hotărârea născută din necesitate îi stimula voinţa.

Puse mâna peste a bătrânei, bătându-i-o uşor.

— Am să mă-ntorc şi după dumneata.

Ochii li se întâlniră şi se susţinură, iar Kate îşi dădu seama că niciodată nu iubise şi nu admirase mai mult o femeie decât pe acea matriarhă neînduplecată.

— Ştiu c-o să vii. Da’ crez că Sam o să fie-acilea curând, şi după ce vine şi camionu’, mă duce el. Când o afla c-ai luat-o pe Louise, nimica n-o să-l mai ţie-n loc.

Înălţă din sprâncene, zâmbind, apoi dădu din cap.

Kate se înfioră, simţind un val de căldură care-i inunda tot trupul. Ochii Mamaiei erau mai grăitori decât orice cuvinte. Sam urma să fie îngrijorat pentru Louise şi copil, dar avea să vină după ele pentru a se asigura că ea, Kate, era în siguranţă.

* * *

Deşi Louise nu sufla aproape nicio vorbă, lacrimile

care se prelingeau pe obrajii ei spuneau enorm. Iar plânsul ei tăcut îi sfâşia lui Kate inima aproape la fel de tare ca gemetele pe care le scotea.

Ar fi vrut să meargă mai încet, ca s-o cruţe, să-şi croiască drum cu atenţie printre bolovani şi gropi, să aibă timp să se gândească la fiecare bifurcaţie şi intersecţie. Dar de fiecare dată când reuşea să conducă mai comod, îşi dădea seama că încetinise ca melcul, într-o situaţie când fiecare clipă conta.

Aşa că accelera, şi încerca să urmeze drumul, sperând să nu se ciocnească de nimic şi blestemându-şi propria nepricepere. Şi rugându-se.

— Cred că văd o lumină în faţă!

Kate îşi putu auzi emoţia şi uşurarea din voce. Chiar dacă accidenta acum maşina, spitalul era aproape. Arăta mult mai mic decât i-l descrisese Mamaia, părând mai mult o clinică decât un spital comunal. Dar asta era în avantajul ei. Nu mai trebuia să caute intrarea de urgenţă.

— Louise, aproape am ajuns, spuse ea, probabil pentru a zecea oară în tot atâtea minute.

Louise era atât de scundă, încât reuşise să se ghemuiască pe scaun, în poziţie foetală. Când era nevoie, se rezema de bord cu o mână firavă.

— Am să opresc în faţa uşii şi intră să chem în ajutor. Cum te simţi?

— Bine… răspunse Louise, cu o voce subţire. Durerile s-au oprit. Dar…

Vocea i se frânse.

— Şşş, şopti Kate, speriată şi ea. Totul o să fie în

regulă, Louise. Medicii şi surorile de-aici au experienţă şi vor avea grijă de tine şi copil.

Motorul jeep-ului de blocă pentru ultima oară chiar în faţa intrării, dar Kate era atât de uşurată că ajunsese cu bine încât nu lipsi mult să sărute volanul. Louise rămase în maşină, ţinându-şi strâns prosopul, în timp ce Kate se repezi înăuntru. Secretara, sau recepţionera, sau cum s-o fi numit femeia care stătea la biroul secţiei de urgenţă îi aruncă o singură privire şi strigă în lungul culoarului, chemând pe cineva. Kate îşi spuse că probabil arăta ca o nebună.

Imediat ce fu întinsă pe targă, Louise apucă mâna lui Kate şi refuză să-i mai dea drumul până în ultimul moment, când fu împinsă prin două uşi batante. Kate nu-şi mai amintea ce cuvinte inepte de încurajare îi spusese în timpul drumului pe coridor, dar niciodată n-avea să uite încrederea pe care o văzuse în ochii Louisei.

În seara aceea, Kate fusese pe cale să-şi piardă firea de cel puţin douăzeci de ori. Dar reuşise. Reuşise să facă ceea ce trebuia. Şi făcuse totul singură.

* * *

Sam aşteptă până când sora porni cu Mamaia în lungul culoarului, înainte de a porni în căutarea lui Kate. Când ajunseseră la spital, Mamaia îi spusese că nu mai avea nevoie de el, trimiţându-l după Kate, dar el văzuse jeep-ul în parcare, înţelegând astfel că ajunseseră nevătămate. Simţea că trebuia să stea cu bătrâna, dar

gândurile i-o luau deja înainte pe holuri şi prin săli de aşteptare, în căutarea altcuiva.

Avu de străbătut doar două uşi, pe coridorul acela lung şi alb. Kate stătea aşezată în sala de aşteptare, întoarsă aproape complet cu spatele spre el, iar Sam se rezemă de tocul uşii, oprindu-se un moment s-o privească. Îi creştea inima de mândrie la gândul că făcuse singură tot drumul acela lung în josul muntelui. Dar, cu toată sinceritatea, dacă s-ar fi ţinut de pariuri, şi-ar fi mizat toţi banii pe Kate.

Stătea rezemată cu cotul pe braţul canapelei şi ochii închişi, dar un picior, pus peste celălalt, i se legăna uşor.

Sam o ocoli şi se lăsă într-un genunchi, în faţa ei. Kate avusese o noapte grea, aşa că-i mângâie uşor obrazul cu dosul mâinii.

— Hei… spuse el încet. Ai reuşit.

Nevoia de a fi lângă ea, de a-i fi aproape, după ce se temuse atâta pentru siguranţa ei, era copleşitoare. Ochii ei verzi se deschiseră, cu pleoapele tresărindu-i, apoi se dilatară în momentul când îl recunoscu, după care sări de pe canapea, drept în braţele lui.

— O, Sam…! exclamă ea, cuprinzându-l cu braţele pe după gât, strâns. Ce bine-mi pare că te văd!

Nepregătit să-i susţină greutatea, Sam se ridică repede, pentru a-şi ţine echilibrul, luând-o în braţe.

— Nu credeam că vei mai veni. Sam, medicul a spus că Louise şi copilul se simt bine. Nu l-a pierdut şi nici nu pare să mai fie vreun risc. Dar ce-i cu Mamaia? Leonard e cu ea?

— Nu…

Sam îşi drese glasul, desprinzându-se uşor din braţele ei.

— Îl ştii pe Leonard cum e. N-a vrut să intre în spital. Aşteaptă în maşină. După ce Mamaiei i se face o radiografie, probabil îi vor pune braţul în gips.

Kate păru stânjenită, ca şi cum şi-ar fi dat seama abia atunci că-l ţinea îmbrăţişat.

— Da, mă rog, atunci e bine pentru amândouă. Ţi-ai rezolvat problemele din Mill Creek?

— Da.

O, Kate, adăugă el în sinea lui, *ce fac? Poate că, dacă ţi-aş fi spus…*

— Am fost atât de îngrijorat când am ajuns acasă, iar Mamaia mi-a spus ce se întâmplase…

Kate, mi-am ieşit din minţi. Tu, singură, coborând muntele prin întuneric… Gândul că ţi se putea întâmpla ceva mă speria de moarte.

— Vreau să zic, nu m-am îndoit niciodată că ai învăţat bine cum să foloseşti ambreiajul, continuă el, făcându-i cu ochiul. Dar, totuşi…

Dar ai fost atât de curajoasă, Kate! Şi mai mult curaj, şi suflet, şi inimă, decât am crezut vreodată.

— Sunt atât de mândru de tine, Kate!

Te iubesc.

* * *

Kate se retrase de lângă masă, admirându-şi opera.

Mamaia Lou îşi scosese vesela de porţelan, iar Annie îşi petrecuse toată după-amiaza cosând şervete noi. Kate făcuse un aranjament central din conuri de brad, scaieţi, păstăi şi fâşii din materialul pe care-l folosise Annie la şervete. Peste toate presărase câteva plante frumos mirositoare din grădina Mamaiei.

Bătrâna rămăsese în balansoarul ei de lângă foc, cu braţul suspendat într-o eşarfă, dându-i lui Kate instrucţiuni cum să pună masa pentru cină. Din lista de bucate făceau parte şunca, sosul de roşii, cartofii, verdeţurile, pătlăgelele fierte la abur şi pâinea cu unt proaspăt. Mamaia gustase din toate şi o felicitase pe Kate pentru talentele ei culinare. Sinceritatea complimentelor o umpluse de mândrie.

Câţiva dintre vecinii cei mai apropiaţi ai Buchananilor erau invitaţi la petrecere. Când se aşeză lângă Sam, Kate avu senzaţia că-i primea la ea acasă.

După cină, se duseră cu toţii la debarcader, unde bărbaţii eliberară centrul magazinului, pentru dans. Luminile din tavan fuseseră stinse, iar lumânările şi lămpile cu petrol îşi răspândeau razele blânde peste grupul cam somnoros, dar mulţumit. Leonard şi unul dintre vecini, un anume domn Campbell, îşi scoaseră viorile şi începură să scârţâie acordurile liniştitoare ale *„Tennessee Waltz”.*

Kate împărţi cidru şi ceai fierbinte, apoi se aşeză pe o pătură mare, cu Annie şi fetiţele. Când domnul Campbell luă un banjo şi, împreună cu Leonard, începu să cânte *„Rocky Top”,* Sam o invită la dans.

— Haide, Katie fetiţo, spuse el, ajutând-o să se ridice.

Să-nceapă petrecerea!

Imediat, ca şi cum ritmul rapid al „Vârfului stâncos” ar fi fost doar un stimulent, Leonard şi domnul Campbell reluară „Valsul din Tennessee”.

— Numai cântecele astea două le ştiu? întrebă în şoaptă Kate.

Sam o strânse mai tare.

— Ştiu mai multe cântece decât pot eu să număr, dar pe majoritatea nu cred că le-ai recunoaşte. Şi cred că pentru noi l-au ales pe ăsta, adăugă el zâmbind. Ai vreo obiecţie?

Kate îl privi în ochi, dorind atât de mult să-şi destăinuiască sentimentele.

— Nu, n-am nici cea mai mică obiecţie. Ba chiar, m-ar bucura să cânte numai melodia asta, toată seara.

Dansară astfel un timp, pierduţi în lumea proprie a căldurii şi atingerii lor. Din când în când, deschizând ochii, Kate vedea că mai plecase încă un invitat la petrecere. Annie şi copiii se întorseseră de mult la cabană. Unul câte unul, ceilalţi musafiri se duseră şi ei acasă, până când nu mai rămase decât un singur om. Leonard plecă ultimul, cântând până ajunse la uşă. Şi ultimul lucru pe care-l făcu înainte de a ieşi în noapte fu să dea drumul unui mic aparat de radio de pe tejghea.

La auzul uşii închise, Kate exclamă:

— Sam!

Braţele lui se strânseră instinctiv, în timp ce o întorcea dinspre uşă. După ce aruncă o privire rapidă în jur, Sam constată:

— Ei, se pare că în sfârşit l-am alungat şi pe Leonard.

Kate se întoarse şi ea să se uite.

— S-a dus?

— Leonard ne-a cântat o mică serenadă personală? Înseamnă că te admiră nemaipomenit de tare!

Sam continuă s-o ţină de talie, în timp ce picioarele continuau să li se mişte în ritmul muzicii.

— Desigur, după ce va vedea ce-ai făcut cu jeep-ul…

Kate făcu ochii mari.

— Ce-am făcut…?

— Toate zgârieturile alea din timpul drumului pe munte, azi-noapte.

— Nu zău?

Îl cuprinse cu braţele pe după gât, înlănţuindu-şi degetele la spatele lui.

— De unde ştii? Jeep-ul ăsta arăta de parc-ar fi fost lustruit cu glaspapirul încă dinainte ca eu să mă fi atins de el.

— Ei, răspunse Sam cu glas senzual, dacă aş fi fost un altfel de om, te-aş pune să munceşti în schimbul banilor cât mă va costa vopsirea.

— Sam, nu se lăsă Kate, dacă ai fi fost un altfel de om, nu m-aş fi îndrăgostit de tine…

Sam se opri şi-i cuprinse capul între mâini, silind-o să-l privească. Înghiţind în sec, Kate nu-şi putu lua ochii dinspre privirea lui pătrunzătoare. Aproape că o spusese. Iar el o ştia.

— Kate, şopti el. Katie…

Era aproape o rugăminte, iar Kate ştiu că trebuia să

continue, altfel riscând să piardă momentul pentru totdeauna.

— Niciodată… niciodată nu m-aş fi îndrăgostit de tine, dacă ai fi fost altcineva.

Rămaseră astfel un moment. O eternitate. Kate îşi ţinea respiraţia, săptămânile de emoţie reprimată făcându-i inima să se încordeze, mai-mai să se rupă. Dacă Sam nu spunea ceva, cât mai curând…

— Katie, spuse el, cu o expresie surprinsă şi uimită pe chip. Sunt nebun după tine. Te iubesc. Dumnezeule, continuă, ridicând-o de la podea şi îngropându-şi chipul în părul ei, am pierdut atâta timp…

Din pieptul lui Kate se smulse un suspin, iar lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

— Şi tu m-ai iubit? Iar acum, aproape s-a terminat…

— Nu, o întrerupse el, privind-o. Mai avem timp. Avem tot timpul, iubito, adăugă, ştergându-i cu sărutări umezeala sărată a lacrimilor. Mărită-te cu mine. Dar, dacă încă nu poţi spune da, măcar mai rămâi. Rămâi până vei fi sigură.

Kate îl privi în adâncul acelor ochi aproape negri, simţind că niciodată în viaţa ei nu fusese mai sigură de ceva.

— Ştii, răspunse ea, mă gândeam cât de plăcut ar fi să deschid aici o mică grădiniţă.

Sam scoase un chiuit, înainte de a o cuprinde cu braţele, strângând-o până când fu cât pe ce să-i taie respiraţia.

— Te măriţi cu mine?

Kate râse încetişor.

— Poate că mai potrivit ar fi să te întreb dacă *tu* vrei să mă iei de soţie.

Sărutând-o pe ochi şi pe vârful nasului, Sam murmură:

— Iar atunci, vei rămâne…

— Pentru totdeauna. O, Sam, simt că sunt cea mai norocoasă femeie din lume!

— Amândoi suntem norocoşi, iubito. Vom petrece o viaţă întreagă împreună. Dar deocamdată, în noaptea asta, nu vreau decât să mă uit la tine, să te ţin în braţe şi să te iubesc.

Şi se ţinu de cuvânt.

— Sfârşit